

דיבור 2014

על הסטודנטים והמחלקה

שמונה כותבים צעירים שקדו ארבע שנים על לימודי פרוזה, שירה, תסריטאות, מחזאות, עיתונאות, כתיבה מסאית, ביקורת תרבות ועוד. התוצאות לפניכם.

הייחוד של לימודי הכתיבה ב"מנשר" אינו רק בהיותו בית ספר לכל מקצועות הכתיבה, אלא גם בהכללתם של לימודים מעשיים מתחומים אחרים: אמנות, צילום, משחק, קולנוע ועוד. לימודים אלה מקנים כלים שאינם מבוססים רק על שפה וחיבה מילוליים, אלא מאפשרים גם תפישה חושית, חשיבה במונחים צורניים ומופשטים, ושיח מעניין ומאתגר עם עולם האמנות, התרבות והתיאוריה העכשווית.

הטקסטים בספר עוסקים במגוון רחב של נושאים: נשיות, מגדר, אמונה, אחרות, ילדות, יואל הופמן, שיגעון, אהבה, זוגיות, הורים, בית, זקנה, אבדן, חולי, הפרעות אכילה, מקומיות ואוניברסליות, אבל, נונסנס, וכמובן סקס וחיפוש אחר הגדרה עצמית.

זאת כתיבה שלוקחת סיכונים, לא תמיד קלה לעיכול, ספרות של אי-נחת עצמית, חברתית ופוליטית; ספרות שעדיין בודקת ומגששת, וגם לא מוצאת. וטוב שכך.

תודות למורים שלימדו את הבוגרים במהלך השנים: יעל חזן, הגר ינאי, דביר צור, נורית זרחי, ענת לוי, ערן צלגוב, עינת יקיר, עדי שורק, יעל גבירץ, בועז גאון, רינה ז'אן ברוך, גיל הראבן, אדמית פרא, ארנה קזין, שירה סתיו ואוריאל קון. תודה מיוחדת למנחה סמינר הכתיבה, בר חיון, שעבד עם הסטודנטים על הטקסטים לספר זה. תודה גם למורי התסריט ממחלקת קולנוע, ולכלל המרצים במחלקות השונות.

רונית ידעיה, ראשת המחלקה

תוכן עניינים

6	חני כבדיאל, שירים
11	מיקי טננבאום, פרוזה
21	שירי זינגר, שירים
33	דניאל בר, פרוזה
62	דניאל בר, שירים
69	חני כבדיאל, פרוזה
81	מעייץ רגוניס, שירים
84	מעייץ רגוניס, פרוזה
98	מיקי טננבאום, שירים
101	מיקי טננבאום, (מתוך רומן)
108	שונית וייסנברגר, פרוזה
122	שירי זינגר, פרוזה וצילומים
139	שירי בשן, פרוזה
176	מור שפיגל, פרוזה

חני כבדיאל

כָּל יוֹם אֲנִי הוֹפְכֶת לְאִשָּׁה
מֵאֵז יָצֵאתִי מִרְחֹם אֲמִי.
הִיא הִפְכָה לְאִשָּׁה בְּבְרוּקָלִין
רַק עִם כְּנִיסָתָהּ לְעוֹלָם הַתְּפִילָה.

עַד הַיּוֹם אֲמִי מְנַקֶּבֶת אֶת כְּנִיָּהּ:
הִיא לְמַדָּה עֵבְרִית שֶׁל אֶלְפָנָה,
שֶׁם אֵין צֶרֶף בְּהִטָּיִת זָכָר.

כָּל יוֹם הוֹדִיתִי בְּאִשְׁמָה. אֲנִי
נִקְבָה נִקְבָה
תְּלוּלָה תְּלוּלָה.
שְׁעֵשְׁנֵי כְרָצוֹנוֹ.

רַק הַיּוֹם אֲמִי הוֹדִתָה
שְׁלֹא עָשִׂנִי אִשָּׁה
כְּרָצוֹנָה.

אִשָּׁה, דִּתְיָה
לְשִׁעָבָר, בְּזוּגִיּוֹת
עִם אִשָּׁה, סְטוּדֵנְטִית
לְמַדְעֵי הָרוּחַ, לֹא גוֹמְרֵת
אֶת הַחֲדָשׁ, לֹא אוֹכֵלֶת
מִהַחֵי, לֹא כוֹתֶבֶת
שִׁיר לֹא פוֹלִיטִי.

יש לי אשה שמחכה בבית
 יש לי יכלת נודט מרשימה
 יש לי תאבון גדול
 יש לי
 זין
 100% סליקון
 יש לי דמום חדשי
 יש לי שער ארוך ושרים
 יש לי הורים בוכים בלילות.

ביום בו הכנתי
 כי לי אין אלוהים,
 כל בנות האלפנה התאספו בקצר
 ושרו הלל,
 נאספתי גם אני.
 לא שבחתי לארון הכל
 לא השתחויתי
 להבל ולריק.
 רק מלמלתי -
 בשמים ממעל ועל הארץ מתחת
 אין

לעצום עין

פעם חלמתי שאני כלבה
 עם מחסום על הפה.
 הסוחר ראה תעודת גזע

וּמְזַמְּנִים.

הַתְּעוֹרְרָתִי.

פַּעַם חָלַמְתִּי שְׂאֲנִי פָּרָה

עַם עֲטִינִים מְנַפְּחִים.

הַרְפָּתָן רָאָה בְּשׁוֹר

וּמְזַמְּנִים.

הַתְּעוֹרְרָתִי.

פַּעַם חָלַמְתִּי שְׂאֲנִי שׁוֹעֵלָה

עַם פְּרוֹה רֶכָּה.

הַפְּרוֹן רָאָה מְעִיל

וּמְזַמְּנִים.

הַתְּעוֹרְרָתִי.

פַּעַם חָלַמְתִּי שְׂאֲנִי קוֹפָה

עַם בְּטָן כְּרִסְתָּגִית.

הַמְדַּעֵן רָאָה מְכוֹנֶת עֶבּוֹר

וּמְזַמְּנִים.

הַתְּעוֹרְרָתִי.

פַּעַם חָלַמְתִּי שְׂאֲנִי אִשָּׁה

וְיֹתֵר לֹא עֲצַמְתִּי עֵין.

מֹל הַבְּרֵאסְרִי

עַל אֲבָן גְּבִירוֹל יוֹשְׁבִים שְׁנַיִם

יְדִיקָה צְמוּדוֹת לְעַגְלוֹת עֲמוּסוֹת

בְּקִבּוּקִים רִיקִים וְכָלֵב מְדַבְּלֵל.

מֹל הַבְּרֵאסְרִי

אַת געגוועני אַני חורזות

הם נצפעים בָּחום- אָדם

על חוט מתוח היטב של אהבה שנגמרה

פֿלֶרְטוּט

נְשִׁיקָה חֲטוּפָה

טעם חֶדֶשׁ

חבוק אַחֲרוֹן

סָקֶס ראשון

לְבַד

לְבַד

הבטחתי לא לעזר אותה.

רק ממשששת בְּיָדִי,

חרוז חרוז

פֶּרְדָּה

מְמוֹלָלָת

פֶּרְדָּה

מיקי טננבאום

כשמשון קפץ מהחלון

כשמשון קפץ מהחלון, לא הופתענו. אף פעם לא באמת היה יציב. תמיד ידענו שהוא טמבל. חיפשנו אחריו ימים כלילות, אבל לא באמת האמנו שנמצא אותו. הוא בטח ברח הטמבל. בטח לכל מקום שהגיע, ישר הבחינו שהרבה בקופסה אין לחתול הג'ינג'י הזה. אבל ביצים גדולות היו לו, בלי טיפה של פרופורציה לגוף הקטן שלו. כשעמדתי על קצה הסיפון, הגוף התכווץ, הברכיים כבר חיכו לפעולת הכיפוף לחצות את המעקה ולחבור אל לב הים. כל נקודה בגוף רעדה, הגוף רצה ליפול. נהניתי מכוח המשיכה אל הנקודה שבה אפסיק לחשוב, אפסיק לחייך סתם בלי סיבה, אפסיק לדעת את ההבדל בין בוקר לערב, להבחין בין מנורה לכיסא. איזה בחור עבר לידי ושאל אם יש לי אש, עניתי בחיוב והדלקנו סיגריות. כשהוא אמר לי שהוא מוידאוליד, אמרתי שאני מכיר משם רק את קבוצת הכדורגל של העיר. הוא אמר שהוא אוהד שרוף, וסיפר לי שבישראל הוא שמע על מכבי חיפה. פסקו הכאבים, הגוף שלי התרגל כמו הגלים שמקבלים הצלפות חזקות ממנוע הספינה. חייכתי ואמרתי לו שאני אוהד מכבי חיפה. כיבינו את הסיגריות, קניתי איזה חטיף לא ברור וחזרתי לשבת בבטן האנייה.

הרבה פעמים מצאתי את עצמי משקר על דברים קטנים. לזאת אמרתי שהיא יפה, להוא אמרתי שיש לו רעיון טוב, ולאחותי אמרתי שיש לה המון סיבות לחיות. אבל כשתפסו אותי בשקר, הייתי מנסה לגבור עליו בעוד שקר. לא ניסיתי להישבע שלא שיקרתי, לא אמרתי "נשבע לך באמת התורה", כמו שמשה יפרח היה אומר למורה כל הזמן. פשוט המצאתי עוד שקר על השקר. למשל, לזה שאמרתי שיש לו רעיון טוב, כשאמר לי שהוא יודע שאני לא אוהב את הרעיון הזה, אמרתי לו שאולי בשבילי הרעיון הזה לא הכי טוב, אבל בשבילו זה הדבר הכי נכון לעשות. בעצם אני לא בטוח ששיקרתי, פשוט דחיתי את הקץ, השלכתי את האנשים ממני בדיוק כפי שרציתי להשליך את עצמי מהספינה. כשאחותי אמרה שהרופא אמר לה שהיא כבר לא תוכל ללדת, אז שאלתי אותה מה להביא לה מ"ארומה". בעצם אני בכלל מתחמק. לא משקר, לא מייעץ, מתחמק. בגן תמיד הייתי מבקש פרוסה בלי כלום, גם בלחם שלי אני מעדיף אותו נקי בלי תוספות, בלי לחשוב על מה הטעמים עושים לי ובלי שישאלו אם טעים לי והאם אני אוהב מעט גבינה או יותר. זה בעצם מה שאני אוהב, בלי כלום, יבש. וכשהריכוז נגמר וכולם רצו לתפוס את המריצות, העדפתי ללכת לאט ולעשות פרצוף מבואס כאילו באמת רציתי את אחת המריצות.

אני מוצא את עצמי חושב הרבה על המעקה המחליד שהפריד ביני לבין הגלים. חוץ מהמשיכה הפיזית לא באמת תכננתי לקפוץ, סתם לבדוק את השטח, כאילו התחלקתי לשניים והיה צד אחד שהייתי יכול לעבוד עליו. לא יותר משעשוע שכזה. אבל עדיין לא הצלחתי להבין מדוע הגוף כאב. אולי הייתי אני הצד השני שעבדו עליו.

זה היה עוד יום במשרד. קניתי את הסנדוויץ' חביתה הקבוע שלי. כבר הספקתי לשתות את הקפה השני שלי, זה שמגיע לקראת אחר הצהריים כדי להתעורר. עוד מעט אפשר יהיה לגרוס את השמש ולקפל לו עוד יום אל תוך המגירה. יצאתי מהשער והתחלתי ללכת אל עבר הכביש הראשי, לתפוס אוטובוס הביתה. לא היה שום דבר מיוחד בחוץ שאפשר לספר עליו, אז המשכתי מבלי להתעכב אל עבר תחנת האוטובוס. באחד הפחים של המסעדות שהיו בדרכי, חשבתי שראיתי משהו מוכר, עצרתי לשנייה וכשלא ראיתי כלום המשכתי ללכת. כשהגעתי למעבר החצייה, עצרתי והמתנתי שהאור יתחלף לירוק. מזל שאני לא עיוור וצריך להסתמך על התקתוק במעבר החצייה, אבל בטח לעיוורים יש צרות גדולות יותר מלהסתמך על התקתוק שיעביר אותם את הכביש. האור התחלף לירוק, אז יכולתי להניח למחשבה המטומטמת הזאת לעבור ולחצות את הכביש. חמישים מטר מהצומת יש את המאפייה, זאת שאני תמיד מתלבט עם להיכנס ולקחת משהו מתוק לדרך. אני שונא בעיקר את הרגעים שאני עומד לידה סתם וחושב במשך כמה דקות, להיכנס או לא להיכנס. והנה שוב זה קורה לי, רק שהפעם משהו אחר משאיר אותי מולה, ולדבר הזה קוראים חתול ג'ינג'י, שנראה בדיוק כמו שמשון, אבל מה הסיכוי שזה הוא? הוא גם טיפש מדי כדי להצליח להישאר בחיים. חשבתי לנסות לזהות אותו לפי הביצים הענקיות שלו, אבל קצת קשה לראות מהזווית הזאת, וגם מי אמר שאין עוד הרבה חתולים עם ביצים ענקיות. ויתרתי על משהו מהמאפייה והמשכתי ללכת.

כשחזרתי הביתה, אחותי ישבה במטבח ולמדה. סיפרתי לה שאולי ראיתי את שמשון. העיניים שלה נצצו והיא אמרה שמוכרחים לנסוע לשם, "אולי זה באמת הוא." אמרתי לה שבטח סתם דמיינתי, וגם אם זה היה הוא, הוא בטח כבר הסתלק. היא ביקשה ממני לבוא איתה בכל זאת. הסכמתי כי זה הדבר היחיד שהיה לי לעשות באותו רגע. עצרנו ממול המאפייה, יצאנו מהמכונית והתחלנו לקרוא בשמו של החתול המטופש. לאחר מספר דקות ביקשתי ממנה שנחזור. "את צריכה ללמוד", אמרתי. "וגם אין באמת סיכוי שנמצא אותו." היא נכנסה למאפייה, קנתה מאפינס קטן ונכנסה אחריי למכונית. בדרך הקצרה הביתה חשבתי על בריכות שחייה, וכמה נורא שהמים שקופים שם, והמחשבות לא יכולות

להיעלם בהם, וכל חבטה במים נראית משמעותית, אחת כזאת שיכולה לקדם אותך לסולם היציאה, ולמה בכלל למדתי לשחות כל כך טוב.

***

סדר יום

כשהבטתי מתוך המונית, מנוף נוצץ האיר את השמים והשכיב את הכוכבים לישון. בערב בהיר שכזה החלטתי להניח את הסולרי, למידע שהוא מפיק לי, על שובר הגלים המלאכותי שהצבתי לעצמי. להתעסק רק במנוף. כלומר, להבין איך לעזאזל קרה שהוא החליף לי את מערכת הכוכבים.

בימים האחרונים משהו השתנה לי בעולם. עד לא מזמן יכולתי להתנחם בגורד שחקים חדש שנבנה, כפיגומים שהופיעו ונעלמו, בטיח שעוד לא התייבש, בערימת הזבל הגדולה שמחוצה לו, בעובדה שמשאיות מגיעות לבקר כמה פעמים ביממה, ובמנוף בעל הצוואר הארוך שמשאיר כך את התחושה שכאן נבנה משהו רציני. לא אחת שאלתי את עצמי איך לא נתפס לו הצוואר. איש בקסדה כתומה מטפס לו על החוליות, ואחריו עוד ועוד קסדות כתומות תופסות עליו טרמפ, במעלית קטנה שחורכת לו את קנה הנשימה. המשאיות נעלמו, ריח הטיח נעלם כלא היה, ערימת הזבל כבר מצאה את מקומה באתר פסולת אחר, והאוויר התנקה מהאבק הכבד בזמן העבודה. לא כולם חזרו לנשום.

חציתי את הרחוב ראשי, זה שמחבר בין ארלוזורוב לביאליק. אם ארלוזורוב לא היה נרצח, הוא בטח היה דוקר את עצמו כשהיה שומע את המורה שלי לספרות מהתיכון מדקלמת שירים של ביאליק. אני קראתי עיתון ספורט בכל אותם שיעורים, וזה הציל אותי מלדקור את עצמי בעיפרון שפיצים עד מוות מאיבוד דם. בכל מקרה, המשכתי לתוך רחוב ביאליק, לא השתנה שם הרבה מהפעם האחרונה שביקרתי שם, שזה בעצם היה אתמול. בהתחשב בעובדה שאתמול לא היה יום מיוחד, לעומת היום הזה, אז בטוח משהו היה צריך להשתנות. צריך לזכור כשקמים בבוקר לחשוב על הפרט שעשוי לייחד את היום, ואז לבחון את השינויים לאורו, אבל יכול להיות שכרגע קצת מאוחר לי בשביל למצוא. אז החלטתי לקנות את גלידת הווניל הקבועה, בגלידרייה הקבועה, ולעלות חזרה לדירה.

למחרת קמתי בסביבות השעה עשר, לא מוקדם מדי ולא מאוחר מדי, הוצאתי את היומן שלי מהמגירה שבשידה, אותה שידה מרובעת שמזכירה לי קצת את הדודה לאה, אותה אישה נמוכה בעלת מגירות רחבות, שאוהבת להוציא את המגירות שלה החוצה בכל הזדמנות. פתחתי את היומן וכתבתי מנוף, עכשיו היום שלי מוגדר היטב, הייתי כמעט באמצע היומן, בחודש החמישי ליתר דיוק. בעמודים הראשונים ההגדרות שלי היו קצת יותר מדי ספציפיות כמו "תהיה מאושר", "תהיה חברותי במיוחד", "מותר לך שווארמה", "לך זקוף".

ככל שהתקדמו הדפים, ההגדרות שלי השתנו בעיקר לחפצים דוממים, היה לי "שולחן עץ" למשל, היה לי גם "רמקול", ואפילו "פאוץ" מהסוג שרק זקנים עוד הולכים איתו, או אנשים שנוסעים לחו"ל.

יצאתי שוב לדרך, חציתי את הרחוב הראשי בין ארלוזורוב לביאליק, שיננתי בלב - מנוף, מנוף, מנוף, ובניתי עוד כלום לא קרה, אז המשכתי ללכת בשלווה, באתי ליום הזה מוכן, מיד אני אבחיץ בשינוי, אין סיבה שבעולם שלא. קניתי גלידת וניל במקום הקבוע, ביקשתי מהמוכר שיארוז לי אותה כי אני מעוניין לאכול אותה רק אחרי שארגיש בשינוי. "ועוד כמה

זמן צריך להגיע השינוי, "שאל המוכר. עניתי לו שזה לא דבר שאוכל לשער. "אם כך מוטב לך לאכול אותה כעת, אחרת היא תימס." הוא הסכים לבסוף לתת לי שקית שאני אארוז אותה בעצמי. לא כל כך ידעתי איך לארוז גלידה, אז החזקתי אותה ביד מושטת רחוק מהבגדים, קצת נראיתי כמו פסל החירות. המשכתי ללכת על המדרכות שאני אוהב, הן מלבניות בגודל קטן יחסית, יש מקום בדיוק רק לחצי רגל לדרוך בתוכן, ונהניתי מהאתגר לא לדרוך כשהרגל שלי נוגעת בשתי מדרכות בו-זמנית. קצת היה לי קשה לשמור על שיווי משקל כשהיד שמחזיקה את הגלידה מונפת באוויר, אבל הייתי די בטוח בעצמי. הכרתי את המדרכות האלה היכרות אישית, כל אחת מהן יודעת שלעולם לא אחצה אותה, שכף הרגל שלי נוגעת בהן בו-זמנית. הייתי רחוק כמה מדרכות מלהגיע למעבר החצייה, היד קצת כאבה לי אבל הצלחתי לבסוף להתגבר על אותן שלוש מאות שלושים ושתיים מדרכות ונעמדתי לפני מעבר החצייה. נזכרתי במנוף שרשמתי לעצמי ביומן, ההגדרה שעשויה להפוך את היום הזה ולתחושה של שינוי המתקרב באוויר, ואולי בזכותו גם תגיע אחריות גדולה, אבל מי יודע, עדיין לא הרגשתי כלום. מוזר שאחות של סבא, רחל, שתמיד סיפרו עליה שאי אפשר להוציא אותה מהבית, "היא כמו בודם, ראית פעם בודם מטייל ברחוב?" סבא היה אומר לי, ותמיד ניסיתי לדמיין בודם הולך על שתי רגליים ללא הצלחה. תמיד כשהיינו מגיעים אליה, היא הייתה חוזרת על המשפט, "איזה יום נפלא היום, לא כן?" מה כל כך נפלא בעולם שלה חשבתי, היא תמיד כלואה בין ארבעה קירות, מדי פעם באים לבקר אותה אנשים והיא מכינה להם תמיד את אותו קנקן תה ואת אותן עוגיות. היא גם בודם. מה יכול להיות נפלא לאדם שהוא עצמו מחסן לפריטים שאף אחד כבר לא צריך, ומהעצלנות או מהחשש שמא יום אחד מישהו ישתמש בהם, אז דוחפים אותם לשם. בדיוק כמו הטובה הגדולה שעושה המשפחה כשהיא באה לבקר את "רחל בודם". הגלידה כבר די נמסה. חלק ממנה עוד נשאר בתוך הגביע שהתחיל להראות סימני שבירה מהרטיבות של הגלידה. התכוונתי לעבור את הכביש ולקחת את מונית השירות מהצומת שאני תמיד נוהג לחכות לה, אבל לא יכולתי. זרקתי את הגלידה על הרצפה, חזרתי אחורה ורצתי במהירות האפשרית, תוך כדי שאני דורך על לא מעט מדרכות במקביל, וצועק באוויר "אני לא בודם, אני לא בודם." עליתי הביתה במהירות האפשרית, הוצאתי את היומן מהמגירה, תלשתי ממנו את כל הדפים, את כל ההגדרות, את כל המחיקות, את כל התאריכים, על הדף של המילה מנוף ירקתי וחתכתי את העמוד לכמה שיותר חתיכות קטנות. לקחתי שקית זבל, הכנסתי את כל הדפים הקרועים והתלושים מהרצפה היישר לשקית, הנחתי אותה מחוץ לדלת וחשבתי לעצמי שמחר, כשאצא, אזרוק אותה.

***

עטיפה

ארטיק בטעם משמש יכול להיות כל כך טעים בביס הראשון, אבל בביס השני עולה תחושת החמצה. מישהו פישל, והמישהו הזה חייב לשלם את המחיר. היא מוכרחה להפסיק לנסוע פתאום ולהדאיג את כולנו. היא סגרה על טיסה למחר בערב, שוב אין לה בשביל מה ובשביל מי, ולמרות שלטענתה טיול גם לא יעזור לה, במקרה הטוב יתן לה מעט אוויר לתקופה קצרה. היא תמיד טסה לבד. היא והבלונד שלה, והחיוך שמש שלה שמסתיר את האמת על ארץ שבה רוב היממה חשוכה. היא מסדרת מזוודה ומספיקה לגזור לי מעט את הקצוות, לא יותר מדי קצר, בדיוק כמו שמרגיש לי נכון. אני חוזר ואומר בפניה, שלא רק כפרים נטושים בסוף העולם הם מעוררי השראה. "גם אירופה יפה, את תראי", היא מהנהנת ולא באמת מאמינה לי. הרי רק לפני מספר חודשים סיפרתי לה על הביקור בניו-יורק, שנראתה לי כמו אוסף של מגדלי בבל שמנסים לגעת בשמים, ואנשים שיוצאים מכל פינה באותה המהירות שהורסים קן של נמלים, והריח באוויר של צבעי מאכל חזקים. אבל היא מאמינה באמת שאין באמצע. את קווא'ק רוסי בגוף של בבושקה קטנה

היינו אומרים לה בחינך, וגם זורקים לעברה את הכינוי המכובד סטאלין. כשהיא מחליטה לעשות משהו, היא לא עוצרת. כשהיינו קטנים ופחדתי לצלול בים, היא הכניסה לי את הראש למים בהפתעה והבטיחה לשמור זאת בסוד, ולהגן על כבודי כאח הבכור. כמובן שזה עלה לי בלשכנע את אימא לקנות לה רולר-בליידס חדשים.

“תהני בטילול,“ אני אומר לה כשהיא כבר בפתח הבית עם המזוודה.

“אתה יודע שזה כבר לא עושה לי כלום.“

הנסיעה היא רק תחושה של שבירה קלה. כבר חזרה מסיבוכים במקומות מסתוריים, כבר טעמה את ריח החופש, את הסכנה בלהסתובב לבדה. טעמה קלות מכל זה ועדיין משהו התפספס, ועכשיו היא חוזרת בידיעה שזה כבר לא מה שהיא מחפשת. גם אני חשבתי שאקפוץ על טיסה ללב איזה ג'ונגל, אקום לצד הצמחים וקולות הטבע. כבר דימינתי איך אני אובד באיזה כפר נטוש ללא יכולת לתקשר עם הסביבה, בלי רצון לזעוק לעזרה גם שהיא נדרשת. לבסוף אני תמיד מוצא סיבה למה לא לקפוץ על כזאת הזדמנות.

עיני התכלת הקטנות והשבריריות שלה מביטות בי, מתחננות שאומר לה שהיא עושה טעות. אני שותק. סוסי הפוני שמסתובבים באיטיות והגלגל הענק היו המתקנים שמתאימים לגילנו. כשהושיבו אותי על הסוס צהלתי, הייתי בטוח שאני במערב הפרוע ואני הרוכב הטוב בעולם. אחותי כבר ירדה מהסוס אחרי סיבוב אחד, בכתה שיקחו אותה לרכבת הרים, שמשעמם לה, והיא אכן עלתה על הרכבת. אני עליתי על הגלגל הענק, להמשיך להסתובב ולצפות בפיתולים שעושה רכבת ההרים. כי אני הצד שאיבד עניין, שהחליט להמשיך להסתובב, לתת לימים לעשות את שלהם, שהחליט שתעשה מה שבא לה, שתיקח את אוסף הספרים שלה ותטבע בין השורות, בין האותיות, בין מספרי העמודים והכריכות הקשות. אני לא אוכל לעשות זאת לעולם, אני לא צוללן אמיתי, לא זקוק לאוויר מיוחד, בטח שלא במדינות זרות. היא מבקשת ממני לשמור על הכלבה ולא לשכוח להאכיל אותה באוכל של החתולים שהיא כל כך אוהבת. היא שמה על עצמה את תיק הגב העמוס ספרים, המאוכלס בכל טוב של רצונות לא ממומשים. למרות שהיא קטנת גוף, היא לא מרגישה את גודל המשקל שעל גבה. נותר רק מעט קרח בצבע כתום שיסתיר את המקל השבור, שיחפה על העטיפה שהלכה לאיבוד.

***

שירי זינגר

יואל הופמן

אני אוהבת יואל הופמן.

לְצַפּוֹת בְּיוֹאֵל הַפֶּמֶן שׁוֹקֵעַ בָּיָם
בְּיוֹאֵל הַפֶּמֶן צוֹחֵק עַל סִפְסָל
בְּיוֹאֵל הַפֶּמֶן מִתְהַלֵּךְ בַּשְּׂדֵה
עִם כָּלֵב דִּלְמָטִי.
לְהַרְיֵחַ יוֹאֵל הַפֶּמֶן בְּחִנּוּת יוֹאֵל הַפֶּמֶנִים.
לְשַׁמֵּעַ אֶת הַיּוֹאֵל הַפֶּמֶן מִהַשְׁכֵּן שְׁלִי
יוֹאֵל הַפֶּמֶן בְּצִהָרִים עַל פְּסִנְתָּר
יוֹאֵל הַפֶּמֶן שְׁצוֹעֵקִים הַיְלָדִים
וְאֵת כָּל הַיּוֹאֵל הַפֶּמֶן שְׁבוֹרְחִים מִהַגָּשָׁם
אֶל הַסִּפָּה בְּחִצָּר
שְׁמַתְחַת
לְיוֹאֵל הַפֶּמֶן

27.01.1985

לְפָנוֹת בְּקָר. שְׁתִּים שְׁלוֹשִׁים וְחֶמֶשׁ.

תְּלוּיָה
בְּאוֹר תְּלוּיָה בְּפִסְנֵת תְּלוּיָה בְּזֶר הַפְּרָחִים תְּלוּיָה בְּעוֹבְרֵי הָאֶרֶץ
הַמְּפִיֵת הַרְקוּמָה לְרַגְלֵי
הִיא יָפָה

פָּרַח עַל רוֹכֵב אַפְנִיִים

לְנַעַר שֶׁהַבְּזִיק בְּרַחוּב עֲלֶיהָ
שָׁחַר תְּלַתֵּל עַל דוּ-גִלְגָּל
וְהַפְּרַח הַצָּהָב שְׁעֵנְדֵת בַּשְּׁעָר
קָלִים
דְּקִים

משחק

כְּשֶׁבִיד אָנִי אוֹחֶזֶת אֶבֶן
הַחֲלוֹן עוֹטָה כְּתֵנֶת פָּסִים.
אָנִי מְשַׁלֵּכָה אֶת הָאֶבֶן בְּאֵוִיר
מְשַׁלֵּכָה אֶת הָאֶבֶן
בְּעֵדִי.

שִׁיִּיִּיִּיִּיִּיִּיִּי אַחַת לְשָׁמַיִם
תּוֹפֶסֶת. כָּלֵם בּוֹרְחִים.
נוֹתְרוּ לִי רַק שְׁלוֹשָׁה
צָעֵדִים

הַדְּקוֹת נוֹחֶשׂוֹת
הוֹלֵם רָגַע
חוֹרֵק אוֹתִי רָגַע
שׁוֹבֵר אוֹתִי רָגַע
מְרַחֵף אוֹתִי רָגַע
אֵין לִי אֵוִיר

אֹר מְתַעֲמָעֵם בְּקֶצֶה שְׁמַתְקָפֵל וּמְכַסֶּה אוֹתִי כְּמוֹ פְּנֵה שֶׁל דָּף עִם סוּד כְּמוֹס.

אל תפחד כשאני משתגעת

תּפּחַד

כְּשָׂאֲנִי

מִשְׁתַּנְּעֵת

אֵל

תּפּחַד

כְּשָׂאֲנִי

מִשְׁתַּנְּעֵת

אֵל

תּפּחַד

כְּשָׂאֲנִי

מִשְׁתַּנְּעֵת

אֵל

תּפּחַד

כְּשָׂאֲנִי

מִשְׁתַּנְּעֵת

עָלִי לְהִקְיָא אֶת כָּל הַכּוֹכָבִים הַנוֹפְלִים.

אַתָּה רַק תַּעֲשֶׂה אֶת הַתְּנוּעוֹת שְׂאִתָּה יוֹדֵעַ:

לְהַקְפִּיץ אֶת הַרְגֵּל בְּאוֹר. לְהִתְיָשֵׁב.

הַתְּקָרָה מֵעוֹנֶנֶת

מְטַח נְחָשִׁים

מִזְדַּחֵל בְּכַכְבֵּד

אֶל הַרְצָפָה

נִלְפָתִים זֶה בְּזוֹ.

אַחַר כֵּן פּוֹרְשִׁים מִגִּבַּת

שֶׁתְּסַפֵּג אֶת הַדָּם שְׁלִי וְהַזָּרֵעַ שֶׁלְךָ

אַחַר כֵּן

מֵאֲמִצִּים אוֹתָהּ לְבַת.

טיפוסי קירות

גַּתָּן

כָּל הַתְּחִינִים שֶׁלְךָ מְפֹזְרִים
אֶתָּה שְׂתוּל אֵיפֹשֶׁהוּ בְּאֶפֶן זְמַנִּי
עֲצִיץ קָטָן מְדֵי פֶעֶם

הַלֵּל

אֶתָּה נְסִיף עֲצֵלוֹת אָרִיסְטוֹקְרָטִי
מוֹשֵׁל בְּזִמָּן הַסְּמִיךְ שֶׁלְךָ עִם כּוֹסוֹת בּוֹשְׁמִילִס
שׁוֹתֵק כִּי אֶתָּה מְפַחֵד שֶׁאֶתָּה מְשַׁעֲמִים.
שׁוֹתֵק כִּי אֶתָּה חוֹשֵׁב שֶׁאֵין לְךָ מָה לְהַגִּיד.
אֲבָל הַבֵּאתָ לִי לְחֵם
וּמִלֵּאתָ אוֹתִי לְגַמְרִי

צִרְלִי

תְּרִדוֹן עִם חֵלְצָה שֶׁל מְדוֹנָה
הַלֵּב בְּמִקוֹם הַנְּכוֹן הַצּוֹרֵה בְּלִתִּי מְגִדֶּרֶת
יֵשׁ לְךָ מִקֵּל
וְאֶתָּה מְקִישׁ בְּעַדִּינּוֹת

אָמִיר

יֵשׁ לוֹ שְׂתֵי נְקֻדוֹת חֵן
בְּתַחֲתִית הַצְּנֹאֵר
וּמְגַפִּים חוֹמִים.
מָה זֶה מְשֻׁנָּה ?

כִּי יֵשׁ לְהִסְבִּיר אֶת יְצוּגוֹ אֶת צוּרְתוֹ אֶת קוֹלוֹ אֶת יְדֵיו אֶת מְגַפְיוֹ אֶת הַחֲזָה הַרְחֵב
כְּשֶׁמִּיכָּה

וְאֵיךְ שֶׁהוּא קוֹשֵׁר מְחֻרָזֵת
עַל צְנֹאֲרִי.

עוז נתקע על פל נקדה.
לא. אוהב. שרבוטים.
הוא נתקע. על פל נקדה.
מנגן. אותו קטע תמיד.
עושה אינדוקציה:
הקניות – לענב.
הפארק - לעלה דשא.
העולם - לפעימת לב.
אחת.
שלי.

עוז אומר שכשאעבר את מסך 5
במיספוקמן
נתחתן.
אני עוברת.
עוז רוצה אשור מההורים.
אני מזיפת
ואני לא חושבת שנתחתן.

תמונה

הי אמא, הי
צלמי
צלמי אותי

קפיץ קפיץ
היפ הופ
ידיים למעלה
כנפים פתוחות
ממק... בון...
מה זה פה בסלון
מה זה שם בחלון

קפיץ קפיץ

היפ הופ

הי - אני קופצת והידים מונפות

הי - הידים מונפות אינני קופצת

הי - אני במקום הידים שמוטות

הי - אני אגרוף

קפוץ

קפיץ קפיץ

אמא

צלמי אותי

בית

בשלחן האכל בבית הורי

ארבעה כסאות עץ.

ערב אחד נשבר

כסא המחשב

לקחו כסא מהמטבח

ושמו תחתיו.

ערב אחד הגעתי

לבקור

(ארוחה, הורי, אחי, שלושה כסאות עץ)

לקחו את כסא הפסנתר

(עגל, נמוך, ללא משענת)

שמו תחתיו.

באותו הערב הבין

הפסנתר.

הקליניקה הלבנה

איש הוא חפץ בודד בקליניקה הלבנה
מודד ומסמן קואורדינטות
של הרי געש

בתדר קר בטרון
התדר ריק

איש
עומד רהוט
על הרצפה
ומחכה לתחת.

זוג קפוא

חפצים בו
דדים
ב
קליניקה

אל הקליניקה מפציע
מתנוף דירות בכוכב קש

ושם
רטט בץ
אדם

שם גועשים העפעפים
שם מזנקים בחוטים תלויים
בצפרנים אדמות
שם ללעס ולירק
שם לגהר לפער להתפלש
לתפס ולהטיח תדהמה.

זמן רב

זמן רב אני כלוא בתצר הסגורה
כנפים יש לי צבעוניות עזה
רגלים שלוש אצבעות האחת

המקור לוגם טפוח מגביע המים.

מהחצר הסגורה ראיתי חית טרף ראיתי מטוס ראיתי מרכבות פרשים ראיתי אש

הייתי

קורא בקול אדירים

בכל בקר.

אתמול עברתי לפני השער.

השער הזה פתוח

ואני הייתי יחף

הכי חשוב

להתאים תצאית גבוהה לחלצה מחיטת

מחשוף קטן לנעלי עקב ותיק

צריך

לסדר שער בתסוקת

למרח לק

ולא לשכח

להקפיד

על היציבה

כשאת זורקת את הזבל

מאזדה אפורה, סיטרואן בורדו מטאלי, קיה שחורה, רנו מגאן לבנה, אופניים קשורים לעמוד. אני הולכת. כל המסלול הזה הוא בסך הכול שלושה וחצי קילומטרים.

עכשיו אפשר לעצור לרגע ולומר, פורטונה מתה. ככה זה חד וברור יותר, מתה. אוהל לבן וגדול עומד במרכז הרחבה, מול בית הזקנים, עוגיות מתוקות, עוגיות מלוחות, תפוח שמתחיל להרקיב, חתוך לרבעים בקצרת חרס גדולה וכחולה.

מסלול ההליכה יישאר בדיוק אותו הדבר. השינוי היחידי יהיה סדר הופעת הדברים שאפגוש בדרך. הזמן שלוקח לי לצעוד את מסלול ההליכה הזה ביום טוב הוא ארבעים דקות. ביום רע חמישים דקות. ההבדל בין יום רע ליום טוב לגמרי בטל, מה שאומר שהחיים שלי לגמרי פרווה.

פורטונה מתה. והאוהל שלה לבן, גדול, יש שם המון זקנים. מישהו מספר בדיחה, לא, מישהי מספרת בדיחה ומישהו צוחק. כשמספרים בדיחה חייבים לצחוק, אם לא צוחקים הבדיחה לא שווה. איש אחד מכווץ את היד לאגרוף ומרפה, מכווץ את היד לאגרוף ומרפה. אני רוצה להיצמד אליו, קצב ההליכה שלו מרגיש לי אידיאלי, אני לא מצליחה, מרגישה לחץ על הברכיים, כאבים בראש. כל המסלול הזה בסך הכול שלושה וחצי קילומטרים, שום סיבה לעשות מזה סיפור, עניין גדול, מי שאוכלת ביום חייבת ללכת בלילה. אני מאטה את הקצב, מכניסה את הבטן, מכווצת את הישבן, זה עוזר, בטח שזה עוזר. אופל כסופה, איסוזו צהובה, ניסן כחולה, הונדה ספורט סגול חציל.

וכל פעם מחדש הוא מספר לה דברים שכבר אמר, ושוב אמר, וכל פעם מתחיל לספר ב- "כבר סיפרתי לך ש..." הם יושבים בסלון. הוא מעסה לה את כפות הרגליים ומפריע לה לצפות בסרט; קומדיה פרועה על שני אצנים שמתחרים בתחרות הארצית ולא מצליחים להגיע לקו הסיום. הוא מספר והיא שומעת. וכל פעם מחדש היא שומעת, באמת, כל פעם. בא לה לבקש ממנו שיעסה לה את כפות הרגליים בשקט. לא חייבים לדבר כל הזמן.

והאוהל של פורטונה יושב כמו לבנה על החזה, אי אפשר לנשום, אוהל לבן וגדול, יש לו חלונות מניילון, הכיסאות לבנים מפלסטיק, פירות יבשים, פירות טריים חתוכים לרבעים מתחילים להרקיב ואף אחד לא.

בית ספר לבנות, טלפון ציבורי, מתקני התעמלות ציבוריים, אישה אחת מכווצת את הפנים, היא עובדת על השומן העודף בידיים, הן נמצאות בזווית של תשעים מעלות, מחוברות למשקולות, היא פותחת וסוגרת את הידיים, מרימה מעלה את

הברכיים גבוה לבטן. בחור צעיר עושה מתח, עולה ויורד, עולה ויורד, הנה משקל ציבורי. אני פוחדת לעלות. המספר על המשקל יכול לשבש לי את כל מצב הרוח, מזל שכבר מצאתי איזה קצב סביל, אני לא יכולה לעצור. האיש המאגרף כבר מזמן רחוק ממני, עכשיו רחוקים גם האישה ההיא והמשקל. המכוניות עומדות יפה יפה אחת אחרי השנייה במרחק שמאפשר לכל אחת מהן נתיב יציאה בטוח. לקסוס אפור מטאלי, רנו ורודה, שברולוט תכלת, סיאט איביזה אדומה, איש אחד עומד על שולי תיחום הגינה של הבניין היוקרתי שלו עם הכלב צעצוע שלו, מדבר בטלפון המתקדם שלו ושואל: "זה לא נראה לך מוגזם? זה לגמרי עבר את כל הגבולות. אתה שומע?"

פורטונה הייתה אימא של רחמים. אותו רחמים שיצא עם צילי, שיציל את הרגל המדממת של ההיא שהולכת ברגל, הוא יקשור היטב עם חולצה לבנה, יביט בעיניים ויבטיח שהכול יהיה בסדר, זה שום דבר. ירדו שם ליטרים שלמים של דם, פורטונה מתה. האוהל לבן.

היא רוצה שפעם אחת, לשם שינוי, הוא יראה אותה. שיפסיק לחשוב רק על עצמו, להתפאר כל הזמן במעשים שלו. הוא חושב שהוא האדם הכי טוב שהוא אי פעם פגש. היא לא יודעת מה היא חושבת על עצמה. בכל מקרה, היא חושבת שהכול חול. שיתפורר, שיתקשה, שייסדק, שיתייבש, הכול חול. אז למי אכפת בכלל?

פורד כחולה, פיג'ו לבנה, פיאט ורוד פוקסיה, סוזוקי סוויפט שָמְנָת. אני רוצה להפסיק את ההליכה הזאת ולחזור לאכול. אני עדיין רעבה, אני תמיד רעבה. ילד אחד מבהיל אותי עם אופניים חשמליים במהירות מוגזמת. אני נעצרת. לרגע.

שנים אף אחד לא ראה את רחמים ומי בכלל ידע שפורטונה היא אימא שלו, איך היה אפשר לדעת? הוא וצילי נפרדו ולא הייתה אפשרות לדעת מה קורה איתו, כי גם הקשר עם צילי נותק.

היא מצאה לה חבר חדש, ורחמים, הוא מצא אישה אחרת ועוד אחת, אחת אחרת, אף אחת לא נשארה מספיק זמן, את כל הטוב שבו, משום מה, היה קשה לכולן לראות. וצילי בהתחלה, הייתה נזכרת מדי פעם בלילות ברחמים. המגע שלו תמיד היה אחר בעיניה מכל מה שחוותה. עם זאת, מעולם לא יכלה להצביע בוודאות מאיזו סיבה. היא לא יודעת למה מדי פעם הייתה מנסה לשחזר לעצמה בדמיונה את המגע, כי דווקא יוסי שהחליף את רחמים בחייה, לגמרי עשה את העבודה, אבל זה מה שהיה. היא מתוודה. היום היא כבר לא חושבת עליו בכלל. וגם הוא כבר בכלל לא חושב עליה.

"תביאו חתיכת בד, חייבים לעצור את הדם! תביאו חתיכת בד, חייבים לקשור את הרגל."

ורחמים כבר תשוש, מקומט, לא כמו אז, אף פעם לא כמו, הכול דם, הקירות, המרצפות, המקרר הלבן, הכול דם חי, ליטרים שלמים של דם, ואין אף אחד שעוזר, אף אחד.

פורטונה מתה. והאוהל הלבן עומד במרכז הרחבה ואי אפשר לעבור, אי אפשר. שולחנות פלסטיק ארוכים וצרים, מפת ניילון שקופה מעוטרת צמחים ירוקים, הם חוסמים את המעבר. שוב צחוק, מישהי סיפרה בדיחה, לא, מישהו סיפר בדיחה ומישהי צוחקת, מוכרחים להמשיך לצחוק, כן, גם הזקנים מוכרחים - כולם יחד. מוכרחים.

פולקסווגן סגולה, סוברו תכלת, מיצובישי חומה, יונדאי טוסון שחורה מניעה ויוצאת מן החניה. היא לא רואה אותי, מנסה לחצות במעבר החצייה. זה היה מסוכן לרגע, אבל כמו תמיד, שום דבר לא קרה. כמה קל לנהוג על ג'יפ, הכול

גבוה, לא מרגישים את המהמורות על הכביש, אפשר להיכנס בהן בכוונה תחילה ולצאת מהן כמו גדולה, מכל מהמורה את יכולה לצאת כמו גדולה כשיש לך גי'פ.

די להביט עם הפרצוף הזה ולהגיד כל כך הרבה מילים. בא לה להגיד לו, תרד כבר למטה! הבטחה של כל כך הרבה טוב מעוררת בחילה. כמו יותר מדי דבש, או יותר מדי שוקולד, יותר מדי מהכול, עושה בחילה. היא לא מאמינה שהוא אוהב אותה. מה פתאום אותה, לאהוב. בכל מקרה, אחד מהם יגמור באיזו מחלקה עם איזו מחלה, שמונים אחוז מחלקה אונקולוגית. חייבים לעבור כריתה, חייבים לכרות אותה. אתה מבין? חייבים לכרות.

רחמים צועק לילדים הקטנים שלו לעלות למעלה לבית של סבתא פורטונה. מישהו צריך לשמור על הבית של סבתא פורטונה, על התא המשפחתי, חייבים לשמור! אי אפשר שכולם ישבו באוהל הלבן הגדול הזה למטה, עם העוגיות המלוחות, העוגיות המתוקות, הפירות המרקיבים שחתוכים לרבעים בתוך קערת חרס גדולה, כחולה, אף אחד לא נוגע. מישהו חייב להישאר בבית. רחמים מפליק לאחד הילדים על הישבן תוך כדי בריחה לבניין של סבתא פורטונה, זה רק משחק, הילד צוחק, וגם רחמים, והקמטים ליד העיניים מתכווצים, הם רוצים להוציא לו את העיניים החוצה מן החורים. כבר אין לו כוח לרחמים, באמת שאין.

ארבע מאות מטר לפני הסוף, אני תמיד מאיטה את הקצב, הרגליים נגררות, המבט מתפזר בחלל ומחפש דברים שאפשר להתמקד בהם. שעון גדול עם ספרות רומיות על גג הקניון, פרסומות לג'ינס שמדגיש את הישבן, סיטרואן סי אחת במבצע חסר תקדים עם אופציות תשלום מעולות, חגיגה אמיתית, תבואו.

גם הזקנים שיבואו,

באמת, שיבואו.

יש מקום.

ושוב בדיחה, ושוב צחוק, ושוב כולם יחד, זה לגמרי לגמרי מצחיק.
אתה מבין?

פורטונה מתה.

סקודה כחולה, דייטסו ירוקה, וולוו פנינה, טויוטה קורולה בורנזה מטאלי. אני עדיין לא יודעת מה אני רוצה וגם אין לי רישיון.

למה הוא לא מבין את מה שהיא אומרת? למה היא פשוט לא קמה והולכת? בשביל מה לה לשמוע כל הזמן את אותם הדברים? היא אוהבת אותו, ככה, פשוט, אוהבת אותו. הם יושבים יחד בסלון. הוא מעסה לה את כפות הרגליים ומפריע לה לצפות בסרט; קומדיה פרועה על שני אצנים שמתחרים בתחרות הארצית ולא מצליחים להגיע לקו הסיום.

הבעיה היא שהיא שותה יותר מדי. וכל פעם מחדש היא מזכירה לעצמה לא לשתות יותר מדי, ובכל זאת, הכרטיס כלל גם כוס גדולה של שתייה. יוצאת מהסנטר ביציאה הצדדית של קינג ג'ורג, הפחד שכשתגיע לפינת הרחוב האוטובוס יעבור מול עיניה, הולך ומתיישב. מאיצה את הקצב, יותר מדי אנשים בכל פינה, אבל הוא רק יוצא מרידינג בשתים-עשרה ורבע, עקשנית, הרי יכלה להספיק לגשת לשירותים. אוטובוסים מתחילים להציף את דיזינגוף אחד אחרי השני. אחת ניגשת אליה ומבקשת עזרה. מפריעה לה לראות את המספרים.

"יש לך סיגריה?" מוניות שירות נדחפות, נלחמות עם נהגי האוטובוסים על הנתיבים.
 "אני לא מעשנת." לא מצליחה לעקוב אחר הקווים, מנסה להתחמק, הליכה נמרצת.
 "אז יש לך שלושה וחצי שקלים? חסר לי רק שלושה וחצי שקלים למונית שירות."
 "לא." מתוך חוסר אונים, מסננת לא החלטי, מתנצל, ממשיכה להתקדם.
 היא מגיעה לתחנה, מישהי מביטה בשעונה בציפייה.

"קו 172 כבר עבר?"

"צריך לעבור." היא נרגעת. מאושרת שהספיקה.

"כן, הוא רק יוצא בורבע, מתפארת." קצב נשימה עדיין לא סדיר, והשתן לוחץ.
 "בועשרה," זו מתקנת, בדייקנות, אולי נוסעת קבועה בקו ובכלל בשעות הלילה.

לא יכולה להתווכח, הרי בדרך כלל בשתים-עשרה בלילה כבר במיטה, הסתמכה רק על המידע המודיעיני שנתנו לה כשצלצלה, התחשק לה סרט. על יד הקופות עברה על חוברת יולי עם האצבע בעיניים סגורות ובחירה אחד, על מכונות, על שעונים, על קולנוע. תוהה איזה מסר מהיקום אמורה לקבל על שבחורה, וגם תוך כדי צפייה חשבה, וכלום. רק נהנתה מהסרט שהתברר ביוגרפי ברובו, איך ברגע אחד שרף את כל התשלילים של הסרטים, האביזרים, התפאורה ולא השאיר כמעט דבר. והיא אף פעם לא מתעסקת עם אש, וגם לא עושה שום דבר מיוחד שיהיה שווה לשרוף, ובכל זאת הבחירה בסרט הזה לא נראתה לה שרירותית. מחפשת את הקשר, הניסיונות שלה הולכים וכושלים, השתן משתולל, מחפש פתחי מילוט, הבטן התחתונה החלה כואבת מן ההתאפקות. רוכב אופניים מרקד עם אוזניות, מאבד שיווי משקל וכמעט נופל על ההיא שמחכה איתה. "אידיוט" זו ממלמלת, מחכה שנטע תאמר דבר מה להגנתה. כמו מטורפים הם נוסעים בעיר הזאת, כמו מטורפים. היא רוצה לומר, למרות שלא מכירה אותה מספיק, אבל בעצם היא לא מעוניינת כלל לדבר, חייבת להשתין. עכשיו בוודאות אפשר לומר שיכלה להספיק לשירותים, הרי כמה כבר היה לוקח לה, אולי שתי דקות, ועכשיו נסיעה של חצי שעה לפחות, בלי שום עצירות, הפסקה.

"הנה הוא." ההיא אומרת באנחת רווחה, ונטע רק מחייכת חזרה. פתאום זו רוצה לדבר כל הזמן, שוכחת שרק הכירו ולא בשביל אי אילו נסיבות, סתם ממתינות. ממשיכה.
 "איחר בכמה דקות, בדרך כלל הוא מגיע כבר בעשרים ושתיים." הדלתות נפתחות, זו עולה ראשונה, נטע אחריה, הרדיו קורא בקולי קולות, הטפה ממש, איש לא מבקש להנמיך, אין מקום. רק השניים הראשונים, ושם מדבקה. כל אדם רשאי לשבת היכן שרוצה, למעט במקומות המסומנים עבור אנשים עם מוגבלויות, ומתחת לכל זה אין להטריד נוסעים בנושא זה, עבירה פלילית. מדברים על בעיה דמוגרפית שקיימת במדינה, ישימו אליה לב רק בעוד חמש-עשרה שנה פחות או יותר, לא יכול להבטיח, הד"ר לדמוגרפיה, אבל מבטיח שאוכלוסיות כמו חרדים וערבים מתרבים במהרה. מגחכת בקול,

הרי כל אידיוט יודע את זה, לא צריך דוקטור שיסביר. תחושה מוזרה, לא נעים לה לשבת, למרות שהחוק מאפשר, מתלבטת, שכן האוטובוס מלא, כמעט כולם יושבים. ההיא מצאה מקום פנוי בחלק האחורי, אחרים מקשיבים לרדיו, מהנהנים בהסכמה. ילד בן שבע-עשרה עם אוזניות בתנועות ראש מוגזמות, רעש שעלול לפוצץ לו את המוח. במעבר, אישה אוחזת רצועה סגולה שמחוברת לכלב קטן עם חוסם פה שגדול ממנו, הוא לא אז. ולידה, עומד בחור גבוה מאוד שמדבר בטלפון באינטנסיביות לא ממומשת. אם תשב במקומות הראשונים, אסור גם לדבר בטלפון, ככה לפחות מודבק על הזוגית, אבל כבר מאוחר, היא מתיישבת.

מחדד, במספרים זה חמישה אחוזים בשנה, איום ממשי על האוכלוסייה החילונית. ודווקא פה היא מתכווצת, נוכח האיום. אם היה לה בן זוג, הייתה עושה ילד, אולי שניים, למען המולדת, למען האנושות, אבל אין. מה גם שחמש-עשרה שנה זה הרבה זמן, אולי אפילו תמות קודם, איום דמוגרפי הוא הרי לא היחיד שקיים. באיזה שהוא שלב יצטרכו לייבש את הים, פוסק, ושם היא כבר מתעצבנת. מה לייבש? נראה לה מטופש כמעט כמו מסע אל הירח, ממש יכולה לדמיין את ההתרגשות העצומה, תכניות הייבוש והבנייה, תשדירים בטלוויזיה, "מגדלי יוקרה באמצע הים", לא לכל כיס. את זה לא בטוחה שיכתבו, אבל מי יוכל לגור שם? רק בעלי משכורת של חמישים אלף שקלים בחודש, לפחות. בטח באחד הראיונות מישוהו גם יזכיר שזה חלק מהמורשת שלנו לייבש את הים, אולי אפילו יעשו שם פארקים, גני משחקים לילדים, ואם כדור יעוף למים, יחזיר אותו משמר החופים. נאטמת. מוציאה ספר, השתן חזר להטריד, חייבת להתעסק.

הוא היה צריך לחכות לאוטובוס הבא, אין לו כוח עכשיו לכל זה. כבר ברמזור ידע שזה ראובן, היה צריך לצאת קודם לתחנה, עכשיו איך ייכנס פנימה בלי שירגיש? אולי רק יגיד לו שלום וימהר פנימה, הם לא חייבים. הדלתות נפתחות והוא עולה. מרגיש את העיניים עליו, הוא יודע, הוא מזהה אותו, בטח שהוא מזהה אותו, מניח את הכרטיס ומתקדם, הרדיו סוף סוף מונמך למינימום. העיניים שלו בתוך הנייד.

"דוד? מה קורה? עכשיו גם אתה כל היום עם העיניים בטלפון?"

"לא, לא שמתי לב, מה קורה?"

"בסדר, מה איתך?"

"בסדר, אני יודע, מסכן משה אה... משפחה מסכנה אני אומר לך, נורא." דוד נכנע למפגש, נעמד ליד ראובן, לוחצים את הידיים, חזק.

"כן, ציפי התקשרה קודם."

"איך הוא הלך ככה ברגע? פתאום, דום לב. האבא חטף אלצהיימר, הבת נפצעה בתאונת דרכים, אתה יודע שאח שלו נהרג במבצע הצבאי הזה, מה השם שלו? ברח לי, לא זוכר, אלוהים לא ריחם על המשפחה הזאת, נכנס בה בכל הכוח, לא השאיר כלום, והם עוד אנשים מאמינים."

"סליחה? אפשר לשבת?"

דוד לנטע, שמכווצת מעט את הפרצוף, מזיזה את התיק שלה ומצטמצמת לחלון. כבר שלוש פעמים אותה הפסקה, בעיית ריכוז חמורה, השתן עלה לה לראש. אולי הספר הזה אינטליגנטי מדי בשבילה, מסמנת לעצמה בעיפרון מילים לא ברורות, תבדוק במילון אחר כך יחד עם רשימה ארוכה שצוברת. יום אחד, אולי, תבדוק.

"הנה, חבר טוב, רפי, נגר, יש לו גם בית קפה, שניים, חשב לפתוח עוד אחד. בן אדם טוב, פעיל, הזמנתי לצביקה שלי ארון אצלו, רק בן חמישים ואחת, קיבל דלקת ריאות, התאשפז, אחרי שבוע הוא מצלצל אליי שהוא מצטער, לא יכול להכין לי את הארון." עוצר, מושך את הקצה, משהה את המתח.

"נו, מה איתו?" מתפרץ ראובן בפתאומיות.

"הסתבך. תוך שבוע הריאות שלו הלכו, מחכים להשתלה." מצקצק ופולט אנחת בוז שכזו, מחכה לרמזור שיתחלף לאדום שיוכל לסובב את הראש כמו שצריך.

"מה פתאום השתלת ריאות? בטח הוא עישן, בטח עישן המון." ודוד מנגד מצקצק גם הוא, "מה קשור עישן, כמו כולם עישן, אין קשר." וראובן מכריז בצדקנות, "ריאות אי אפשר להשתיל." קובע כמי שצבר יותר מדי שעות מול סדרות על בתי חולים.

"בטח שאפשר אני אומר לך הוא מחכה להשתלה."

"כן, אבל ריאות זה לא כמו כבד," שוב הסתובב, הפעם כמעט נסע באדום מרוב עצבים. "הסיכויים שהגוף ידחה את ההשתלה גבוה מאוד."

ולפני שדוד הספיק לסיים את אנחת הבוז הנוספת, שהפעם נלוותה לה גם תנועת ראש לשמאל ולימין, נזכר ראובן בשכן הזה שלו. גם הוא היה צריך ריאות, שלוש השתלות כבר עבר וכלום, הגוף לא מוכן לקבל, לא מצליח לנשום, הן נרקבות אצלו אחת אחת, אמר לו, ואז שתקו.

היא לא מבינה איך ברעש הזה היא סוף סוף עומדת לסיים עמוד, פחות או יותר. זה לא שהיא באמת זוכרת לפרטים את שקראה, זוכרת מקטעים, הכתיבה לא מובנת, יותר מדי דברים מסיטים את תשומת הלב, היא נותנת לזה הזדמנות אחרונה ומעבירה עמוד.

"שומע, ציפי קנתה לי בירה כזאת עם אפרסקים, לא יודע, מכיר?" מביט בדוד דרך המראה.

"זה וודקה, לא בירה. אין בירה בטעמים." הולך ומסתמן ויכוח נוסף.

"לא, אני אומר לך, מכבי, משהו חדש, מכיר?"

"לא יודע, לא מכיר, אפרסקים אתה אומר? לא יודע."

ושוב שותקים, כי דוד, מה לו ולא לכוהול, נכון שפעם היה שותה בירות, אבל כבר שנים מאז ההיריון עם צביקה, יפה לא יכלה להריח את הריח, אז הפסיק. למרות השתיקות הרבות, נוסע לאט, כל כך לאט, שדוד וגם נטע כל אחד עם עצמו שוקל להעיר לו משהו, אבל חוששים להכעיס, בכל זאת ההגה בידיים של ראובן.

"נראה לי אני אגיד לה שתחזיר את זה למכולת, בירה אפרסקים, מה אני בחורה?" צוחק ומסובב את הראש, להכין את הקרקע, ודוד כבר נעמד לוחץ על הזמזם, מתוך הרגל, למרות שראובן יודע מתי הוא יורד, משפיל מבט.

"עוד חודש נגמרת לך השליה, לא?" ראובן ממלמל בזהירות.

"כן." עד שחשב שהנה הצליח להתחמק מזה. מתפלל שכבר יעצור את האוטובוס.

"נו אז תצלצל לזן, תתחיל לעבוד, אני יכול לדבר עם בני, נסדר לך קורס מזורז."

אבל דוד לא רוצה. כבר למד לאהוב את הבטלה, את השקט. שעות היה נוהג במשאית, מעביר סחורות, שעות עד שהתחת היה נרדם, העיניים היו כואבות, הגוף היה משתק, מכונה, ככה הרגיש, מכונה.

"בסדר נראה," כבר העדיף להתווכח על ההשתלה.

”כבר אמרו מתי מחר?”

”לא יודע. אני אגיע הביתה ואשאל את יפה.”

”טוב, אז תעדכן אותי.”

הדלתות נפתחות והוא בורח, צועק אחריו שימסור ד”ש, אבל הוא כבר מתרחק.

”נשארנו רק את ואני.” דווקא עכשיו כשנהיה מעניין, סוף סוף מצליחה לחבר את שנאמר, אפילו הפיפי דעך. ”אני תכף

יורדת.” נבהלת מהאינטונציה, משהו מיני, למרות שהוא יכול להיות לה אפילו סבא.

”זה בסדר, רק אמרתי, לא צריך להיבהל, זה בצחוק.” זה לא מצחיק אותה, אבל היא מחייכת, מכניסה את הספר לתיק

בהיסוס, פתאום מרגישה שיכולה להמשיך ככה עוד שעה לפחות, לנסוע ולקרוא, לקרוא ולנסוע. אבל הנה גם היא

מצלצלת.

”שתדעי לך שהוא לא יודע כלום.” רוצה להסביר נוכח המבט של המשוגע שנשתקף מעיניה. ”אני הייתי צריך להיות

רופא.” הוא מדגיש עם תנועת ראש למעלה ולמטה בשל הפליאה. ”באמת, הייתי פרמדיק ומיילד.” ואז שתק, והנסיעה

האיטית שוב החלה מטרידה את נטע, כמו גם החוסר בתעסוקה, שמחזיר אצלה את הלחץ על השלפוחית. ”אבל הנסיבות,

הנסיבות עשו אותי נהג.” ולרגע זה נוגע בה, מרפרף, אבל הדלתות נפתחות והיא יורדת.

וראובן, ראובן ממשך בנסיעתו למרות שכבר אין נוסעים על האוטובוס, וגם אין כאלה לאסוף בתחנות. פתאום ברמזור

הוא רואה את הירח, גדול ובוהק. ארבע פעמים עשה את המסלול הזה היום בלילה, ופתאום הוא שם לב. צוחק, צוחק

בקול, ואין אף אחד שיגיד לו שזה מוזר לצחוק בקול, ורק המחשבה הזו, שיום אחד יהיה אפשר לטוס אל הירח בקלות

כמו שטסים לאילת, מתיישבת אצלו בראש, ולא זזה.

***

שלושה שכנים

בבניין אחד בקצה הרחוב, בקומה אחת, יש ילדה בת תשע שרוכנת כלפי מטה מן המרפסת ויורקת על חתולים בחצר,

בחור שסובל מפטריות ברגליים, ואישה מבוגרת שקפץ אצלה החשמל והיא לא יכולה לקום ולסדר.

הילדה גרה בדירה מספר חמש. אין להם סורגים במרפסת, רק מעקה נמוך. קיים חשש ממשי שהיא תיפול מטה. לבד

בבית, היא מחכה שאבא שלה יחזור מהעבודה ומנסה לירוק לכמה שיותר חתולים על הראש. הבעיה היא שבגלל

שהחתולים יודעים שזה מה שהיא עושה, הם בורחים לפינות וככה המשחק נהיה יותר קשה והיא לא מצליחה לפגוע.

הבחור השמן נורא עם הפטריות ברגליים, גר בדירה ארבע. הרגליים מה זה מגרדות לו עד שבא לו לתלוש אצבע אצבע,

לחתוך את הרגליים לקצוץ. הוא לא יכול לסבול את זה יותר. הוא יושב על כורסה מרובעת מול הטלוויזיה וצופה בסרט

אימה. הוא מאוד אוהב סרטי אימה, אבל הוא לא רואה אותם בחושך. רק בשעות הצהריים, כשיש עדיין אור. הוא חושב

שהסרטים האלה מבוססים על מקרים אמיתיים שקרו ואף אחד לא אומר כדי לא להלחיץ את האוכלוסייה. הוא יודע ולכן

צופה, שבמידה שדבר כזה יקרה, הוא ידע בדיוק מה עליו לעשות כדי לצאת מזה.

והמבוגרת, היא גרה בדירה השישית. הילד שלה היה כבר צריך להיות אצלה. זה התור שלו היום להיות. אתמול הייתה

הבת. ניקתה לה וסידרה לה וכולי. היום תורו, אבל הוא לא מגיע. החשמל קפץ והיא לא יכולה לעשות דבר כדי להחזיר.

בכלל, המצב שלה לא משהו, כל כך הרבה כדורים, אין לה כוח לקום מן הספה ולהביא, עכשיו היא רואה שהילדה לא ניקתה מעל הטלוויזיה כמו שביקשה ממנה. כשהבן שלה יבוא, היא תקום ותיקח, שיראה כמה כדורים לוקחת, שיראה שחיכתה לו בשביל לקחת. היא גוררת כיסא, מטפסת עליו ושולחת יד ארוכה להסיר את האבק.

אז המשחק הולך ככה, אם היא תפגע עם הרוק קרוב אל החתולים, משהו יקרה. היא לא יודעת מה יקרה, אבל יקרה. אז היא קוראת לחתולים שיבואו והם מתקרבים קצת. היא זורקת להם מן המרפסת את שאריות הצהריים שלה ואז היא מנסה ופוגעת ממש קרוב לג'ינג'י, והתמונה בסלון זזה, והיא נבהלת. הרי לא באמת חשבה שמהו יקרה אם תצליח כמעט ולפגוע, רק כמעט.

האור בדירה של המבוגרת חזר. הטלוויזיה נדלקת מעצמה, במלוא העוצמה, בעיצומן של חדשות מרעישות על זכויות הפנסיונרים. היא מגששת סביבה אחר השלט ומנסה להנמיך. היא נזכרת בקופסת הכדורים שלה. איזו קופסה יפה, בצבע סגול, מסודרת בקפידה לפי ימות השבוע, בוקר צהריים וערב. חמישה כדורים שונים, שלוש פעמים ביום. פעם הרופא שלה רצה לצלם את הקופסה בשביל אלה שלא זוכרים. היא מתלבטת איזה יום היום, אולי שלישי, רביעי, את חמישי היא הכי אוהבת. החשמל שוב הולך ורק באור היא מזהה את הכדורים, לא יכולה בחושך. היא צמאה נורא. כשהבן שלה יבוא, היא תקום ותמזוג לעצמה כוס מים, תגיד לו שחיכתה לו בשביל לשתות. תנזוף בו על שאיחר, זה לא בסדר לתת לאימא לחכות.

השמן אוכל את הציפורניים ביד האחת, בשנייה הוא מגרד את האצבעות ברגליים. הוא בלחץ מן הדמויות הנטרפות על המסך. האור אצלו בדירה נכבה באמצע המתח והוא לא יכול לדעת אם הגיבור נרצח, למרות שגיבורים אף פעם לא נרצחים. הוא מזנק מן הכורסה והרצפה רועדת. מתקדם לעבר הדלת, פותח מנעול חורק ועוד אחד, ויוצא אל חדר המדרגות. אין אור בחדר המדרגות ובארוץ החשמל כל המתגים מורמים. הוא בכל זאת מתעקש, מוריד חלק, מוריד ומעלה, מוצאים חן בעיניו המתגים, אז הוא ככה מנסה, מעולם לא אחז בכל כך הרבה כוח.

השעה כבר שש ואבא שלה היה צריך לחזור כבר מן העבודה. בדרך כלל, בחמש וחצי היא כבר מפסיקה לשחק והוא מגיע. האור אצלה בדירה נכבה, נדלק ונכבה. היא לא מבינה, הרי עוד לא ירקה ולא פגעה בשום חתול, אבל משהו קורה, בכל זאת קורה. היא יורקת מהר למטה והיא לא קרובה בכלל לשום חתול, אפילו לא לאפור עם הפסים הלבנים, היא הכי רחוקה מהשחור ובכל זאת האור נדלק. שינויי התאורה בדירה מוכיחים לה, מעצימים אצלה את הכוח. היא מתכננת לפגוע לג'ינג'י ישר בראש.

היא עדיין לא הצליחה לקחת את הכדורים. האור חזר, אבל אין לה מים. לא יכולה בלי מים. כל כדור, כדור. היא שמה לב שהאור נכבה ונדלק כל כמה רגעים. עכשיו ברור לה לגמרי שזאת פעולה יזומה של חברת החשמל. זה לא בסדר להפיל ככה את המתח, עלולה להישרף לה מנורה, המזגן יכול להתקלקל. חוצפה. מה אכפת להם אלה, אצלם החשמל בחינם, כשהבן שלה יבוא, היא תראה להם מה זה, היא תגיד לו שיתקשר ויצעק עליהם, זה לא בסדר להשאיר אדם מבוגר בלי חשמל. בעצם אולי היום התור של הבת, עורכת דין, תאיים בתביעה, יכלה מהחושך להתבלבל, לקחת כדור פעמיים ללב, היא יכולה למות מזה, לא מספיק כל מה שכבר עברה? אולי כבר עבר שבוע מאז שהבת הייתה, ולכן האבק, הרי תמיד היא מנקה. היא יכולה לנסות לצלצל, כדאי שתצלצל, אבל היא לא רוצה שיחשוב שהיא צריכה, מה פתאום צריכה.

לשמן נמאס. הוא משאיר את המתגים כולם למעלה ומתחיל לגרד גם את השוקיים, הירכיים, מעלה אל המפשעות. הוא חושב שיוכל להסתדר בלי רגליים עם קצבת נכות על כורסת טלוויזיה מתכווננת, סוגר את הארונות בשקט, שלא יחשבו שעשה, למרות שעשה, לא מתבייש שעשה, התחשק לו לעשות, אז עשה. מה יש? זה גם הבניין שלו. אם מישהו יצא וישאל, יגיד שככה בא לו. איך הוא אוהב את הצירוף הזה, בא לי. כבר יומיים שלא בא לו ללכת לעבודה והוא משלים סדרות בטלוויזיה, סדרת מופת שהרבה זמן רצה. הוא מחכך כף רגל בכף רגל, לעזאזל הכול, הוא נכנס לדירה שלו וסוגר את הדלת. הטלוויזיה כבר דלוקה, הגיבור שלו מת על הרצפה. לא סרט אימה טיפוסי. הוא נבהל מן הדם שמשפריץ על המסך, פתאום הקירות סביבו נראים אדומים, דם נוזל מן התקרה, הוא משפשף את העיניים, הסרט נגמר, הכתוביות רצות.

הילדה כבר השתעממה לגמרי, לא קורה כלום למרות שהיו לה כמעט פגיעות מעולות. השמש עוד מעט תשקע. כבר לא נשאר לה רוק בתוך הפה וממש לוקח לה זמן לגרד את המעט שיש מתוכה החוצה. החתולים לקחו את השאריות וברחו לפינות. היא פוחדת שאבא שלה יעזוב אותה. הבטן שלה מתהפכת. הם מביטים בה, כל אחד מקצה אחר, לא מוכנים להמשיך בזה יותר, אבל אם יש לה משהו נוסף לזרוק, אז יאללה. "חתולים טיפשים, טיפשים, תלכו מכאן, תלכו מכאן כולכם. אני לא צריכה אף אחד, אני מסתדרת יופי. אם אתם לא רוצים לשחק, לא צריך, אני לא ישחק איתכם יותר, גם אם ממש תבקשו. אני לא חברה שלכם יותר." היא נשענת על המעקה, חצי גוף שלה מוטה מטה, היא עומדת ליפול.

כל הבית של המבוגרת דלוק. החשמל הפסיק לקפוץ, המתח יציב. עכשיו, כשיש לה קצת זמן לחכות, היא מתהלכת בבית ומכבה את המזגן, את האור בפרוזדור, את הטלוויזיה. גם ככה אין שם מה לראות. היא נעמדת מול החלון הגדול של המרפסת, אנשים מתקרבים ומתרחקים ממנה, אף לא אחד קרוב מדי שתוכל לראות, קרוב מדי כדי להישאר. עבר שבוע מאז הפעם האחרונה שירדה למטה, המדרגות הורגות אותה, שתי קומות כמו שלוש קומות, היא לא יכולה. הייתה צריכה להתעקש שיעשו בבניין מעלית. הייתה צריכה להגיד לבת שלה שתתעקש, והבן שלה, למה לא בא? זה לא בסדר, הוא הבטיח לה, איזה ילד מבטיח לאימא ולא מקיים. היא חושבת על זה שהיא רעבה ודווקא יש מה לאכול אצלה, המקרר מלא, אבל אין לה חשק לאכול. זה לא טוב לה לקיבה כל הכדורים האלה כשהיא לא אוכלת, אבל היא לא אוכלת. גם אם הבן שלה היה בא בסוף, היא לא הייתה אוכלת. היא צריכה לשמור על הגזרה. אנשים מתקרבים ומתרחקים, אחד השכנים אוחוז קרטון פיצה ומתקרב אל הבניין. זה לא טוב לשומנים בדם לאכול פיצה. היא פותחת את המקרר, סוגרת את המקרר. אם היא תמשיך ככה לא לאכול, ברור שילך לה הכבד מכל הכדורים שהיא לוקחת. זה לא צחוק. היא ממלאה כוס מים ולוקחת את כל הכדורים של הערב בבת אחת.

השמן הלך לשירותים להתרוקן. הוא אוהב שהשתן מטפטף על הדפנות, זה יפה בעיניו ככה הטיפות הפזורות, אמנותי. אז הוא עושה דווקא, אלה השירותים שלו והשתן שלו, אז מה אכפת לו. הוא מביט בטיפות הישנות שכבר התייבשו והצהיבו, הוא מתרצה ומוריד את המים, יוצא אל המרפסת ומסתכל. היום נגמר, מחר צריך לחזור לעבודה ולא בא לו. אנשים הולכים ובאים, הוא מריח פיצה באוויר ונהיה לו חשק לפיצה ענקית עם זיתים שחורים ואקסטרה גבינה. הוא רואה את אחד השכנים מחזיק קרטון פיצה ביד, חם לו בידיים. הוא מרגיש, הבטן מרעישה והוא מגרד במרץ את כפות הרגליים. הוא מחליט שמחר יקבע תור למרפאה, שלושה טיפולים עם קרן אדומה, ללא כאבים, ללא תופעות לוואי. הפטריות האלה בלתי נסבלות. הן מפריעות לו לנהל חיים נורמליים, לבלות, חיי חברה, אולי אפילו אהבה. וכשהפטריות

יעברו, יוריד במשקל ויחזור לעצמו, ואז יחזור הביתה, אולי רק לביקור קצר, אבל יחזור, מגולח, מסופר, רזה ובלי פטריות ברגליים כמו אז. הוא מוציא את הטלפון של מרגריטה מעל המקרר, מחייג ומזמין, שואל אם יש איזו עסקה משתלמת יותר, כן, אין לו בעיה לאכול שני מגשים, בלי שום בעיה. הוא מחכה שהנציג ישאל אותו עוד שאלות, שיוכל לענות, הכול בסדר. אבל אין עוד שאלות, אז השמן מזרז את הנציג, מבקש שיעשו את זה מהר, הוא לא אכל מעשר בבוקר, הבטן נדבקת לו לגב. הוא צוחק בקול רם, רוצה למשוך עוד קצת. אבל הנציג בטלפון לא מבין מה מצחיק ולא צוחק יחד איתו, יש לו ים הזמנות על הראש. הוא ישלם מזומן. השיחה מתנתקת, הבכי תקוע והצחוק לא נפסק. הוא יכול למות מזה. זה נדיר, אבל הוא לא מפסיק לצחוק כבר שתי דקות, אין לו אוויר.

הילדה, מהכעס, התרוממה חזרה מן המעקה וסגרה את החלון. היא חוששת שאבא שלה שכח אותה, או יותר גרוע מזה שהוא החליט שהוא לא רוצה אותה יותר והוא לא יחזור, כמו שקרה לעמי ותמי. היא בועטת בשולחן עם הרגל ונחבלת. כואב לה, ממש, אבל היא לא מוציאה מילה. הדלת נפתחת. אבא שלה מחייך אליה חיוך רחב, אוחז ביד אחת קרטון של פיצה ומתנצל. מוריד את התיק, מניח על הכיסא והיא רצה אליו, כאילו כלום. הוא מחבק אותה חזק ומנשק, מתנצל, היה בלגן בעבודה, היה חייב להישאר, הוא מצטער, הוא לא עושה כוונה, אף פעם. הנה, הוא הביא לה את הפיצה שהיא הכי אוהבת, בלי כלום, רק גבינה. היא מנשקת אותו וניגשת לשטוף ידיים. גם הוא שוטף ידיים. היא לא כל כך רעבה, אבל היא שמחה שהוא סוף סוף חזר ושהוא לא נטש אותה, כמו שקרה לעמי ותמי. היא אוכלת מהר, בולעת ולא לועסת, שיחשוב שהיא רעבה. הוא מבקש ממנה ללעוס לאט, אף אחד לא רודף אחריה. אז היא מאיטה את הקצב, כבר אין לאן למהר, המתח היה מתעתע אבל גם הוא חלף. העיקר שלא קרה לה, לאף אחד, דבר. הוא מנגב לה במפית את צדי הפה והם צוחקים.

***

סטרפטוקוקוס

כששירה קמה בבוקר היא לא הרגישה טוב. אתמול דווקא הרגישה בסדר, אבל היום משום מה, קמה עם נפחות בשקדים, כאבים בשרירים וקצת חום. צלצלה לעבודה והודיעה שלא תגיע היום, והם מצידם כעסו שדווקא היום היא חולה, כל עמדות התמיכה עמוסות, כדאי שכבר תחלים, שאלו על פנייה שהשאירה פתוחה, חצי שעה הסבירה להם מה לעשות עד שהשיחה נותקה, היא חזרה לשכב במיטה. את האמת, כבר הרבה זמן ששירה רוצה להיות חולה. לא דלקת בקרום המוח, אבנים בכליות, משהו קל, שפעת, וירוס שמסתובב חופשי, כאבים ביד. והנה סוף סוף חולה. אם הייתה יודעת שמישהו שם למעלה באמת מקשיב לבקשות שלה, הייתה מבקשת משהו רציני יותר. שאראלה ממפעל הפיס תתקשר, סכום לא מבוטל לכל החיים. האף התחיל לנזול.

כשהייתה בת אחת-עשרה נסעה לטיול השנתי חולה. אימא ואבא לא יכלו להישאר איתה וגם, בעיקר, כי היא רצתה. טיול שנתי זה פעם בשנה אמרה ולא הסכימה ללכת לסבתא. אבל אז בטיול היא הייתה צריכה לקנח את האף והיה רעש נוראי וכל הילדים צחקו. אחד אמר, היא נשמעת כמו טרומבון, אחר אמר כמו חצוצרה, שלישי אמר מאיפה אתה יודע איך טרומבון נשמע? הם הצביעו עליה בהנאה, אוחזים את הבטן מרוב צחוק. ככה יומיים שלמים הייתה צריכה לקנח את האף בכאילו, מנגבת את האף, בלי ללחוץ יותר מדי את הכול החוצה, רק מה שנוזל מן הנחיריים על השפתיים. בחטיבת הביניים, כשביקשו מתנדבים לוועדת קישוט ואף אחד לא רצה כי זה לקח זמן מההפסקה, היא הרימה את היד בגלל

המורה סימה. וכך היה גם בתיכון, בצבא, בעבודה, עם בני זוג במיטה, ייתכן ויום אחד עוד תמות מזה, אבל עכשיו כשהיא לבד בבית מה אכפת לה מאי נעימות, היא מקנחת ברעש, בכל הכוח, כל הפילהרמונית ממש.

שירה מצלצלת לקופת החולים לקבוע תור לרופאת המשפחה. על המשיכון, "עליך לבחור את השעה הרצויה", היא מתעטשת ומפספסת את השעה שרצתה, שוב מהתחלה. רשימה של שעות קבלה כל עשר דקות, עשר ועשרה, עשר ועשרים, עשר וחצי. היא לוחצת על אישור, תפוס. "עליך לבחור מחדש." עשר ועשרה, עשר ועשרים, עשר ארבעים, היא לוחצת על אישור, סוף סוף. ממהרת למקלחת לשטוף את עצמה. לא קל לה, לא קל לה בכלל לשירה. היא מתחילה להתחרט שבכלל ביקשה, לכל דבר יש מחיר. היא לא מצליחה לבלוע את הרוק, כואב לה, בא לה לבכות מכאבים, היא מוצאת את המפתחות של הבית ויוצאת מהדלת.

והנה ברחוב, אחת ניגשת ושואלת איפה זה משה שרת עשרים ואחת. זה פה קרוב, לא יודעת בדיוק. מסבירה למרות שקשה לה לדבר, אבל אין לה ברירה. את בטוחה? ההיא מתעקשת, שיערה הדוק היטב בגומייה, הלק שלה בציפורניים סגול חציל.

"מה את צריכה?" הצלילים יוצאים לה בקושי לשירה, היא חייבת לשמור את מה שנשאר בשביל הרופאה, להסביר. "קופת חולים, כללית."

"אני בדרך לשם." שירה אומרת ומתחרטת, זאת עם הלק, שמחה. עכשיו יוכלו ללכת יחד, נפלא. שתיקה קלה. "אני צריכה להוציא לבן שלי אישור מחלה." היא לא נראית כל כך צעירה, קמטים רבים בכל מקום, היא מדליקה סיגריה ומיד משתעלת. "אח, הייתי צריכה ללכת ולפוצץ אותו מכות."

"סליחה?" לשירה נדמה שגם האוזניים כבר סתומות והיא לא שומעת טוב, מנגבת את האף.

"כן, הוא היה צריך לשלם לי את כל הכסף והוא לא שילם." הגומייה שלה אדומה. היא מוציאה עיגולי עשן על שירה שמעוותת את פרצופה, לוקחת עוד צעד קדימה.

"זה מפריע לך? אם זה מפריע אני יכבה."

"לא, זה בסדר. אבא שלי היה מעשן. אני רגילה."

ושוב שתיקה קלה, שירה מביטה על לוח המודעות במרכז השכונה. דירה להשכרה, מטפלת לילדים, מטפלת למבוגרים, דוברת רוסית, בחור שמחפש אישה. צעירה, שנראית טוב ויש לה גם כסף, לא אכפת לו אם יש לה ילדים, אוהב ילדים, כוונות טובות. סימן קריאה.

"מה איתו?"

"מת. סרטן בריאות." זאת עם הקוקו האדום והלק סגול חציל באצבעות מהנהנת בכאב, משתתפת בצער. זה היה מזמן, כבר אין צער, אבל לרגע נחמד לשירה שמשתתפים, לרגע אחד. ההיא ממשיכה: "את מבינה, אני עבדתי אצלו במפעל, חודשיים, חודשיים והוא לא שילם לי שקל, הייתי צריכה להפוך לו את השולחן, רק ככה הם מבינים אלה, רק בצעקות, אבל אני, אני לא מאלה שהופכים שולחנות. הבת זונה הזאת."

הראש של שירה סחרחר, מהנזלת והשקדים, החום, אין ספק שהחום עלה לה כבר לארבעים, היא מנסה להאיץ את הקצב, אך זו לוקחת את הזמן, שואפת לריאות, נושפת.

"חברה שלי, לא רוצה לקום. אני מתקשרת אליה מהבוקר. היא אמרה שהיא תבוא איתי, היא מאלה שהופכים שולחנות.

את ממהרת?" כפות הרגליים שלה שחורות בתוך הכפכפים והיא אוחזת לשירה את פרק כף היד ומשהה אותה לרגע. "יש לי תור לרופאה." היא מנסה להתחמק ללא הועיל.

“עירית?” שירה מהנהנת.

“יופי, אכפת לך אם אני אכנס לפניך? אני רק צריכה אישור רפואי לבן שלי. הייתי שולחת אותו שיביא בעצמו, הוא כבר גדול, בן שלושים תכף, כפרה עליו, אבל בגלל שהבת זונה הזאת לא עונה לי, אמרתי נרוויח קצת זמן. הנה תראי.” היא זורקת את הסיגריה לרצפה ומכבה עם הרגל. העקב שלה סדוק ומפוצץ. בפינת הרחוב, המנקה עמל על איסוף האשפה, לא נעים לה, לשירה, היא מסיטה את המבט, זאת מראה לה את הטלפון. “את שומעת, תא קולי, היא מסננת אותי. בת זונה, אני חייבת את הכסף, בעלי יהרוג אותי אם הוא ידע, הוא אפילו לא יודע שאני עובדת, הוא ככה פרימיטיבי כזה, תקוע בפעם.”

היא מצחקקת בקול גדול שמהדהד אצל שירה וכל המילים שממשיכה לייצר, זאת עם הגומייה האדומה וכל זה, לא נכנסות אצלה כבר לאוזניים. היא שומעת מים.

היא הייתה רוצה להיות עכשיו בים. אפילו בכריכה, בעצם גם אגם קטן לשכשך בו את הרגליים, זה לא רע בכלל, היא צריכה לצאת לחופשה, לא הייתה צריכה לבקש מחלה, חופשה, מתבהר לה, טעות אנוש פשוטה. “מה יש לך?” ההיא עם העקב הסדוק שואלת ומציעה לשירה מסטיק, לועסת בפה גדול, רואים לה את הסתימות בשיניים.

“כאבים בגרון.” תכף לגמרי נגמר לה הקול. איש מבוגר הולך עם מקל נחייה, הוא לא רואה דבר, הרחובות סואנים והוא לבד. שירה נבהלת, השנייה מיד מנענעת את הראש וניגשת לעזור, אוחזת אותו. “לאן אתה צריך אדוני? הכול בסדר? למה אתה לבד? זה לא בסדר. אתה לא צריך להיות לבד.” היא נוזפת בו כאילו היה ילד. הוא מגמגם במבוכה. המכנסיים שלו כחולים כהים, החולצה לבנה, פסים עדינים. “רופאת משפחה, קופת חולים, כללית.”

“גם אנחנו.” זאת עם הלק סגול חציל מרוצה, כולם יחד בשורה, איזה עולם קטן אה? איזה עולם קטן. הם מפריעים להולכים על המדרכה, הפח בפינת הרחוב עולה על גדותיו, מישהו זורק כוס עם קפה שחור והיא נופלת ומפזרת משקעים על שולי המתכת, צדי הפח, הוא לא מרים חזרה פנימה, יצא ידי חובה כי השליך. “אולי יש לך סטרפטוקוקוס?” עקב סדוק אומרת כשהיא רואה את שירה מושכת את גרונה, מעוותת את פרצופה בכאב, מרעישה. “לבן שלי יש סטרפטוקוקוס. זה כל הזמן חוזר, אי אפשר להיפטר מזה, אצל גברים זה אלוהים ישמור, זה יכול לפגוע להם באשכים לא עלינו, את יודעת בגלל החום, תיזהר אדוני.”

היא מזיזה אותו מעמוד של תחנה. לוחשת לשירה כאילו זה לא שומע. שיערו מסורק לצד בקפידה, שיער קצר, רטוב. “איזה אנשים רעים. ילדים, נכדים, מישהו, אסור, אסור להשאיר ככה אדם מבוגר לבד, זה לא בסדר. המדינה, למה המדינה לא עושה שום דבר? לאיזה רופא אתה?” היא שואלת אותו, אבל יש רעש נוראי של אוטובוסים והוא כמעט מועד ברגע של חוסר ריכוז של שירה והשנייה, אך הן תופסות אותו. גומייה אדומה מחייכת לשירה, חברות. “כואבת לי הבטן,” הוא ממשיך מאיפה שהפסיק למרות שלא שמעו את ההתחלה. המבוגר מסביר ומניח את היד על הבטן להמחיש, היד השנייה שלו אוחזת את המקל.

חברה שלה חוזרת אליה סוף סוף. “למה לא ענית לי, זונה, תראי כבר מה השעה? בסדר, טוב, אז תתלבשי, אני פה עם חברה כן, בדרך לקופת חולים. בסדר, יופי כפרה.” היא מנתקת ומחייכת לשירה בשלווה, ירד לה כל הרוח, אפשר להירגע.

“הטלפון היה על שקט. היא תבוא איתי. איך אני רגועה עכשיו, זה שמונת אלפים שקל, זה לא הולך ברגל, נראה אותם עכשיו לא מביאים לי את הכסף, אני עבדתי בשבילו, מה לא מגיע לי?” שירה רק מהנהנת, אין לה כוח לדבר, הכול אצלה נפוח, לא קל לה, לא קל לה בכלל.

כולם נכנסים לקופת החולים. קודם המבוגר ייכנס, אחר כך גומייה אדומה ואז שירה אחרונה. יש עיכוב אצל הרופאה, הפקידה מעבירה כרטיסים, ההיא לא עוזבת אותה, מתיישבת לידה. מדברת עם האנשים. מי בתור, לאיזו שעה, ממה הם סובלים ומכריזה, "אנחנו, לעשר וארבעים," היא אומרת וקורצת לשירה, ייכנסו יחד, מה הבעיה, לא צריך להתבייש, כולם מכירים, מסיבת כיתה.

היא שואלת אחד אחד, אבחנה מקדימה, יש לה בבית ערוץ הבריאות והיא כל יום רואה. זה שלא רואה, מסובך את שעונו על היד, מרגיש את הרצועות בין אצבעותיו, מבטו מופנה לרצפה, הוא לא רואה כלום. אם הוא לבד, כנראה שעשה משהו למישהו, לא סתם זורקים אדם מבוגר, עיוור, לבד, לא סתם. אבל לא היא ולא אף אחד, אומרים בקול רם או מרימים את היד, כולם עסוקים בזמן שלא יברח ושאף אחד לא ייכנס במקומם, תור מיוחד, אני רק שאלה, או רק לומר שלום לרופאה, כי חברים והרבה זמן עבר. "תשעים וחמש אחוז שיש לך סטרפטוקוקוס," היא אומרת וטופחת לשירה על הרגל. כמה ימים בבית חולים לגמרי יכולים לשפר אצלה את מצב הרוח, מצעים נקיים, כותנת שני חלקים עם כפתורים, טלוויזיה עם זרוע מתכווננת מהתקרה, שידה עם כל המתוקים שרק רוצה. איך תדע אם מה שיש לה מספיק בשביל אשפוז במחלקה סגורה עם חלון לגינת הנצחה? לא נעים לה לשירה לשאול, מזמן עבר את גבולות הטעם הטוב, אבל לא נעים לה. מיטה ממש ליד הכיור עם מראה מלבנית וחומר חיטוי, התור שלה סוף סוף מגיע. כל שעה אחות תבוא, תמדוד לה מדדים, תניח יד רכה על המצח, תשאל לשלומה, והיא מצידה, תגיד שזה לא משתפר, רק להישאר כמה שיותר, היא כבר מרגישה הקלה, שמתנדפת, ההיא פולשת אליה פנימה, מושכת לה את היד ומתרוממת, הן נכנסות פנימה ומתיישבות, ההיא מיד מושיטה כרטיס מגנטי, טופחת לשירה על הרגל ומחייכת, חברות. ושירה, רק מכחכחת בגרון מכאב וממתנה בשקט, עד שההיא תעביר לה את הזכות לדבר.

***

חוף ים תל אביב חמש בערב

היא שמנה נורא, הוא מקריח עם שיערות על הכתפיים
הם עומדים מולי במים ומתחרמנים,
אני מוציאה ספר, קוראת, מביטה, קוראת
יוצאים מהמים, מצחקקים, היא לובשת בקיני

כל הגוף שלה חצ'קונים, או פצעי לחץ, הוא מעיף לה פליק קטן בתחת
מסיטה מבט, יש לו חורים בפנים מגיל ההתבגרות, מרכיב משקפי חלודה
מלטף את שערה, מחומצן, שורש שחור, נשכבים על שמיכה.
היא מדליקה סיגריה, מוציאה עליו עיגולי עשן, צוחקים
הכרסות שלהם מקפצות כמו ג'לי
מדמינת אותם מזדיינים במיטה
מחליפה תנוחות, רוצה לשאול מה היא מעדיפה
סקרנית מי מביניהם גומר ראשון
מכבה את הסיגריה, לובשת שמלה, נועלת סנדלים
שם על עצמו גופיית סבא, נועל כפכפים
לוקחים את ש שלהם, כל אחד לעצמו, מתרחקים.

מלפפונים חמוצים במלח

בא לי להקיא את כל מה שאכלתי היום
ולאכול משהו אחר.
מלפפונים חמוצים במלח, זיתי סנטה מתובלים,
הבטן מלאה
אי אפשר לישון ככה.
אני רוצה להקיא
את כל מה שאכלתי היום.
לא נוח לי במיטה,
עברתי לסלון, המזרקה במטבח משגעת אותי
חזרתי לחדר, הייתי אוכלת עכשיו קופסה שלמה
של מלפפונים חמוצים במלח
אם היה מקום בקיבה שלי,
אני לא רעבה, זה רק ריר
אני חייבת להקיא
את כל מה שאכלתי היום.
שוכבת במיטה, מנסה,
לא זוכרת מה אכלתי היום,
מה אכלתי ?

אימא לא מרשה

אתה עומד מולי
והדברים שמתגלגלים אצלי בראש
אוי אימא
והדברים שמתגלגלים אצלי על הלשון
אוי אימא,
והדברים שמתרגשים אצלי בגוף
אוי, הדברים שמתרגשים אצלי בגוף
מתרגשים אצלי בגוף, מתרגשים אצלי ואני לא יודעת
אני לא יודעת
מה לעשות כי הבטחתי לאימא
והבטחות.
אימא לא מרשה,
אתה עומד.

אימא שלי אומרת שאני מתלבשת לא נכון.
אחותי אומרת שאני קצת מתנשאת.
סבתא שלי אומרת שכולם מצליחים ורק אני לא.
דודה שלי אומרת את צריכה להשתחרר.
דודה אחרת אומרת, את צריכה לצאת, לפגוש אנשים.
אבא שלי לא אומר כלום. הוא מת.
אימא שלי אומרת שאני לא באמת רוצה.
אחותי אומרת שהיא לא מבינה מה הבעיה.
סבתא שלי אומרת שכולם מצליחים ורק אני לא.
דודה שלי שואלת, מישהו עשה לך משהו?
דודה אחרת מדייקת, מישהו פגע בך?
אבא שלי לא אומר כלום.
אני רוצה להסביר לכל אחת מהן.
אני לא אומרת כלום.
אני רק כותבת לך, שתדע.
בסוף החלטתי להיות אישה.

כן, בסוף החלטתי. וכל פעם מחדש אני מזכירה לעצמי

שלא אשכח.

אני אוהבת את הסחרחורת
שאני מקבלת כשאני מעשנת.
לא ג'וינט, סיגריה רגילה
אני מעשנת והסחרחורת -
עשן אופף אותי ואני מאבדת
כל חלקה טובה שקיימת בי,
והסחרחורת -
כל חלקה שקיימת בי
אני מאבדת.
ולא אכפת לי לאבד,
אני הרי רגילה לאבד,
לא אכפת לי,
לאבד,
באמת שלא.

חדר מדרגות חולון שמונה בבוקר

אני יורדת
ושומעת את השכנה המבוגרת
קוראת אחרי הנכד הקטן שלה
"אל תרוץ! אם תרוץ, אתה תיפול"
והוא מסובב את הראש אליה ושואל
"למה?"
והיא מסבירה בסבלנות, בשקט
"יש לך תיק כבוד. לאט, לאט."

רובה מים

אנחנו מושכים ריסים ומבקשים משאלות.

אני מבקשת: אופניים, מחשב, קלפים של כדורגל, שמונים במבחן בחשבון, להבקיע גול מהשער שלי לשער השני, מיקרופון, סנדלים, מבקשת שתסכים להיות חבר שלי.

אני מקבלת: אופניים, מחשב, קלפים של כדורגל, שמונים במבחן בחשבון, מבקיעה גול מהשער שלי לשער הנגדי, מיקרופון, סנדלים.

ואני יודעת שזה עובד, וגם אתה יודע שזה עובד, משאלות וריסים זה מדע מדויק. אתה מספר לי שקיבלת את רובה המים שרצית.

(אבל רק אחרי אתה מספר, כי אסור לספר בזמן שמבקשים, אחרת זה לא מתגשם)

אני פוחדת כי רק איתך זה לא מצליח, אתה מבין? רק איתך ואני תולשת ריס, ועוד ריס ועוד ריס עד שאני פוחדת כבר שלא יישארו לי ריסים ואימא תצעק עליי ותגיד שזה מסוכן לעיניים.

אחר כך, אנחנו חוזרים לכיתה ומתנהגים כאילו כלום, אני יושבת מקדימה ומתאמצת להעתיק מהלוח, כי קשה לי לראות מרוב שידורים חוזרים על שידורים חוזרים על שידורים.

אתה יושב מאחורה וזורק על כל הילדים חתיכות נייר וקוביות של מחק (גם עליי) ולא זוכר שלפני כמה דקות עמדת לידי, כל כך קרוב.

מיטת בטון

באמצע החולות מיטת בטון.

קרוב אליה יש חבל כביסה, לבנה, עדינה, חולצה אחת כחולה, מכופתרת.

מיטת בטון באמצע החולות ויש לבנים זרוקות סביבה, חתיכות של ספוג קרוע, חוטי ברזל.

יש לי תחושה חזקה שהיא לא תזוז לשום מקום.

באמצע המיטה בין הצד שלו לצד שלה, או בין הצד שלו לצד שלו או שלה לשלה, יש כתם שחור!

זה נראה כאילו מישו הדליק אש וברח. אסור להדליק אש ולברוח

(כולם יודעים.)

סופת חול מתקרבת, הרוח מעיפה גרגירים ישר לתוך העיניים. העניינים מטשטשים. חול, הרבה חול ואבנים וענפים

יבשים, שאריות גיזום מלפני כמה ימים, מיטת בטון.

"אתה חושב שתרצה לשכב איתי?"

"כאן?"

"כן. כאן. על המיטה הקשה הזאת בלי להגיד אף מילה. לא אתה ובטח שלא אני. בוא נזדיין על מיטת הבטון הקשה

הזאת, תעשה שיפסיק לכאוב לי הגב. "

בלי עניינים מיותרים אנחנו עושים מעשה.

"חכה רגע." שלוש ילדות הולכות יחד בשורה.

"אתה לא רואה? אי אפשר עכשיו על המיטה באמצע החולות, להזדיין. עוברות ילדות, אתה מבין? זה לא חינוכי."

שלוש ילדות בשורה, זה נראה כמו פריים מדויק מאיזה סרט. הן הולכות על רקע השמש שנבלעת אי שם, כמעט נשמטת

אל החולות. הילדות הולכות, כאילו מתעלמות ממני וממך, אחת ידיים בכיסים, אחת מסדרת שיער, שלישית בוחנת את

גווני הקרקע החולית.

”אבל אמרת. את ביקשת.”

”אני יודעת שאמרתי שכן, אבל עכשיו עוד אי אפשר להזדיין, עוד אי אפשר. אני מתנצלת.”
הילדות מתרחקות כמו פריים מדויק מאיזה סרט, והגב...

***

חני כבדיאל

טיפות

זאת לא הייתה הפעם הראשונה שלהם בבריכה, אבל זאת הייתה הפעם הראשונה שהיא לא הצליחה להיכנס. הוריה ארגנו את המגבות על הדשא, הורידו את בגדיהם ונכנסו למים הרדודים, אווזים ברועי. טל עמדה שם לבד, על שפת הבריכה.

בהתחלה, כשסיפרו לה על ההפתעה הגדולה, היא שמחה, למרות שרצתה באמת לגו פיראטים. אחרי זה אימא הלכה לבית החולים וחזרה עם רועי, שנראה כמו גוש בצק קטן. כולם היו מרוצים מהתרחבות המשפחה, בירכו אותה והרעיפו עליה מתנות. טל הסתובבה כל הזמן עם יד על בטנה והתלוננה על כאבים. אמא ואביה המודאגים לקחו אותה לרופא ששלח לבדיקות דם, שתן ואולטרסאונד שהכאיבו לה כמו הדקירות עצמן, אך לא הניבו דבר.

כשרועי התחיל לאכול אוכל מוצק, טל החלה לסלוד מטעמי האוכל שהוגש לפניה ולא יכלה לאכול דבר. הוריה, שראו שאינה אוכלת, לקחו אותה שוב לרופא שנתן לה ויטמינים ומאז כל יום הייתה צריכה למצוץ שלושה כדורים. לאחד מהם היה טעם של חול.

לכן, כשרועי החל לקשקש וכולם דיברו אליו חזרה בקול המוזר הזה, היא הסתירה כמיטב יכולתה שהיא לא מצליחה לשמוע. היא למדה לקרוא את השפתיים שלהם. זה היה בתחילת החורף והיא שנאה אותו.

עכשיו כבר קיץ. הם הלכו יחד לראות את הפריחה בנגב. רועי קרע פרחים מוגנים בידיו הקטנות והצמיד אותם לאפו הקטנטן וכל הסובבים התרשמו מההתעניינות שהביע בצומח. טל ישבה על החול בצד ושאפה אל תוכה את האדום שהיה פרוש על הירוק שסביבה. חרק נכנס פנימה אל אפה וגם לו לא היה ריח. גם את זה שמרה לעצמה.

עשרות האנשים ששחו הלוך ושוב בקצב שונה, בלבלו אותה. הילדים שהתרוצצו סביב הבריכה ועל הדשא בבגדי ים בשלל צבעים, גרמו לעיניה לעפעף באיטיות. החום הנוראי ששרר בחוץ העלה טיפות מלוחות בפניה ובין אצבעותיה. היא הביטה אל עבר המגלשה הצמודה, עליה ילדים התגלשו ופתחו פיהם במה שהתפרש אצלה כצווחות שמחה. רסיסי

טיפות של הנאה צנחו על גופה ונספגו בעורה השחום. היא ניסתה בכל כוחה לשמוע, אבל אבני המדרכה האדומות שקישטו את שפת הבריכה, חיממו את אצבעותיה הקטנות וגרמו לה להתייאש מהר ולחזור אל הדשא המשופע.

היא התיישבה על המגבת ואז נשכבה על הצד. מכרבלת את רגליה בין ידיה. המגבת עטפה אותה היטב מכל הכיוונים. היא התעמקה במצופים הכחולים שעל ידיו של רועי. הם מסתכלים עליו צף לראשונה. הוא חבט עם ידיו במים וצחק צחוק מתגלגל של מתיקות. היא לא שמעה, אבל הרגישה כל טיפה שחזרה אל המים.

אט אט, טל התכווצה לכדור קטן בתוך המגבת העוטפת ונרדמה. כשהתעוררה, הוריה לא היו בסביבה והבריכה הייתה כבר כמעט ריקה. היא התרוממה ואספה את המגבת, חיבקה אותה בידיה הקטנות וניגשה אל דלפק הקבלה. הבחור קרא אל תוך המיקרופון כמה פעמים אל אימא של טל והושיב אותה לידו. טל בחנה את האישה שהגיעה. הבגדים שלה היו שונים ממה שזכרה, גם השיער והעיניים. אבא ורועי לא היו איתה. הבחור שאל אותה וטל הנהנה. הוא הוציא אותה החוצה והאישה חיבקה אותה חזק. היא אחזה בידה חזק ובידה השנייה החזיקה את קצה המגבת שהשתרחה אחריהן.

***

בצק סוכר

אף פעם לא הצליח להחליט. איתי שכב על הגב, בדשא שמאחורי הבניין והסתכל אל השמים. העננים היו עננים. לא כלבים, לא דרקונים, לא גביעי גלידה, כמו שיאיר אומר. עננים. תמיד כשיאיר היה בא איתו, הוא היה מסכים. כן, בטח שזה סוס. וואו. ואז משתתק ומחכה שיאיר ימצא עוד צורה בענן.

לבנה הגיעה והתחככה ברגלו. הוא הושיב אותה על בטנו וליטף את הפרווה שלה שהייתה פעם לבנה ועכשיו, עם הגשמים, היא קצת חומה, אבל השם שלה דווקא כן נשאר לבנה. אימא אומרת שהיא מלאה מחלות ושיש להם את פדרו, אז הוא לא צריך להתקרב לחתולי רחוב. לבנה לא הייתה חתולת רחוב, היא הייתה החתולה של הבניין. החתולה שלו. הוא בכלל לא הבין מה הם כל כך מתלהבים מפדרו. סתם יצור טיפש. מה זה שווה שהוא עושה כל מה שרוצים? מי בכלל רוצה שיקפצו עליו כשהוא חוזר הביתה וימלאו אותו ריר? לפעמים לבנה הייתה שורטת אותו, אבל לא בכוונה. זה קרה רק כשהם השתוללו ביחד והוא אף פעם לא כעס עליה. כשאימא שאלה מה זה השריטות האלה, הוא אמר שזה מהכדורגל.

והוא בכלל לא רצה כדורגל. בצק סוכר זה חוג לבנות, אבא אמר, נרשום אותך לכדורגל. איתי לא היה בת. הוא רק אהב לפעמים גם דברים של בנות והוא אהב בצק סוכר. כולם אוהבים בצק סוכר. גם יאיר אהב והוא גם היה בן. כל פעם שהיה מגיע אליו, הם היו עושים צורות עם אימא של יאיר וכשהם היו מתיישיבים לאכול את הדמויות שהכינו, הבטן שלו התפוצצה מהנאה.

הוא ליטף את לבנה פעם אחרונה והתיישב. הוא צריך לחזור הביתה ולהכין שיעורים. נתראה מחר, לחש לראשה ועשה צורה של לב בפרווה שלה.

אחרי שהכין שיעורים ולפני שאימא תגיע, ירד עם פדרו לטיול. הוא ראה את לבנה מביטה בו מעל הקטנוע שעמד בכניסה וידע שמחר יצטרך לשחק איתה יותר מהרגיל. היא לא אוהבת לראות אותו עם פדרו וגם כשיאיר מגיע היא תופסת מרחק. הוא אהב שהיא מקנאה לו. כשחזר עם פדרו ועם שקית של קקי, היא חיכתה לו בכניסה לחדר האשפה, ייללה אליו בלי הפסקה. הוא הושיט אליה יד, אבל היא נרתעה וברחה אל תוך השיחים. הוא רצה לעזוב את פדרו ולרוץ אחריה, אבל

אימא תכעס וכבר התחיל להחשיך. החליט שהוא יחזיר את פדרו, יביא לה קופסת טונה מהמזווה ואולי ישחקו קצת ואז יחזור הביתה. כשירד שוב, בלי פדרו ועם פחית טונה בשמן, כבר לא מצא אותה. הוא התכופף על ברכיו, כדי לראות טוב יותר, וניסה לקרוא לה בכל שמות החיבה שהמציא, אבל היא לא הייתה שם. הוא השאיר את הקופסה במקום הקבוע וחזר הביתה.

כששכב במיטה הוא עצם עיניים חזק וביקש שלבנה לא תכעס עליו. הוא לא אוהב לטייל עם פדרו. הוא לא אוהב לטייל בכלל. זה ההורים המטופשים שלו שמכריחים אותו לעשות את זה. הלוואי שההורים של יאיר היו שלו. לא אכפת להם שיאיר אוהב לשחק בלבשל ולאפות וגם יש להם שני חתולים שמותר לשחק איתם מתי שרוצים. הלוואי שהוא היה עידן, אחיו הקטן של יאיר, והם היו משחקים יחד ומפרקים את המגדל של הלגו שבנו יחד, ויאיר היה רץ אליו אחרי הלימודים ומדבר אליו כאילו בשפה של תינוקות ואחרי החוג-בצק-סוכר, הם היו אוכלים יחד את הצורות שיאיר הביא והבטן לא הייתה כואבת כל כך. הלוואי שההורים של יאיר היו מרשים לו להישאר לישון גם כשיש לימודים ואז הם היו עושים אחד לשני פרצופים ועושים צורות בידיים בחושך, שיהיו שפנים או כלבים על הקיר. הלוואי שלבנה הייתה ישנה איתו בלילות. ככה היא הייתה יודעת שהוא אוהב אותה באמת. הלוואי שהוא היה חתול והיה מיילל אל לבנה חזרה, שתבין. למחרת, אחרי בית הספר, מיהר הביתה. יאיר רצה שיבוא לשחק, אבל איתי אמר שאולי יותר מאוחר. הוא אהב ללכת אל יאיר ולפעמים היה משחק עם עידן, לפעמים אימא של יאיר הייתה מלטפת לו את הראש ומחבקת אותם יחד עד שהנשימה שלו הייתה נעצרת. אבל הוא היה חייב לפייס קודם את לבנה. מאחורי הבניין, קופסת הטונה הייתה מלאה ולבנה לא הייתה שם. הוא השליך את התיק והלך אל חדר האשפה, עצר את הנשימה ודפק על כל אחד מהפחים. אף חתול לא קפץ החוצה. יצא אל החצר האחורית, התיישב על הברכיים והסתכל מתחת לשיחים, פסססט... לבנה... לבנוש... חייב למצוא אותה. הוא נשאר דרוך כך במשך כמה דקות, עד שהברכיים התחילו לכאוב. הוא עבר להליכה על ארבע והמשיך בחיפושים. הבטן הציקה לו, קופסת הטונה עמדה שם וקראה לו בזווית מבטו. באיטיות הוא התקרב אל השיחים, עבר ביניהם עד שהגיע לגדר. שם הוא נעצר לרגע והתחכך בה. זה באמת נעים. הוא ניגב בגב ידו את הזיעה שהצטברה על פניו והמשיך הלאה, אל חצר השכנים. כפות ידיו התרגלו כבר לדקירות של הדשא והאבנים והוא נהנה מהחיפוש, אבל לבנה עדיין לא נמצאה.

גם אצל השכנים משמאל וגם אצל אלו מימין, לבנה לא נמצאה. איתי חזר אל חצר הבניין ונשכב על הדשא, פרוס רגליים וידיים. הריח של הטונה נכנס אל נחיריו ועורר את מיצי הקיבה שלו. הוא ידע שהוא חייב להישאר בחצר, אם הוא רוצה שלבנה תחזור. הדשא דיגדג לו את האוזן והוא הושיט יד אל פניו, אבל שרט את עצמו בטעות. זה גרם לו לקפוץ ממקומו ולגשת על ארבע אל הקופסה ולתחוב את ידו פנימה, תולש נתח קטן של דג. אכל ולאחר מכן ליקק את שפתיו ואת אצבעותיו השמנוניות. הוא תפס עוד חתיכה ועוד חתיכה, בידיים, בפה. ניסה לתפוס בשיניים ואז קצת ללקק. זאת הייתה הטונה הכי טעימה בעולם, חשב לעצמו. הוא נשכב חזרה על הדשא וחשב שהיה צריך ללכת אל יאיר. אולי הם היו עושים בצק סוכר שוב וגם ככה כל מה שעשה לא גרם ללבנה לחזור אליו. הוא היה עושה מהבצק סוכר חתולה לבנה ולא אוכל אותה. היה משאיר אותה בחצר, מתנה ללבנה.

"לבנה!" הוא רצה לצעוק, שתשמע אותו גם בקצה השני של השכונה, אבל יצאה לו רק יללה חלושה של בכי. הוא לא היה בטוח אם הוא בוכה כי הוא לא מצליח לדבר מתוך הכאב התקוע בגרון, או כי לבנה עדיין לא באה.

הוא עצם את עיניו, עננים שייטו אל פינות העיניים החשוכות. הוא התרכז בהם חזק חזק והמתין.

שרי לא חשבה ששולמית תוכל לסדר לה מישהו כל כך נחמד. בעצם, היא לא חשבה ששולמית מכירה אנשים נחמדים כלל, ולכן הופתעה לגלות שבנימין ממש מקסים. אחרי זה כשנפגשו, הבינה שהוא יצא עם שולמית פעם אחת והם ממש לא התאימו, אז היא העבירה אליה את השאריות. בדיוק הראשון, הוא שאל בבדיחות אם היא רוצה לבלות בסופר, שנפרש במלוא הדרו למולם, והיא הסכימה, כי כבר פגשה מספיק בחורים נטולי חוש הומור. בכרכת רחל הם הסתובבו יחד בין המדפים, בחנו את המעדנייה ומילאו את הסל לסירוגין – בנימין בחר אייס-טי אפרסק, כי אפשר לשתות אותו גם חם, והיא אספה אבוקדו וקוטג' שהבטיחה לו שישתלבו נהדר. הוא הוסיף קרקרים עם קצח שלא יצטרכו ליטול ולבסוף בחרה עוגת שמרים לסיום מתוק. בחשבון התחלקו חצי-חצי. משם הם הלכו ברגל לפארק הקטן ליד נחל שילה. הם נשנשו, דיברו וצחקו במשך שעות. כבר מזמן לא נהנתה כך.

כששולמית ראתה ששרי סורגת כיפה, מיד הוסיפה את שרי ובנימין לרשימת ההצלחות שתקנה לה מקום בגן עדן. לא הפריע לה כלל שזאת רק ההתחלה וסך הכול היה לשרי חוט אדום בבית וזמן פנוי בדרך לעבודה. שרי אמרה לה שאולי זה בכלל לאיתמר הקטן, כי היא כבר סרגה כיפות בעבר ולא יצא מהן כלום, אבל שולמית כבר ראתה ברוחה את מקומה בעולם הבא ועל אף שאוזניה התאמצו לשמוע את חששותיה של שרי, מחשבותיה נדרו אל אליאס, שיצאה איתו בשבוע שעבר ומאז לא התקשר. "זה בוודאי בגלל שהלכתי עם קוקו והאוזניים בלטו במיוחד, " החליטה. "מעכשיו, לא משנה כמה נורא השיער יראה, אני אשאיר אותו פזור, שיכסה. רק זה חסר, שימצאו לי איזה פיסח בגלל האוזניים הנוראיות שלי."

בערב שבת, שרי השגיחה על איתמר, שמולי ומלכי עד שאמם תחזור. גם הפעם הפציר בה איתמר לספר על דרכה של אימא אל המים הטהורים. איתמר כבר היה כמעט בר מצווה, אבל זה לא הפריע לו לשבת עם אחיו הקטנים ולהתרגש אפילו יותר מהם. שרי נעתרה ותיארה את הליכתה של אמם, נושאת מגבת תחת בגדיה בהיחבא, שלא יהיה חשש לטלטול, והפעם היטיבה במיוחד לספר על החשש פן יתגלה יעדה המסתורי. קולה של שרי הפך עמוק ואיתמר נלחץ מעט ונצמד אל גופה. היא חיבקה אותו בידה והמשיכה לספר. "בהגיעה אל המים, " אמרה בקול רך ועיניו של איתמר התכווצו בריכוז. "ישנה אישה זקנה, בעלת עיניים טובות, המקבלת את פניה של אימא ובוחנת האם באה נקייה להיטהר. שלוש פעמים אימא צריכה להכניס ראשה, כדי שגם השבת תוכל להגיש לאבא את המלחייה בברכו על הלחם." איתמר לא יודע עדיין מדוע טובלים, אבל ההערצה נפרשת על פניו כשהוא מביט בשפתיה המספרות ושניות לאחר מכן, המבט נח על אמם שנכנסת בדלת, שיערה רטוב עדיין מן הטבילה. הוא רץ אליה בזרועות פתוחות והיא מנשקת אותו על ראשו באהבה. מיד היא ניגשת אל שרי ומברכת אותה לשבת שלום ועיניה גדלות ובורקות כשהיא מברכת "בקרוב אצלך." איתמר מביט באמו בחשש מהול בתקווה, שבקרוב יגיע גם אליו. אביהם נכנס ומזמזם "שלום עליכם מלאכי השלום..." מתיישב בראש השולחן בנחת, וכשהוא עובר אל "אשת חיל" הוא מחווה בידו, מסב את תשומת לבו של איתמר אל שרי ומרים, המתעסקות במטבח במגוון התבשילים שהכינו לארוחה. איתמר יושב לידו, מביט בהן בריכוז ומשנן בראשו את הסיפור על הדרך.

מיד בסיום ההבדלה שרי מתקלחת, מתאפרת בעדינות ומסדרת את שיערה בקפידה. היא יוצאת מן הבית במהירות ומאיצה את צעדיה ככל שהיא מתקרבת אל תחנת האוטובוס.

בחדרו, הם צוחקים בלי הפסקה, הדלת פתוחה ושירי שומעת את הוריו מתדיינים על החדשות המרצדות בטלוויזיה. ינקי ואסתי נכנסים בריצה ושואלים מי גבוה יותר, נעמדים גב אל גב. בנימין מביט אליהם בחיוך חתוך ומדגדג משני הצדדים, הם בורחים בצווחות צחוק המדביקות גם את בנימין ושירי. בנימין נרגע, מסדר את הכיפה על ראשו ומכחכח בגרונו. הוא שואל והיא משתהה לרגע, הם יוצאים כבר חודשיים והוא באמת מקסים והיא עוד מעט בת עשרים ואחת, ולמה לדחות אם סך הכול טוב להם יחד והיא רואה איזה אבא טוב יהיה, ויהיה בסדר. היא אומרת בטח והם יוצאים אל הוריו שמכבים את הטלוויזיה, ויעקב מברך אותם ומחבק אותו ופניה של רעיה מלאות אור ולחץ, ושניהם שרים להם קול ששון וקול שמחה ואוחזים בידיהם בהתרגשות. ידה נמחצת בידה של רעיה והיא לא מספיקה לשים לב וכבר הוריה מעברו השני של הקו שרים ומאחלים גם הם, ודנים ביניהם על מועד ועל מיקום ועל סוג הצלחת המומלצת לשבירה, ופניו של בנימין קורנים והוא משחק בידו בהתרגשות עם פתילי הציצית, והיא נושמת עמוק. כשהיא מגיעה הביתה, כולם כבר ישנים. בחדרה מונחת מטפחת ארגמן שאמה השאירה לה עטופה בסרט והיא נרגעת.

תור ארוך של נערות ונשים עומד מולה, מסביב עשרות נוספות של נשים שרות וצוהלות. איתמר מלטף את שמלתה היפה והיא מחזיקה בידו כשהיא מתפנה. בשמלה לבנה היא מניחה את כפותיה על שיערה הפזור של שולמית וממלמלת את איחוליה. שולמית מתרחקת ממנה ומפנה את מקומה ליעל. ספקות מתעוררים בראשה של שרי לגבי הברכות שרק הרגע הרעיפה על ראשה, והיא קוראת אליה. שולמית מסתובבת ועיניה נוצצות פחד. כן? היא שואלת, ושירי לא מסוגלת לדבר, רק מחבקת אותה חזק וחוזרת אל מקומה, ממקמת את אצבעותיה על ראשה של יעל ולוקחת נשימה עמוקה, אך היא לא מספיקה לחבר מחשבה אחת והכרוז מודיע לקהל להתאסף אל מול החופה. הנשימות הופכות קצרות יותר ופיה נפתח להגיד משהו שלא נשמע. ידיה נתפסות והיא מובלת.

זו השבת הראשונה שהם אצל הוריה. הם הגיעו ממש לפני כניסת שבת והיא לא הספיקה לראות את איתמר, שחוגגים לו יום הולדת אחרון לפני בר המצווה. החליטה שתביא לו את המתנה כשיחזרו מבית הכנסת. אמה במטבח חותכת ירקות לסלט ושירי עורכת את השולחן. צלחות, כוסות וסכו"ם, קרש, יין, כוסות קידוש, גם לקטנים ולבנימין לא לשכוח, מלח, שתי חלות. היא מסיימת ויוצאת אל בית הכנסת שנמצא ממש מול בית הוריה, חברותיה ביקשו ממנה לבוא לבקר ומאוחר יותר כבר לא יהיה לה כוח. היא מסתובבת בין שאר הנשים המחכות לצד בית הכנסת עם הילדים, חברותיה בטח יצאו עוד כמה דקות מעזרת הנשים. איתמר משחק שם גם. הוא ראה אותה לרגע, אבל עכשיו כבר לא בטוח שזו היא. הוא עוצר וסורק במבטו את שלל כיסויי הראש, מנסה להבין לפי העיניים, לפי החיוך, מי זו מי. שרי מביטה בו והוא עדיין לא בטוח לחלוטין. רק כשהיא מתקרבת אליו בחיוך, הוא מתחיל לפסוע אליה. היא מסדרת את המטפחת שלראשה, ואת השרוולים שיכסו את השיער המתארך ומשחיר, ולרגע יש לה סחרחורת. היא מנשקת את ראשו וחוזרת הביתה באיטיות.

אמא בודקת את התבניות על הפלטה, כשהיא נכנסת. היא מתיישבת בשקט ליד השולחן, ידה מונחת על בטנה וקולה של אמה השואל שאלות נכנס אל אוזניה, אך היא לא מצליחה לקלוט מה היא אומרת. עיניה נפקחות במלוא הכוח כשאתמר נכנס בסערה. הוא עם הכיפה שלו תחובה בידו. עוברות כמה שניות עד שהוא מזהה את הפנים החיוורות בתוך מטפחת הארגמן ואז הוא ממשיך בריצתו אליה. בנימין מגיע מיד אחריו, מאיים לתפוס אותו בצעדיו הגדולים והוא נופל אל זרועותיה של שרי, כשבנימין עוד מספיק לצעוק לו "זהירות" ושירי מרגיעה אותו שזה בסדר ומסמנת שיביא את המתנה מהתיק שלהם. איתמר מביט אליה בדאגה ושואל אם היא חולה, שרי מחייכת חיוך רחב ומסבירה שהיא רק קצת לא מרגישה טוב, אבל היא בסדר גמור. בנימין מגיע עם השקית ושניהם מברכים ומאחלים לאיתמר הרבה מצוות ומעשים

טובים ושיעשה רק נחת להורים. איתמר מוציא מהשקית את הכיפה שנסרגה עבורו ועיניו הצלולות מביטות אל עיניה של שרי, המלטפת את ראשו וחיוכה האוהב חושף שיניים.

***

מעייץ רגונים

דיוקן

בגלגול הפא אָני מבקשת לחיות בניצור השחר, במימי הדנובה
ביממה אחת,
בוקעת מביצה מוצאת זיוג מטילה ביצים מתה.
אתה שואל מה הטעם בזה.
קשה לי להבין מה לא ברור.

בית אחד

במרתף עומד שלחן עגול לבן.
מנח עליו קנקן קפה קטן.
גם שני ספלים תואמים
וצלוחית מתאימה

לְסֵפֶל אֶחָד.

אֶת סוּחַכַּת עֶצֶב בְּחוֹכֶךָ.

הוּא מִתְעַרְבֵב בְּחֶלֶב

וְאֲנִי יוֹנְקֶת

אֶתְמוּל שְׁתַּלְתִּי גִנַּת יֶרֶק

וְאֲרַנֵּב אֶחָד מִסֻּחַכֵּי לִי בְּחֶצֶר.

אֲנִי פוֹחֶדֶת שְׂיִהְיֶה־ס

אוֹתִי.

הֲנֵה אֶת, רוּאָה ?

וְאֲנִיחֲנוּ בַמִּדְבָּר וַיֵּשׁ גַּם אֵהָל

בַּלַּיְלָה שֶׁל אַחֲרֵי הַיּוֹם שֶׁהִיא נִפְלָה

וְאֶת שִׁמְעֹת אוֹתָהּ צוֹעֲקֶת.

הֲנֵה, אֶת זוֹכֶרֶת ?

תִּכְרַף תִּסְרְקִי לִי אֶת הַשְּׁעָר

וְאֲנִיחֲנוּ בַמִּדְבָּר וְקָר קָפוּיָה וְהָאֵהָל סְגוּר,

אֲזוּ בַמְּקוֹם לְסֹפֵר כּוֹכָבִים בְּשָׁמַיִם

סִפְרָנוּ דְּבוֹנִים עַל הַמַּעֲוִל

אֶת אֶת הַסְּגָלִים וְאֲנִי אֶת הַיֶּרֶקִים.

וְלֶךְ תְּמִיד יֵצֵא יוֹתֵר.

וְלֹא נִרְדָּמְנוּ.

לֹס מִנִּיאָנֶס זֶה מְשֻׁרְתוֹת שֶׁל כְּבוֹד כְּמוֹ

נִסְיָכָה וּמְשֻׁרְתוֹת אוֹתָהּ, כְּמוֹ צִיּוֹר

היא עומדת במרכז וחסך מעליה עכשו
הפוך - יש מלך ומלכה, הם במרכז.
יש ציר שמציר ציור, של נסיכה ומשרתות
אבל הן של כבוד כמו
הנסיכה ואמה מביטות זו בזו
מרחוק.

כשאתה לא מסתכל עלי

חלקי גוף קטנים נוכלים ממני אט אט
גוף שקוף.

חלקי גוף שקוף קטנים על הרצפה
מפזרים סביבי

חלקי גוף נושרים

חלקים חלקים של גוף

ממני, מהגוף שלי.

19 הליות בשלושה שבועות.

37 בקורי תנחומים בבתים.

370 אנשים בהלונה אחת

650 אנשים בהלונה אחרת בבית קברות גדול,
בירושלים.

61 שעות ללא שנה.

וחשך

על פני

תהום.

קרסים

כשהקיץ רק התחיל דורי אמר שמחר, אחרי שאבא שלו יחזור מהשוק, הוא ייקח אותנו לים. זה יהיה כמו בקיץ של השנה שעברה, כשהלכנו איתו ביחד כמעט כל יום. לאבא של דורי היה מקום קבוע על חוף הים. הוא עם החכות מתחת לגדר לבנים, ומעליה יושבת סבתא של דורי על ספסל, כל יום בין ארבע וחצי לשש. אפילו בחורף.

הפעם הראשונה שהלכתי עם דורי ועם אבא שלו לים, הייתה ביום בו כולם הכריזו עליי בתור הבת הכי אמיצה בכיתה. חזרנו מההפסקה ומצאנו שני ג'וקים. כל הילדים עלו על השולחנות וצעקו מרוב פחד, ואפילו המורה שלנו עשתה פרצוף מגעיל ונעמדה בפניה מבלי להסתכל. הבנים אמרו שצריך למחוך אותם עם הנעליים, אבל אף אחד מהם לא רצה להיות זה שמוחץ. מכל הרעש הג'וקים נבהלו והתחילו לרוץ בכיתה עד שהגיעו אליי. כולם הסתכלו עליי והמשיכו לצעוק, אז לקחתי בריסטול שהיה תלוי על הקיר, אספתי אותם עליו והוצאתי לחצר. כשחזרתי לכיתה כולם כבר ישבו בכיסאות והמורה אמרה לי תודה וכל הכבוד שאני אמיצה. באותו יום, בהפסקה האחרונה לפני הצהריים, דורי מהכיתה השנייה בא לשולחן שלי ושאל אם אני רוצה לבוא איתו ועם אבא שלו לים, ואני אמרתי שכן.

אבא של דורי בא לאסוף אותו מבית הספר ודורי שאל אותו אם אני יכולה להצטרף. הוא הסכים, למרות שלא היה לי בגד ים, ואמר שנוכל לעזור לו ביחד. דורי סיפר לי שלפעמים קשה להיות העוזר, כי צריך לסחוב דגים מתים ולשטוף קרסים עם דם. אבל אני הסכמתי ומאז דורי היה מזמין אותי לים, כל יום אחרי בית הספר, ואחרי זה גם בחופש הגדול. אבא של דורי התעסק בחוטים ובתולעים ואני ודורי היינו בונים ארמונות בחול ומדמיינים שאנחנו יכולים להיכנס אליהם. דורי לימד אותי איך להפוך לעוזרת טובה, והראה לי איך לסדר את החכות ואיך חותכים מהן את הקרסים ושוטפים אותם, ואיך מורידים מהם חתיכות קשקשים. לפעמים הייתה עולה לי בחילה אבל אהבתי ללכת לים, אז לא אמרתי כלום.

אצל דורי בבית תמיד הכינו דגים, אבל אף פעם לא את אלו שאבא שלו היה תופס. אותם הוא היה מוכר בשוק, ומהשוק מביא דגים אחרים. הם היו עטופים בעיתונים, מסודרים בשורה על השיש, ואימא של דורי הייתה לוקחת סכין, מורידה להם את הראש ומכניסה לסיר גדול. את החלק שהיה נשאר מכל דג היא הייתה פורסת לשניים ומוציאה ממנו את כל העצמות. בסוף הם היו נראים קטנים ורזים, ונזל מהם שמן. בפניה של המטבח עמד תמיד הדלי הכתום. את הדלי הזה אני ודורי סחבנו בכל פעם שהלכנו עם אבא שלו לים. הוא ישן ויש עליו כתמים קטנים. הידיות שלו היו משתפשות לנו בידיים, והברזל בקצה התעקם ושרט לי את העור. אבל אהבתי ללכת עם דורי לים, אז לא אמרתי כלום.

בכל יום, קצת לפני שהשמש שקעה, הייתי שוטפת מעליי את החול של הים והולכת לשבת ליד סבתא של דורי על הספסל. לפעמים הייתי מניחה את הראש שלי על הברכיים שלה והיא הייתה מלטפת לי את השיער. אפילו אם היה רטוב. דורי היה עוזר לאבא שלו לסדר את הציוד, וכשהם הגיעו לספסל היינו יוצאים לדרך כולנו ביחד. סבתא של דורי הייתה תמיד מחבקת לאבא שלו את היד ושניהם היו הולכים לאט מאחורינו. מכל הסיפורים שלה גיליתי שסבתא של דורי לא נולדה כאן, אלא הגיעה על אנייה מהים. בגלל זה היא אוהבת לשבת על הספסל שלה. היא הייתה ילדה כמוני וההורים שלה שלחו אותה לבד.

יום אחד היא סיפרה לי שרק בזכות הסבא של דורי היא שרדה את הדרך. אני לא פגשתי אותו אף פעם, אבל דורי הראה לי תמונה שלו כשהיה קטן. הוא אמר שלסבא שלו היה שיער צהוב בהיר כמו שלו וגם כשהוא היה מחייך, היו לו גומות.

בתמונה אי אפשר לראות, הקצה קרוע, הפנים של הילד שם רחוקות וכולו בצבעים חומים ואפורים. יום אחד שאלתי אותה על הגומות שלו. היא לא זכרה אותן, אבל סיפרה שפעם אחת על האנייה הייתה סערה, והים השפריץ עליהם את הגלים שלו ואנשים מסביב נהיו חולים. היא אמרה שהיה לה מזל כי הסבא של דורי הגן עליה מהמים ומצא לה דברים לאכול, וגם שהיא הייתה אמיצה אבל היא כבר לא זוכרת למה, רק זוכרת שככה הוא אמר לה כל הזמן.

פעם אחת כשהייתי צריכה לדפוק על הדלת והתביישתי, שמעתי את ההורים של דורי מדברים על סבתא שלו. שמעתי אותם אומרים שהרבה פעמים היא שוכחת דברים, ושכבר אי אפשר לסמוך על מה שהיא אומרת. גם אותי היא שכחה פעם. בדרך לים שאלתי את דורי אם גם אותו היא שוכחת לפעמים, אבל הוא אמר לי שלא. באותו היום אבא של דורי התיישב בפינה שלו והזהיר אותנו שהמדוזות כבר הגיעו. את כל מה שידעתי על מדוזות למדתי מהסבתא של דורי. היא סיפרה לנו שכשרואים מדוזה בתוך המים היא זוהרת וגם שהיא יכולה לחיות לנצח, אבל אם נוגעים בה מקבלים עונש. פעם גילי מהכיתה שלנו בכתה בגלל שהיא נגעה במדוזה, ושמענו אותה צורחת מהצד השני של החוף.

אני ודורי התקרבנו למים כמה שיותר כדי שנוכל לראות את המדוזות, בסוף מצאנו אחת זרוקה על החול. היא לא נראתה חיה וגם לא זוהרת, אז הוא שאל אותי אם אני מעיזה לגעת. פחדתי, היו לי דמעות בעיניים. ניסיתי שדורי לא יראה, אבל זה לא עזר. התכופפתי והתחלתי להתקרב אבל בדיוק אז, לפני שהספקתי לגעת עם היד, אבא של דורי נתן צעקה ושנינו קפצנו.

בקיץ ההוא כבר לא ראינו עוד מדוזות ובחורף בכלל לא הלכנו לים. שמחתי שהקיץ שוב חוזר, אבל דאגתי קצת. ידעתי שאם נמצא מדוזה, אני אהיה חייבת לגעת בה. הכנתי את התיק שלי עם מגבת קטנה ובגד ים וחולצה להחלפה, נכנסתי למיטה ובכל הכוח ניסיתי להירדם. למחרת דורי שלח לי פתק מקופל באמצע השיעור. הוא כתב שם שסבתא שלו מתה ושלא הולכים לים. בהפסקה הוא סיפר לי שכשיהיה גדול גם הוא ילך לים. כל יום. גם בחורף הוא אומר. כמו שאבא שלו היה עושה. הוא ינסה לדוג דגים. הוא שאל אם אסכים לבוא איתו ולסחוב את הדלי הכתום לבד. בהתחלה שתקתי, אבל הוא לא הפסיק להסתכל עליי והגומות שלו שקעו בלחיים. אז בסוף אמרתי לו שכן.

***

שדה תירס

טריק החבל ההודי

מקצה המסדרון אפשר לשמוע את סבתא. היא מדברת בטלפון בשפה שאני לא מבינה. אני מתקרבת אליה והיא מסיימת את השיחה. אני שואלת: "רוצה לראות קסם?" היא אומרת שכן ובוחרת קלף אחד. "אל תראי לי", אני מבקשת ממנה להחזיר אותו לחפיסה אצלי ביד ומערבבת שוב ושוב. אני מראה לה שמונה לב אדום. היא צוחקת ומחבקת אותי חזק עד שהבטן כואבת. אני מגלה לה את הסוד.

פאקיר עומד במרכז מעגל. לפני רגליו מונח סל קש. וחבל. הוא מרים את הסל. הופך אותו ומציג אותו בפני הקהל. הסל ריק. הוא מושך את החבל אחריו ומפנה את הקהל שהצטופף אליו. צעד אחורה. בשתי ידיו קצוות החבל. קצה אחד הוא

זורק לתוך הסל, את הקצה השני מטיל באוויר. החבל אינו נופל לקרקע. הוא נשאר יציב. בצורה אנכית. ללא תנועה - יוצא מתוך הסל ונמתח אל השמים. בהוראתו של הפאקיר, מתחיל ילד קטן לטפס על החבל. הוא מטפס מהר. החבל לא זז. הילד נעלם בקצה החבל. אי אפשר לראות אותו. הפאקיר קורא לו, מבקש אותו לרדת. הוא לא עונה ולא יורד. שוב קורא לו, מבקש אותו לרדת. הוא לא עונה ולא יורד. הפאקיר מטפס בעקבותיו, בידו סכין. החבל לא זז. אי אפשר לראות אותם.

מהשמים נופלת יד. היא מלאה בדם והאצבעות פצועות. עוד יד. טיפות דם ניתזות על פני הצופים. רגל. אף אחד לא מדבר. הם מסתכלים אחד על השני. מסתכלים אל השמים. איברי הגוף הכרותים והמדממים של הילד מתפזרים על האדמה. בקצה המעגל עומדת אישה כפופה. השיער אפור וחלק מאוד. היא נוגסת בתפוח עץ ירוק. הפאקיר יורד מהחבל ואוסף את האיברים אל תוך הסל. כפות ידיו אדומות ומלאות חתכים. הוא סוגר את הסל ואומר תפילה. בלחש. הסל מתגלגל על צדו ומתוכו מגיח הילד הקטן. שלם וחי. הוא מדלג סביב בתוך המעגל והקהל נוגע בו. מלטף אותו. מחבק. והוא בריא.

בכניסה לבית החולים שלח אותי השומר אל הפקידה בדלפק. היא סגורה בזכוכית ויש רק חור קטן ממנו אפשר להעביר לה את המסמכים שהיא מבקשת. תעודת זהות, כרטיס קופת חולים, הפניה. אין לי הפניה. היא מפסיקה לחייך אליי ושולחת אותי עם ערימת דפים לחדר האחות התורנית. האחות מבקשת אותי למדוד חום. לא טוב חום גבוה. בידי ערימת הדפים שלי. האחות כתבה כמה משפטים וסימנה איקס בשלושה מקומות. היא שולחת אותי ישר, שמאלה ושמאלה.

מגישה את הדפים למזכירה והיא מעיינת. בחדר ממול עשרים מיטות. לכל מיטה מחובר מוט ועליו מספר. ליד מיטה תשע עומד רופא. הוא גבוה ויש לו משקפיים שתלויים בחוט שקוף על הצוואר. הוא מרים את המשקפיים, מציץ דרכם ומוריד. שתי אחיות לבושות מדים כחולים רצות לכיוונו. אחת לוחשת לו באוזן והשלושה מתרחקים לעבר דלת רחבה. מעליה שלט: כניסה למורשים בלבד. המזכירה מצביעה אל המסדרון מאחוריי. תכף יקראו לי.

יושבת עם סבא וסבתא בסלון. אני על הספה מול הקיר. תמיד. סבתא מול הטלוויזיה וסבא מולי. על הקיר חמש תמונות ותעודת הצטיינות ממסגרת מסיום קורס קצינים. על התמונה הקטנה מימין באותיות שחורות: נזכור. בתמונה הגדולה חייל מסתתר במחילה בתוך האדמה, עטוף שמיכה ואבק. למטה כתוב: ממערב לתעלת סואץ. כמו על האבן.

אנחנו נוסעים לים. הם לוקחים אותי מוקדם בבוקר, שלא תהיה שמש חזקה ותשרוף אותנו. בתיק של סבתא יש ענבים. היא מפרידה אותם ונותנת לי כל פעם שניים. הם שוחים הלוך ושוב: אל המצוף וחזרה. אני על החוף, בונה בתים בחול ומסתכלת אל המים, איך הראש מופיע ונעלם. סבתא יוצאת ומנגבת את הפנים. העיניים אדומות. יש גלים חזקים והמציל אומר שהרוח מסוכנת. הוא שורק במשרוקית וסבא יוצא גם. אנחנו נשטפים בברז. המים קרים. קשה לי לנשום ואני משתעלת. היא מסתכלת מרחוק ורצה אלינו.

באשר לטבע ולהרמוניה, כך הם פני הדברים: לא תיתכן הבנה אנושית של מהות החומר שממנו עשויים הדברים, שהיא נצחית, ושל הטבע עצמו. מכיוון שהעקרונות המכוונים את הטבע אינם שווים ואף משתייכים לסוגים שונים, הרי שאי אפשר היה לסדר אותם יחד ביקום, אלמלא התווספה אליהם ההרמוניה בצורה כלשהי. אילו היסודות היו דומים ושווים,

לא הייתה ההרמוניה דרושה. אולם בהיותם שונים, שייכים לסוגים נפרדים ומסודרים בצורות שונות, הם חייבים להיתחם בתוך הרמוניה שתחזיק אותם במסגרת יקום אחד (פילולאוס).

טון זה שם חיבה

בחור תאילנדי לידי. הבגדים שלו מכוסים באפור ולבן ויש לו ריח כמו ברזל חלוד וטרפנטין. הבוס שלו הביא אותו. מדבר עם הרופאים, מגיש את הדפים של התאילנדי ומחכה איתו בתור. אני פה כבר שעות וכלום לא מתקדם. מחכים לרופא מומחה. אין מה לעשות עם הכאבים. מאחורי הקיר נשמעות צרחות של גבר אחד ושלושה רופאים מסכיבו. הם מנסים לשכנע אותו לתת להם להחזיר לו את הכתף למקום. הוא לא מוכן, צועק: "כואב לי, כואב לי." והם: "עוד רגע, אל תתנגד." אבל הוא מתנגד. צועק: "לא רוצה. כואב לי, כואב לי." לידי מתיישבת אישה עם שני תיקים גדולים ומבט מבוהל. העיניים שלה חוקרות סביב. היא מסתכלת בשעון היד שלה כל רגע וגם שואלת אותי כמה זמן אני כאן. התאילנדי עוד לידי. הבוס שלו עזב.

אני דופקת בדלת ונכנסת תוך כדי. הריח של השום מגיע לפני. אני מחבקת אותה. מתיישבת על הכיסא העגול של השולחן ליד הגז ומחכה שתוריד את הקומקום ששורק ומפריע לשמוע. אנחנו עוברות למרפסת. ליד שולחן העץ המתקפל והכיסאות הירוקים (הם היו ירוקים?). ביד שלה סיגריה ארוכה שנשרפת מהר מדי מהרוח. היא כמעט לא מקרבת אותה לשפתיים. כפות הרגליים שלי בגיגית עם מים רותחים וסבון. גוזרות ציפורניים. היא גוזרת לי ציפורניים. רעש של כביש מלמטה. אופנועים זה הכי מבהיל, אחר כך אוטובוסים. היא בודקת אם הן התרככו כבר ומתחילה. המאפרה מתמלאת והאוויר גם. היא מורידה ממני תאים מתים, לוקחת אליה.

טון אומר שהשם האמיתי שלו ארוך מדי ואני לא אבין. הוא מראה לי תמונה שלו מהבית. ההורים שלו שם והבן שלו על הידיים. נותן לו נשיקה. הבית במרכז, סביבו שדות של אורז ושל תירס. טון מתגעגע. הוא הגיע מתאילנד רק לפני כמה חודשים, קטף דובדבנים ואז קטף תפוחים ועכשיו עובד בניין. הבוקר קם מוקדם, הכין אורז על גזיה מחוץ לקרוואן, אכל ממנו קצת, ארז מה שנשאר, הכניס לתיק. בחמש אספו אותו בתחנה. אם לא היה נופל, היה עכשיו מכין לו אורז, על גזיה מחוץ לקרוואן, אוכל, שוכב על המיטה שלו, נרדם. מתגעגע.

סבא וסבתא נכנסים לחדר לנוח צהריים. אני לבד ומחטטת במגירות של המזנון. במגירה הראשונה במעטפה חומה תמונה של שדה תירס ועצמות. מאחור בכתב יד: דצמבר 73 מצרים.

אני מוצאת גם כתבה, בניילון. השנה: 1976. יש תמונה. הם יושבים על הספה מול החלון ומסתכלים החוצה. מצטטים את סבתא: "ישנו נושא הקרוי הנצחה. זוהי התלבטות גדולה מאוד. תחילה לא קלטתי מה צריך להיות הדבר הזה. מאוחר יותר איבדתי אמון באנשים. לכן חשבתי לעשות משהו פנימי."

החום עולה. אין איך לעזור. אי אפשר לתת שום דבר, מוכרחים לחכות. התור מתקדם, אנשים באים והולכים, פרצופים משתנים מסביב. כואב לי, אבל אני סבלנית אני, מתביישת, לא יודעת את מי לשאול. הם רואים אותי עומדת יושבת במסדרון, ממתינה. על שולחן המזכירה מונחים הדפים שלי. אין אף אחד שמוכן להסתכל עליי חוץ מהחולים במסדרון. על אלונקה שוכב נער והצוואר שלו עטוף בספוג עבה. לא יכול לזוז. על המצח תחבושת מלוכלכת בצהוב ודם קרוש. מולו ילדה קטנה ואימא. על הרצפה עקבות בוץ נמרחות עם כל אורח חדש. המנקה במדים לבנים וכובע ירוק הולכת וחוזרת כל כמה רגעים, מעבירה סמרטוט ומניחה שלט: רצפה חלקה.

הנה עכביש. קטן ולבן, או צהוב. מעניין אם זה נכון שעכביש צהוב זה אומר רעל, כלומר ארס, כלומר הרס בתוכו, ואם יעקוץ אותי אולי שמאלה חזק בלי סיבה ומכשול בדרך ושמאלה שוב וריצה קלה. הוא עוצר ומסתכל בי, חושב אולי שיעקוץ אותי ואז תתנפת הרגל ותהיה אדומה ופריחה. פריחה על כל הגוף ואז אחות תבוא ותקרא לי. היא תשכיב אותי על המיטה מהר. מזרק ארוך ביד שלה והיא אומרת לי לא להסתכל. הרגל מתנפחת עוד ועוד. יש בצקות. לא זורם בי דם, צריך לכרות. צריך מהר שלא יפגע בלב. אבל הוא ממשיך ומטייל מהר. סביב רגל הכיסא והרגליים שלי ורגל של מישהו אחר.

יושבת עם סבא וסבתא בסלון. אני על הספה מול הקיר. תמיד. סבתא מול הטלוויזיה וסבא מולי. הם משחקים קלפים ואני מסתכלת. הם מלמדים אותי לשחק איתם גם. אנחנו משחקים מלחמה. המאפיה של הזכוכית החומה שוקעת אל תוך השולחן. היא מרוקנת אותה וחוזרת. יש לנו הכול. אנחנו משחקים יחד קלפים ואין לנו כלום. אם קיימים בעולם ניגודים, תופעות שנראה שאינן משלימות זו עם זו, כמו היחיד והריבוי, האהבה והשנאה, השלום והמלחמה, השקט והתנועה, הרי ההרמוניה ביניהם לא תתגשם על ידי ביטולו של אחד מהם, אלא דווקא אם יינתן לשניהם להתקיים תוך מתח מתמשך. ההרמוניה אינה היעדר ניגודים אלא איזון ביניהם. (הרקליטוס)

מרק כוכבים

אי אפשר לשבת יותר. הכיסאות קשים וקרים. עקצוצים מכפות הרגליים והשרירים רועדים. דקירות בגב. שיערות הגוף סומרות ואני מתכווצת. הברכיים מקופלות וחוסמות את זרימת הדם. הבטן. רופאה אחת צעירה מנסה לבדוק אם הגיע עוד מישהו עם התאילנדי. הוא צריך להגיע למחלקה בקומה שלוש בבניין השני, ואין לה איך להסביר לו את הדרך. הוא לא מבין עברית. הבוס הלך אחרי חמש דקות, ראיתי אבל אני לא אומרת. המנקה חוזרת שוב למסדרון. עקבות נעליים בחום סמיך, טיפות נוזלות ממטריות על הרצפה, וזה המיון וצריך להיות פה נקי. גם היא לא מדברת עברית. היא מדברת עם אחת הנשים שיושבות לידי. האישה מתרגמת. היא אומרת שהיא דואגת לי, כל המשמרת שלה אני יושבת כאן. אני מחייכת אליה.

אנחנו במטבח, הידיים שלה רטובות והיא אוספת לי את השיער מהמצח ותופסת בסיכה שלה. על קרש עץ כהה היא חותכת עיגולים עיגולים של בצל (הדמעות שלה נמרחות על הלחיים) ואז מכניסה אותם לסיר. אנחנו מכינות מרק כוכבים. היא חותכת קוביות של גזר ואני זורקת לסיר ואז קוביות של תפוח אדמה וגם סלרי ופטרזיליה. היא מכסה במים

וסוגרת ואנחנו מחכות. היא מעבירה לי את שקית הכוכבים שלא הצליחה לפתוח ואני מנסה עם השיניים. הכול נשפך ומתפזר, על הרצפה כוכבים קטנים ואנחנו צוחקות חזק ואוספות קבוצות קבוצות של כוכבים ואז אחד אחד.

מישהי מקצה המסדרון מדברת בקול רם מאוד ומציינת שהיא מכירה פה את מנהל המחלקה הקרדיולוגית, ואם לא יטפלו בבעלה מיד היא תדבר איתו. המאבטחים שואלים אותה לשמו והיא צועקת, שלא יקראו לה שקרנית כי אם היא אמרה, אז היא יודעת מה היא אומרת. עכשיו היא כועסת מאוד. נדמה לי שהתנפחו לה הלחיים, נהיו אדומות וגם המצח ככה. היא הולכת במסדרון הלוך חזור וממלמלת לעצמה. טון כבר לא כאן.

הם מדברים בלחש ולא מתכוונים שאשמע, ואני רק רוצה להירדם, אבל לא מצליחה. סבתא מתקרבת אל הדלת הפתוחה, מציצה עליי ומכניסה קצת אור. אני עוצמת מהר את העיניים.

כל אחד שלבוש חלוק מעורר בי תקווה מיותרת, העיניים מנסות בכל הכוח להיראות מסכנות. זיעה קרה על העורף שלי והגוף כמו פולט חום. לא נעים להשתעל, לא נעים לנשום. גבר מבוגר נכנס עם שניים צעירים. הוא נתמך במקל ומתקדם לאט מאוד. עם כל צעד הוא עוצר. נושם עמוק. מהגרון עולה ליחה וביד שלו מטפחת. הם מתיישבים ממול לשולחן המזכירה שאוספת שוב את הדפים ומסדרת אותם בערימות לפי תחומים. הרופאים צועקים שמות במסדרון (לא את שלי) מכניסים חולים לחדר, משכיבים אותם ומסיטים את הווילון. לא מחייכים, לא מבטיחים מקום בתור. אני לא שואלת שאלות. לא נעים לי. כולם עסוקים ומתרוצצים ממקום למקום. רק המנקה עוצרת מדי פעם, מסתכלת עליי בעיניים, מחייכת וממשיכה.

אני קמה בבוקר ואין אף אחד. על השולחן בפינת האוכל כוס מים ובתוכה השיניים שלה. היא שומעת אותי מזיזה את הכיסא ויוצאת מהר מחדר השינה, מסתכלת עליי, מסתכלת על השיניים. היא לוקחת אותן מהר ואז נכנסת למטבח ומכינה קפה. אנחנו יושבות צמודות בפינה של השולחן. היא מחזיקה לי את היד, לוחצת קצת מדי פעם, ומספרת לי שוב על שדה התירסים המצרי.

למעשה, מה שנחשב למעוות, בתוך פרט אחד בתוך מכלול, בסיכום הכולל לא רק שהוא עצמו הופך יפה, בהיותו מסודר כיאות, אלא הוא אף תורם ליופי הכללי. החיים מוארים על ידי המוות, האור מתעצם מול החשכה, והדברים הראויים מובלטים על ידי החסר והאקראיות. הודות לפרופורציה ולסתירות, גם הדברים המכוערים הם חלק מן ההרמוניה העולמית (ג'ון סקוטוס אריוגנה).

***

מיקי טננבאום

רְגֵלֵי הָעוֹבְרִים וְהַשְּׁבִים
תוֹלְשִׁים חֶלְקֵי עוֹר מִשְׁפֹּתֶיהָ.
מִחֲפָשֶׁת קָרְן אֹר,
תִּקְשָׁה עֲצָמוֹתֶיהָ
בֵּין דְּמֵדוּמֵי אֶהְבֵּתָה
מִבְּקֶשֶׁת לְהַבְּהִיר
הִיא אֵינְנָה שֹׁפֵת חוֹל,
עַל נִפְשָׁה אֵין מְנִיחִים כְּסֹאוֹת רַחֲצָה,
מִגּוּפָה אֵין בּוֹנִים בְּנִינִים,
אֵין הִיא אִמָּא אֲדָמָה
וְלֹא אֲרָגֵז חוֹל לִילָדִים.
מְקִיאָה בֶּץ וְיֹרֶקֶת דְּמָמָה
כַּמָּה רַכָּה הָאֲדָמָה.

מִקַּל הַלֵּיכָה תְּלוּי בְּקִיר הַמְּרַפֶּסֶת
סְבִי טֵיִל בּוֹ בְּהָרִים
עַל מִסְמֵר חֲלוּד מִתְנַדְּנֵד
כָּמוֹ גּוּפוֹ שֶׁל סְבִי הַמְּנַגֵּן בְּגִמְרָא
בֵּין עֲלָיו הָאֲדָמָדָמִים שֶׁל הָעֵץ
שְׁנוֹתֵר בּוֹ פֶּצַע גְּרִיעֵת הַמַּקַּל

אֲנִי מִסְמֵר חֲלוּד
מִמְשִׁיךְ לְהַתְנַדְּנֵד בְּקִיר
בְּסוּפֵת הַסִּיד הַלְּבָן.

לֹא רוּצָה לְדַעַת
אֶלְתֵּרְמֵן וְזָךְ
כְּבָר לֹא יוֹשְׁבִים בְּחֵלוּנֵי
גַם לֹא נִיטְשָׁה
וּבְעֵקֶר לֹא סְפְרוֹת יָפָה
מְלִים גּוֹרְמוֹת לִי בְּחִילָה.
כְּרַתִּי רָגֵל

וְהַמְשַׁכְתִּי לְלֶכֶת
עַד שֶׁהַדְמוּם יִכָּרֵעַ.

קוֹמוּ וּרְאוּ, שָׁבוּ, הִתְבוּנְנוּ.
נִרְאִית הִיא הַתְמוּנָה,
אֲכֻזָּרִית הִיא הַמְרָאָה.
בְּהֶגֶף יָד
גָּדְעוּ, מַחְקוּ, רְמְסוּ.
הַשְׁבָּרִים יִצְבְּטוּ, יִחְדְּרוּ, יִדְקְרוּ
לְבָשׁוּ מַגְפִּים
יִדְרְכוּ יִקְפְּצוּ וַיִּנְפְּצוּ
לֹא יַעֲלְמוּ,
יִקְטְנוּ, יִתְפַּצְצוּ, יִתְפּוּצְצוּ
בְּקִרְטוֹן הַזֶּהָב שֶׁלְכֶם
תִּשְׁבוּ, תֵּאֱכְלוּ, תִּתְבוּשְׁשׁוּ,
קוֹמוּ וּרְאוּ, שָׁבוּ וְהִתְבוּנְנוּ.

פּוֹלִיטִי

פ – דוֹרְשֵׁת קֶדֶם כָּל פְּקֻדָּה.
ו – יְכוּלָה לְהִתְחַבֵּר לְכָל תַּחַת.
ל – מְבִינָה שְׂכָל חֲמוֹר אֲפָשׁוּר לְלַמֵּד.
י – קִטְנָה בְּכַדֵּי שְׂנֵשִׁים אֵלֶיהָ לֵב.
ט – בְּשִׁנְיָאֵת כְּתִיב קֶשֶׁה יְכוּלָה לְהִיּוֹת תְּקֻנָּה.
י – מוֹפִיעָה כְּבָר בְּפַעַם הַשְּׂנֵיָה, וְעַכְשָׁו הִיא הָרֵב,
וּכְבָר אֵין לִי מִסְפִּיק אִמָּץ לְהַגִּיד עָלֶיהָ שֶׁהִיא קִטְנָה.

אף פעם לא הבנתי (מתוך רומן בכתובים)

אף פעם לא הבנתי למה העובדות הסוציאליות כאלה רציניות. אז לאימא יש סרטן, יופי, ולשלומי מהכיתה יש כינים. התעוררתי בבהלה. הכרית הייתה רטובה מזיעה. הסתכלתי בשעון שעל השידה, השעה הייתה שלוש ארבעים ושתיים. היו לי עוד שלוש שעות לישון. התהפכתי מצד לצד, הנחתי את הכרית על הפנים. ניסיתי לספור כבשים ואז נזכרתי במורה פסיה דולינסקי, שיש לה שיער כמו של כבשה, ונזכרתי שלא הכנתי שיעורים בהנדסה, ושהמורה לחשבון דומה למחומש, ובמורה לספורט, שמואל, שכשהוא מדבר יוצא לו קצף מהפה. הבטתי מהחלון וראיתי איך צבעי השמים נהפכים פחות ופחות כהים, הזמן תיקתק תקתוקים איטיים. נרדמתי קלות עד שצלצול השעון המעורר הקפיץ אותי. כמה שנאתי את אותו צלצול. הנפתי ידי וזרקתי אותו מהמדף, אך הוא המשיך לצלצל. התברר שזרקתי בטעות את המשקפיים שהונחו כדרך קבע ליד השעון. הם התנפצו על הרצפה. לפחות זה קנה לי באותו יום תירוץ מעולה למה אני לא יכול ללכת לבית הספר.

אימא העירה אותי בסביבות השעה תשע, בקריאות "מה, מה, מה", המסורתיות שלה. אתה עוד במיטה, מה? כל בוקר אותו טקס. היא ניסתה להיראות מאיימת כמו החתול שלי שמזדקר כשהוא מנסה להראות שהוא מפחיד. לפעמים זה הצליח לה והייתי קם בבהלה ורוץ לבית הספר, עם פתק קבוע שבו נכתב, "מיקי איחר שלא באמתו".

אמרתי לה שאני לא יכול ללכת לבית הספר. היא הסתכלה עליי ואמרה "שוב כואבת לך הבטן?" תוך כדי שהיא מניחה את האצבע על העין בקריצה. "לא", השבתי. "נשברו לי המשקפיים, מבסוט מהניצחון הקטן שהשגתי. טוב, קופיקו, לך תעיר את הסוכרתית המגמגמת." הלכתי לחדרה של אחותי. הפלא ופלא היא בכלל לא שם, היא במטבח זוללת, יושבת עם פיג'מה, עיניים עצומות ואוכלת תותים. "את יודעת שרה למה את חולת סוכרת?" שאלתי אותה, ועוד לפני שהספיקה להגיב, יריתי לאוויר: "כי את אוכלת תותים בלי לשטוף! פרצוף תחת מלא אינסולין שכמוך."

"עזוב אותי מהשטויות שלך", אמרה לי בקול מנומנם ובשיניים אדומות, "ולך לעזור לאימא למצוא את הציצי." כל פעם אותו הדבר. מאז שכרתו לאמי את השד, היא אימצה אחד מסיליקון, וכל פעם הייתה מניחה אותו במקום אחר. כל הבית היה נעמד דום בחיפוש אחר הציצי האובד, לא פעם הייתה צועקת בצחוק מתגלגל ממעלה המדרגות שאני אעזור לה במלאכת החיפוש. את החברים שלי שישבו בסלון ערב אחד, זה פחות הצחיק, ואותי זה הביך נורא, וגם הפחיד כי ידעתי מה מסתיר הסיליקון הנפוח.

כשאימא חזרה מהניתוח שאלתי אותה מה עשו לה, והיא סיפרה לי על הכריתה שעברה. אני ביקשתי לראות. היא פשטה את החולצה והראתה לי את העיוות שנוצר בגוף שלה. לבית החזה שלה חיברו קופסת פלסטיק, שאליה נוקזו הפרשות. היא הסבירה לי על כך אחרי ששאלתי. היא דיברה ואני הקשבתי, ובזמן שדיברה ותיארה והסבירה, אני רק פחדתי שאימא שלי תהפוך לפלסטיק.

העובדות הסוציאליות במחלקה האונקולוגית פחות אהבו את הישירות של אימא, ואת העובדה שהיא מביאה אותנו איתן לבתי החולים. כשבגרתי, היא סיפרה לי לא פעם שהן היו מזמנות אותה לשיחה ואומרות לה שהיא לא יכולה לספר לנו הכול, במיוחד לא את העובדה שגילו לה סרטן באורך שבעה סנטימטר, מאוחר מהרגיל, ושהסיכויים שלה לשרוד לא גדולים. מזל שהן לא שמעו את תיאוריית הסקס-מאנייק אלוהים, כך היא כינתה זאת, על כך שאלוהים אוהב לקטוף נשים צעירות, ואם הן נלחמות ולא מוותרות, הוא מסתפק באוסף פרטי של שדיים שאותן הוא שומר באחד הארונות. הייתי בן תשע, בכיתה ד', ילד שקט שלא מפריע בשיעורים. בתנ"ך המורה נתנה לי חוברת עבודה בצבע סגול ולא ירוק כמו של המצטיינים, אבל זה השתנה מהר מאוד אחרי שדקלמתי לה בעל פה את קינת דוד על מות שאול ויהונתן, והוספתי גם שאני לא בטוח שדוד כל כך הצטער על מות שאול, בכל זאת הוא מקבל את המלוכה. היא נתנה לי לבסוף את החוברת הירוקה.

לאחר הניתוח אימא לא רצתה שהשיער ינשור לה בהדרגה מהטיפולים הכימותרפיים. היא סיפרה לי ולשרה, אחותי בת השש, שהיא הולכת לעשות קרחת. לא הבנו כל כך באותם הרגעים למה היא צריכה לעשות קרחת, יש לה שיער יפה כל כך וארוך. היא הסבירה לנו שכתוצאה מהטיפול השיער נושר, ואמרה לנו שזה לא כזה נורא ונוכל לעשות לה ציורים על הקרחת שנחזור, ושרה שאלה אם אפשר למחוק במחק ציורים על קרחת. ביקשנו לבוא איתה והיא הסכימה. נכנסנו למספרה בבני ברק ואמי התיישרה על הכיסא. ראיתי את הפנים שלה מהמראה, היא הבחינה בי וחייכה קלות, אבל העיניים שלה דיברו אחרת. השיער גלש לו על החלוק. אימא, קרחת, נראיתה חלשה כל כך מהאימא שהכרתי. הן בכו שתיהן, ואני הבטתי על השמים מחלון המספרה. בדרך הביתה היא אמרה לשרה להכין את הטושים. לאחר הניתוח של אמי הייתי מגיע לבית הספר וכמעט ולא נמצא בשיעורים. וגם כשכבר הייתי נכנס, הראש שלי היה מתעופף לו ועיניי היו מביטות כל דקה בשעון. המורה שלי לא אהבה זאת, והדגימה בפני כל הכיתה איך מיקי מתנהג בשיעור. "הסתכלו תלמידים, זהו מיקי," הרימה והורידה ידה תוך כדי מבט בשעון. הכיתה צחקה. לא שהיא אכפת לי, תמיד ידעתי שיש אנשים טובים ורעים בעולם, והיא בצד הרע של המטבע.

באחד הימים, במקום להיכנס לשיעור החלטתי לשחק כדורגל בחצר. דמינתי את עצמי נע לעבר השער במהירות שאפיינה רק אותי, בדיוק כמו ראובן עטר, השחקן האהוב עליי ממכבי חיפה. העלים ניגנו בצמרות העצים, הציפורים שחו בשמים, נכנסות ויוצאות בעיגולי עשן שהפריכו עננים במקטרות טבק משובחות. "מיקי, מיקי," נשמעה זעקתה הידועה. נפלתי, רחוק כמה מטרים מקו השער, כל כך קרוב הייתי לשמוע את קולה של הרשת נעה, ואת חבורת הבנות צוהלות וקופצות עליי אחרי גול הניצחון. כל זאת לא קרה. שוב קרעתי את מכנסיי, קמתי במהירות, אולי אף אחד עוד לא ראה?

צעדתי צעדים קטנים לעברה והיא התקרבה אליי בצעדים גדולים של קופצת לרוחק מיומנת, לבושה בחצאית ג'ינס, נעלי ספורט לבנות שיצאו מזמן מהאופנה, חולצה אפורה מכופתרת ואודם ורוד מזעזע, שגרם אפילו לקש שבקבוק מי העדן שבידיה להחוויר ולהיראות מגוחך. שפתיה נעו, ובניגוד לחנה ששפתיה נעו וקולה לא נשמע, קולה של טובה נשמע היטב בכל מסדרונות בית הספר. "שוב פעם אתה לא בכיתה?" המטירה לעברי כשבר ענן.

נעמדתי דום. ממכנסיי הקרועות עוד זורם דם, זכר לנפילה. מזיע ומתנשף, נזכרתי באמי שמבקשת ממני להיכנס קצת יותר לשיעורים, אחרת גם לכיתה ה' לא אעלה בשנה הבאה. "המורה, אני חשבתי שהתבטל השיעור, כלומר לא שמעתי את הצלצול."

מבין שהתשובה שלי הפילה אותי לגמרי. "מה אני אעשה איתך, מה?" הרמתי מעט את ראשי, הפוני הארוך הסתיר מעט את עיניי, ידי נבלעו עמוק בכיסי מכנסיי, לא הצלחתי לומר מילה, רק להרים עוד טיפה את מבטי לעברה, שהמשיכה בקולה שנשמע באוזניי כנעירת חמור. "גש לחדר המנהלת, וכעונש אני רוצה ממך עד סוף היום שתכתוב חיבור: כמה חשוב להיכנס לשיעורים בבית הספר." הסתובבתי והתחלתי ללכת. "ועוד דבר," המשיכה בנעירתה. "מחר אתה מקריא את החיבור בכיתה."

התיישבתי בשולחן הקטן שבחדר המנהלת, שולח מבט על העציץ מפלסטיק שמונח על שולחנה, על תמונות המחזור של בוגרי היסודי, פרצופים, מאות רבות של פרצופים בחיוך מטופש, בצילום חובבני.

חשוב להיכנס לשיעור כי לומדים חשוב, וזה יעזור במשהו שקשור בכסף כתבתי, ומיד מחקתי בעזרת המוחק שעל עפרוני. חשוב ללמוד אנגלית כי אבא אומר שהיא שפה שחשובה בכל העולם. שוב מחקתי, הפעם בעצבים, והתחלתי לדפוק בעפרוני על מוחי הקודח, וחזרתי לנסות את מזלי.

מחברת ריקה, אני עצוב כמו חתולה
שמחפשת גוריה בחצר בית הספר,
מחברת מלאה, קיבלתי מהמורה מדבקה.
שיעור חשבון, אני לא מוצא היגיון
רק זה שהמחברת משובצת,
כמו החולצה של המורה ללשון.
שיעור תנ"ך מזכיר לי
שאינ לי אח כמו שהיה למשה את אהרון,
במלאכה למדנו לנסר,
בספרות למדנו על עגנון,
בהתעמלות לזרוק כדור ברזל
ולקפוץ מעל חמור,
שאת זה אני לא צריך לספר
לכם מה זה מזכיר לי.
ויש שיעור מחשבים
שגורם לי לחשוב
שאולי בתוך המסך
מסתתרים ילדים,
שהמורה הענישה שלא עשו
יותר משלוש פעמים שיעורים.
בשיעור הבעה
נעבור לנושא הבא,
לא ברור לי כל כך על מה השיעור,
ויש שיעור שקוראים לו שעת מחנכת,
אבל המורה בו תמיד אומרת
שיש לה עוד חומר להשלים
למבחן הארצי החשוב
שבסוף שנה,
והכי חשוב, לפי מה שדוד אומר,
זה להשאיר רושם טוב על הבנות,
אה, ולאימא שלי יש סרטן ואולי היא תמות.

רופאים הכרנו די הרבה. כל פעם שסבא היה מגיע איתנו לבית החולים, הוא לא היה שוכח לספר להם את הבדיחה
הקבועה שלו: הטוב שברופאים לגיהנום. היו שקיבלו את זה בצחוק, והיו שנעלבו. סבא שלי חזר ואמר לי, זכור, עין
אחת בוכה ועין אחת צוחקת. לקח לי כמה שנים להבין שלא כל אחד יכול לסבול בדיחה שחורה.

אני לא יודע אם יש לי זכות או מותר לי לצחוק מהכול, אני יודע שאין לי ברירה אחרת. ברחוב קובלסקי ארבע-עשרה בבני-ברק צחקנו על הכול, על אבא שהגיע לו לקבל התקף לב כי אכל שווארמה כל היום, על אימא שמסרבת למות אחרי שני סרטנים, על הצרות הכלכליות שהגיעו אחרי שההורים התגרשו ואבא עזב את הבית, על הוויזה של סבא שהשתמשנו בה כדי לעשות קניות אחרי שנפטר, וזכתה לכינוי "ויזה זונה." על החתולים הצנחנים שגידלנו, שלא הפסיקו ליפול מהגג, וגם איתם רצנו לרופאים שלהם. אולי בעצם לחתולים היה הכי קשה והם החליטו לקפוץ. אני יודע שהצחוק של אימא הוא הרבה טיפות של בכי שהלכו לאיבוד עם השנים.

***

שונית וייסנברגר

שתן

זה קרה בשנייה, והכול בגלל משחת שיניים זולה. ברגע שהשיניים האחוריות צוחצחו, הצ'פס, ההמבורגר עם הגבינה והקולה מאתמול בערב שוחזרו החוצה. אחלה ארוחה במקדונלדס. כל היום בעבודה הסתובבתי עם מועקה בלב. הרגשתי שמשו רע עומד לקרות. כל כמה דקות הוצאתי מהתיק את הדאודורנט וריססתי, פחדתי לנשום, כי לא היה ריח טוב באוויר. לאחר מכן חשבתי שאולי הסיבה היא שלא עמדתי בהבטחה שלי אתמול בלילה. שאלתי את ארוז בסמס אם הוא כועס עליי. נרדמתי מוקדם, למרות שהבטחתי לו שאחזיק מעמד עד שעה מאוחרת. הרי עברו ארבעה ימים מאז שהתכרבלנו בפעם האחרונה.

"אני לא כועס." "אני מרגישה שאתה סתם אומר. תהיה פתוח איתי." נושכת שפתיים ומצפה שימצא את צירוף המילים הנכון שירגיע אותי. שאלתי בפעם השלישית, רק בניסוח אחר, ואז הוא באמת התחיל להתעצבן. אמר שהוא באמצע יום עבודה ולמה אני כל כך מעיקה ולא מאמינה, וכבר דיברנו על זה שאני צריכה להבין שהוא עסוק ועמוס. אחרי חצי שעה של התכתבות הוא התקשר וצעק עליי שאשחרר. בסוף הוא ניתק בלי להגיד שלום. בכיתי. רציתי לכתוב לו הודעה אחרונה, שאני מצטערת, אבל הדמעות שנזלו על מסך הפלאפון לא אפשרו לי לצור מגע עם האותיות.

יצאתי מהעבודה שעה לפני הזמן בטענה שאני חולה. ברגע שהגעתי הביתה, הסטתי את התריסים, נשכבתי על הספה וקרני השמש חיממו את גופי. הרגשתי לחץ בראש. חיפשתי אקמול, אדוויל, משהו. אבל לא מצאתי. מזגתי מיץ פטל עם חצי כוס מלאה בקרח, התפשטתי ונכנסתי למיטה עם אוסקר, הכלב שלי.

התעוררתי מחנק. השתעלתי כמה פעמים. ואז שוב זה קרה, שוב עלה. הפעם ניסיתי להקיא ודווקא על השטיח בסלון. ייללתי. איפה המנקה כשצריכים אותה. רפלקס של הקאה מיותר. העיקר להרגיש את הצרבת. הריח הרג אותי. הלכתי במהירות לשירותים בחדר השינה ושטפתי את לחיי, לאחר מכן התרוממתי מהכיור והסתכלתי בראי. פצע עם מוגלה הופיע במרכז המצח. הלב שלי התחיל לדפוק ונשמתי עמוק. ניסיתי למחוץ אותו עם שתי אצבעותיי, אבל הוא עדיין נשאר שם. עקשן. ידיי רעדו בזמן שסימסתי לאחותי "אולי הפעם זה הצליח." "לכי תקני בדיקה ביתית ותהיי רגועה."

סימסה זאת שוב לפני שסימננו את השיחה. שישה חודשים אנחנו מנסים להיכנס להיריון. הציפייה הורגת והלחץ מהסביבה עוד יותר וזה הגיוני, אנחנו נשואים ארבע שנים וארוז כבר בן שלושים וחמש. שמתי את הפלאפון בכיס, לקחתי את המפתחות לרכב ויצאתי.

התפללתי לשתן. נזכרתי שגם אימא התפללה לשתן שלי כשלא הצלחתי להשתין בשירותים הציבוריים בתור ילדה קטנה. היא הייתה שרה "ברל'ה, ברל'ה, צא החוצה." אבל הוא עדיין לא יצא, למרות ששתיתי שתי כוסות מים גדולות. להירגע, לנשום. חשבתי על הג'וינט האחרון שעישנתי ולאיזה הרפתקאות הוא לקח אותי ואת ארז לפני שהלכנו לישון, וכמה פעמים הוא היה התרופה שלנו לריבים, עצבים וחוסר סובלנות. חשבתי שאולי זאת הייתה הפעם האחרונה שיכולתי ליהנות מתרופה כזאת מושלמת. כפות רגליי רקעו ברצפה, וציפורניי גירדו פצע יבש מלפני שבוע. התחלתי לקפוץ ולחשוב על שיניים יפות, לשון מלקקת גלידה, אוטו גלידה, ילדה בלונדינית עם שתי קוקיות ופתאום הוא יצא, התנגש ונספג במקלון. הנחתי אותו על השיש וחיכיתי דקה, שתיים, שלוש, ארבע. הפס השני והאדום הופיע. יצאתי במהירות מהשירותים וטרקתי את הדלת. אוסקר שכב על המיטה, הסתכל עליי והזיז את ראשו לצד שמאל. "לא, אני לא מאמינה. אתה מאמין?" הוא נבח. "לא, לא, לא!" שתק. "מה? אני אהיה אימא עכשיו?" כל כך רציתי לשאוף גראס, להרגיש את העשן מתפשט בכל חלק בגוף שלי, לחוות את השיעול שמכניס אותו עוד יותר פנימה. הסתכלתי שוב על המקלון והפס עדיין היה שם. יצאתי ונכנסתי לשירותים ובחטף הסתכלתי כמה פעמים על התוצאה. כל מה שחשבתי הוא שאני צריכה לאכול מנגו, מלפפון ובשר טרי בשביל הקטן או הקטנה שמתפתח בפנים, וכמובן שגם משהו מפנק בשבילי כמו ארוחה במקדונלדס, דג עם גבינה, צ'יפס וקולה. לקחתי את הפלאפון והתקשרתי לארז.

***

אבא של דנה

אהבתי להסתכל על השיניים הצהובות שלה. זה לא הגעיל אותי, אפילו שידעתי שדנה לא מצחצחת שיניים. היא עשתה ככאלו עם האצבע בבוקר כשהייתה ישנה אצלי, וכל הזמן אמרה ששכחה את המברשת שיניים בבית. כשישנתי אצלה, היא פשוט לא הייתה מצחצחת בכלל. אף פעם לא היה לה ריח רע מהפה. לא אהבתי לבוא אליה מאוחר כי לא יכולנו לשחק בסלון. אימא שלה לא רצתה שכל האורות בסלון יהיו דלוקים ובקיץ אסור לפתוח את המזגן כי היא תצטנן. כשדנה באה אליי, היא תמיד ביקשה לאכול, והכי הרבה צ'יפס עם קטשופ ונקניקיות. היא אמרה שאימא שלה לא מרשה כי זה לא בריא. אז שתינו שמרנו את זה בסוד מאימא שלי. בכל פעם שהייתי פותחת את מגירת ההפתעות במטבח, העיניים הכחולות שלה נפתחו. כל כך רציתי גם כאלה בכל פעם שהסתכלתי אליהן. ישר היא הייתה לוקחת את החטיף והשוקולד הראשונים שראתה. נתתי לה מה שרצתה כי היא החברה הכי טובה שלי. לפעמים שנשארה לי ביצת הפתעה אחרונה, הייתי מחביאה אותה מתחת לערימה. חשבתי לעצמי איך היא נשארת רזה אחרי שהיא אוכלת הרבה דברים משמינים. אני בכלל לא אכלתי מהחטיפים שאימא קנתה לי, רק אבא, אבל בלילה. "הרעב מעיר אותי," הוא אמר בכל בוקר כשאימא הייתה מגלה שחצי ממגירת ההפתעות נעלמה. כל פעם שאבא בא, הוא דאג להביא לי קופסת סיגריות משוקולד, כל כך אהבתי את זה, אבל גם דנה. כשאבא ידע שהיא אצלי, הוא היה מביא גם לה כי אם לא, היא הייתה גומרת לי את הכול, ואבא לא אהב לראות אותי עצובה. היינו מסתכלות מהחלון ומחכות שאבא של דנה יגיע. כשהיינו רואות את המכונית שלו בתחילת הרחוב, דנה הייתה רצה מהר את כל המדרגות עד לדלת. היא רצתה להספיק לקפוץ עליו לפני שילך לחדר להמשיך לעבוד או למקלחת. קינאתי כשהוא הרים אותה גבוה לאוויר ואמר לגעת בתקרה. אבא שלי לא יכל לעשות את זה כי היו לו כאבי גב. לאבא של דנה קראו בני והוא היה כל כך מצחיק. כל הזמן היינו מחקות את הצחוק שלו עד שכאבה לנו בטן. כשהיינו נוסעות איתו במכונית, הוא היה שם את הכובע הלבן והגדול שלו על הראש של דנה. באחת הפעמים שעשינו תחרות מי תצליח לטפס הכי גבוה על העץ בחצר, שברתי את אחד הענפים עם הרגל ונפלתי. נפלתי על הגב והיו לי שפשופים

בידיים וירד לי הרבה דם. בכיתי. אז אבא שלה בא ודנה הסבירה לו מה קרה. היא גם התחילה לבכות כי חשבה שזאת אשמתה. הוא הבטיח שאחרי שנאכל גלידה, נרגיש יותר טוב כי "אין כמו טעם מתוק בלב". החיוך שלה חזר לפני. הפעם האחרונה שישנתי אצל דנה הייתה בחופש הגדול. תמיד היא ישנה אצלי. הפעם החלטנו שנישן אצלה כי אימא שלה יצאה לסידורים בבוקר והיא הייתה צריכה לשמור על אח שלה הקטן. התעוררנו ממש מוקדם בבוקר, עוד לפני הצהריים, כי היה חם. דנה שאלה את אימא שלה אם אפשר קצת לפתוח את המזגן, אז אימא שלה אמרה שנפתח את החלונות כי יש אוויר טוב. אחרי זה היא יצאה לסידורים ואנחנו נשארנו לבד. דנה פחדה שאימא שלה תגלה שפתחנו את המזגן, אז החלטנו לעשות השפרצות מים. דנה החליפה לבגד ים הכי יפה שלה, בקיני ורוד נוצץ, ולי היא נתנה בגד ים שלם אדום. אח של דנה מילא מלא שקיות קטנות במים, ושתינו מילאנו דליים. המפסיד הוא מי שהיה הכי רטוב. אח של דנה הפסיד. אחרי ששיחקנו כמה סיבובים שכבנו על הדשא. כל אחד המציא שיר על מישהו אחר. פתאום אימא שלה דנה הגיעה. היא ראתה את כל השקיות מים על הרצפה ואת הדליים. היא התחילה לצרוח ולקלל דברים לא יפים את דנה, כמו שבגללה אין להם כסף ומספיק להתקלח פעם ביום ועכשיו היא תצטרך לשלם על כל המים שבזבזנו. דנה ואני עלינו לחדר שלה. כשהסתכלנו מהחלון על המכוניות שעברו, היא נשבעה שתהיה אימא טובה יותר. כשדנה לא הגיעה כמה ימים לבית ספר, אימא אמרה שאני יכולה להביא לה את השיעורים כי אין לה מחלה מדבקת. ישבנו בסלון וכשהתחיל להיות חשוך הלכנו לחדר. סיפרתי לה איך ניר השמן ישב על יוני הגמד והפליץ עליו ואיך כולם צחקו, אבל היא לא צחקה. כששאלתי את דנה איפה אבא שלה, היא הלכה לארון והראתה לי את השמלה החדשה שאימא שלה קנתה לה. השעה כבר הייתה מאוחרת, אז אימא התקשרה להגיד שהיא בדרך לקחת אותי. קצת לפני שאימא הגיעה, שאלתי את דנה אם אבא שלה עובד היום עד מאוחר. היא ענתה שבינתיים הוא החליט לישון אצל סבתא דולי כי נמאס לו להיות בסלון בחושך, הטלוויזיה מוציאה לו את העיניים וחם לו בבית.

***

למה אמרתי לא ?

ישבנו במרפסת והסתכלנו על השכנים משחקים מחבואים בשיחים. הילד הקטן התקרב למחפשת מאחור. "בוו..." אמר ורץ לעץ כדי לספור. צחקתי, אז איליי אמר שהוא אוהב לראות אותי צוחקת. פתאום הוא סגר את העיניים והתקרב אליי עם השפתיים שלו. אמרתי לו שאני לא רוצה, אז הוא רץ הביתה שלו. הסתכלתי דרך העינית וראיתי אותו נכנס בדלת ממול.

יום אחרי הגעתי לבית ספר ואמרתי לכל הילדים שלום. ראיתי את איליי אז שאלתי לשלומי, אבל הוא לא ענה לי.

התחננתי ממש וניסיתי לדבר איתו, אבל הוא עצם את העיניים.

אחרי שנגמר השיעור האחרון הלכתי הביתה. כל הדרך איליי הלך מאחוריי ולא אמר לי כלום. כשהגענו לתחילת הרחוב, הוא רץ לכניסה של הבניין, תקתק את הקוד וסגר מהר את הדלת. כשהגעתי הביתה, סיפרת לאימא בבכי מה קרה. היא אמרה שאיליי חבר טוב, וכנראה שנפגע ממני כי לא רציתי להיות חברה שלו. ישבנו על המיטה בחדר והיא ניגבה לי את הדמעות. "אני מבטיחה לך שמחר הוא ידבר איתך, אל תדאגי", היא אמרה והלכה להכין לי ארוחת בריאות: חביתה, ירקות וגבינה בדיוק כמו שאני אוהבת.

בבוקר אימא העירה אותי עם ליטופים על הגב. לבשתי את המכנסיים הוורודים ועשיתי קוקו גבוה. רק חיכיתי להיכנס לרכב של אימא ולנסוע לבית ספר. כשנכנסתי לכיתה, ראיתי אותו והלכתי לשאול מה שלומי, ושוב הוא לא ענה. "איליי, נו איליי, תפסיק כבר טיפשוך." מחאתי לו כפיים בפנים עד ששמעתי את הצלצול. הוא העיף לי אותן ושרט אותי על היד.

רצתי לשירותים ונכנסתי לאחד התאים. סגרת את הפה כי לא רציתי שהבנות ששטפו ידיים ישמעו אותי. לא רציתי לצאת משם, עד שהמורה דיאנה הגיעה, "בואי רומימי, קטנה, למה את עצובה? בואי, תצאי החוצה ותספרי לי מה קרה." אז יצאתי והיא ניגבה לי את הדמעות. "מה קרה? מישהו עשה לך משהו? מישהו פגע בך? תספרי לי." שתקתי והזזתי את הראש מצד לצד.

בדרך הביתה סיפרתי לאימא שאיליי עדיין לא רוצה לדבר איתי. כשהחנינו את הרכב, ראינו גם את אימא של איליי. "תלכי הביתה, אני אלך לדבר איתה." רצתי לכניסה של הבניין, תקתקתי מהר את הקוד ועליתי הביתה. ישר הלכתי למחבוא בחדר הארונות של ההורים. התחבאתי מאחורי המעילים הכבדים והצבעוניים שאימא קנתה לפני עשר שנים ואף פעם לא לבשה אותם. לא סיפרתי לאף אחד על המקום הזה, החבאתי שם את המדבקות הבולטות עם המים והנצצים בתוכן, ברבי בלונדינית עם בגד ים ורוד שאבא שקנה לי, טורטית וטעמי. חיכיתי עד שאימא תגיע. "רומימי, רומימי בואי. איפה את?" שמעתי לפי הצעדים שהיא מתקרבת, אז המשכתי לשבת במחבוא. "איפה נעלמת? אימא של איליי אמרה שתדבר איתו והכול יהיה בסדר." יצאתי ורצתי לאימא.

אחרי שבוע איליי זרק עליי מקרוב כדור עף. ירד לי דם מהפנים והיו לי סימנים אדומים שלא עברו כמה ימים. המורים, ההורים שלו ושלי, הילדים בכיתה, החברים והמנהלת ניסו לדבר איתו, אבל כלום לא עזר. הייתה פעם שחבר שלי שגיא נתן לו אגרופים כי הוא אמר שיש לי כנים. הוא כבר הרבה פעמים גם לא הגיע לימי הולדת או לערב כיתה כי לא נשאר לו כמעט חברים.

חודש לפני שסיימנו כיתה ו' כל הבנים והבנות מהכיתה הלכו לשחק ארבע תחנות בפארק. החברות שלי צלצלו באינטרקום וקראו לי לבוא, אז שמתי מהר בתיק ביסלי, במבה וכיפלי טבעות בצל. הגענו לפארק והתחלנו להתחלק לקבוצות. בגלל שהייתי בין הבנות הכי טובות בספורט, אז בחרו אותי מהר. אחרי שסיימנו להתחלק, איליי הגיע, ישב בצד על הסלע והסתכל עלינו. עשינו הפסקת שתייה וכל אחד הלך לשבת במקום אחר על הדשא. פתחתי את השקית של הכיפלי, התחלתי לאכול וכל אחד לקח ממני קצת. ראיתי שאיליי הסתכל אליי, אז הלכתי אליו. "רוצה קצת?" נתתי לו את השקית והוא לקח שתי טבעות בצל. סיימתי לאכול את מה שנשאר והלכתי להמשיך לשחק עם כולם. משחק בנות

עברו שישה חודשים מאז שאני ויותם נפרדנו, והדרך הטובה ביותר להתגבר היא בעזרת גבר אחר. לתת למישהו אחר ללטף, לחבק, ללוש את החזה. להחזיק חזק באחוריים ולא לשחרר. להזדיין. לצרוח, להכאיב, להרגיש שאני חיה, בזכות עצמי. להסתכן, לברוח, להתחיל עם מי שאני רוצה ואיך שאני רוצה, רק ככה כי בא לי.

יולי התקשרה כדי לשאול אם ארצה לצאת ל"כרכרה", מועדון בזוי ששם אפשר למצוא גברים בזויים יותר. הסכמתי. החלטנו שאבוא אליה לשתות שעה לפני שידיד שלה יבוא לאסוף אותנו עם חבר שלו. הוצאתי מהארון את השמלה השחורה הנוצצת עם הגב הפתוח, שבחלק הקדמי עונה על כל ציפיותיה של דתייה חסודה. הזמנתי מונית ונסעתי אליה. יולי פתחה לי את הדלת עם מגבת ורודה כרוכה סביב מותניה הצרים. "שירה את חייבת לשים אודם," היא החזיקה את ידי, סימנה לי להתיישב על המיטה והוציאה מתוך השידה שליד מיטתה אודם אדום. "הכי יתאים לך שיש, איזה שפתיים עבות יש לך." היא מרחה על שפתיי בעדינות ונגסה בשפתה התחתונה עד שסיימה. "השמלה הוורודה או האדומה?" היא שאלה אותי כששתי ידיה הקטנות וזרועותיה הרעבות לפחמימות מציגות בפניי את שתי הבחירות האולטימטיביות. "אני חושבת שכדאי לך את הוורודה, תיראי כמו ברבי, במיוחד עם הבלונד."

חיפשתי משקה שאחוז האלכוהול בו יהיה גבוה. בזמן שהיא התארגנה לקראת היציאה, מזגתי לשתינו כוסות יין. לפני שיולי הספיקה לצאת, שתיתי את הכוס השנייה. "שלא תתחילי להקיא במועדון, אני אהרוג אותך!" נפנפה את ידה

באוויר והתחילה לצחוק. "אל תדאגי בובה, את מכירה אותי, אני בשליטה כל עוד הכנסתי משהו לבטן." עניתי בביטחון, אבל מצד שני התחלתי לחשוש, כי הבטן החליטה להוכיח שאני משקרת. עברה כבר שעה, ועדיין לא הגיעו לאסוף אותנו. שכבנו על המיטה כשאחזנו בידינו את הכוס השלישית לערב, וצפינו בטלוויזיה בסדרה של ברבריות. היא התחילה להיזכר שכשהיינו ילדות עשיתי לה טראומה, כי הכרתי אותה להסתכל באתרי סקס בכל פעם שהייתה באה אליי. במיוחד בפעם ההיא שהראיתי לה תמונות של סרטים אדומים, שסוס שוכב עם אישה והיא נאנחת ומתענגת.

"התעניינתי בזה כי לא הבנתי מה אני רואה!"

"את סתם משחקת אותה, את הסוטה בינינו!"

כוס רביעית. הראש התחיל להסתובב. הלשון התחככה בחיך וספגה את הטעם. העברנו לערוץ MTV והגברנו את הווליום. הקליפ של ריהאנה "מטרייה" הושמע, אז התחלנו לשיר אותו בצרחות. התחלנו לצחוק על הזיזים של שתינו והראש התחיל להסתובב. עלינו למיטה והתחלנו לקפוץ על המזרן כשידינו אוחזות ביין. קרסנו עם בואה של בגידת הרגליים. הנחנו את הכוסות על הרצפה והתפרשנו על המיטה. הידיים נמתחו עד למשענת, קצות האצבעות ליטפו את העץ בדפנות וקצב הנשימה היה מהיר. עד שנרגענו. הפלאפון התחיל לצלצל, ובגלל שאני הייתי קרובה לשידה שעליה היה מונח, יולי נשענה עם גופה על הבטן שלי והושיטה את ידה וענתה. במהלך השיחה בחנתי את הקימורים של צווארה וניסיתי לדמיין איך נראה גבה בעירום. "ידיד שלי אמר שעוד חצי שעה הם יגיעו, נשכבה בחזרה." תעשי לי קצת קיצי ביד, ביקשתי והיא פקדה שאשכב על הגב. היא הרימה לי מעט את החולצה. אצבעותיה דילגו במרכז הבטן ולאט, לאט עברו למטה עד לכפות רגליי. היה לי נעים. הפעם האחרונה שהרגשתי ביטחון כזה הייתה עם יותם. הסתכלתי על שיערות ידיה, הן סמרו, כמו שלי. היא התקרבה אליי. הפניתי את ראשי לצווארה המריח מוויניל פצ'ולי, ובלי לחשוב ציפורניי החלו לשוטט על גבה. רגליה עטפו את האגן שלי. היא ביקשה שאנחש מה אצבעותיה מציירות על עורי. בזמן שחשבתי מהי התשובה, בניסיון השני, עינינו התעמקו אלו באלו. בלעתי רוק. היא ציירה שוב ועדיין לא הבנתי. עצמתי את העיניים והרגשתי את הנשימות שלה. "תעשי עכשיו לי. כואבות לי כבר האצבעות בגללך." הרמתי לה את החולצה קצת מתחת לחזה, ציירתי על עורה כוכב והיא הצליחה לנחש. אחרי זה לב, פרפר ושמש. "את רואה שאני טובה בזה!" עליתי עליה, התקרבותי מעט לפניה והתחלתי לדגדג אותה עד שביקשה שאפסיק כי לא יכלה לנשום. ידיי החזיקו את ידיה לצדדים, נשמנו והבטנו אחת לשנייה בעיניים. הפלאפון התחיל לצלצל. ידידים שלה חיכו לנו בחוץ, אז נעלנו נעליים, התבשמנו ויצאנו החוצה.

***

ילד טוב

אימא כל הזמן דואגת שאלמד. לפני שהרב דיבר איתה, הייתי מאחר לשיעורי תורה וגם לא קראתי כל כך טוב ולפעמים חלמתי בכיתה, ואפילו פעם אחת נרדמתי. הראש שלי נפל על חיבוק הידיים, ובגלל זה התחלתי ללכת לישון מוקדם. אימא אמרה שאם לא אתנהג כמו שמצפים ממני, אז לא יצפו ממני לכלום כשאהיה גדול. פעם אחת הוא צעק לי באוזן כדי להעיר אותי, ואחרי זה אמר שאם ירצה השם הוא ימצא אצלי כישרון מיוחד ביום מן הימים, אז צעקתי אליו שזה לא נכון. הוא הוציא אותי מהשיעור ושלח מכתב הביתה לאימא שלי. התחיל חוק חדש בבית כשאימא הבינה שעשיתי בעיות. אחרי ארוחת הערב יכולתי להישאר בסלון רק שעה. בימים הראשונים בכיתי שאני לא רוצה ללכת לישון, וגם אבא לא הסכים שיהיו לנו בחדרים טלוויזיות, אז היה לי משעמם. בהתחלה נשארתי ער שעות, אני חושב, אז שרתי את השיר "מקימי" עד שהתעייפתי:

”מקימי מעפר דל מאשפות ירים אביון,

להושיבני עם נדיבים

עם נדיבי עמו

מי כה' א-לקינו המגביהי

לשבת המשפילי לראות בשמים ובארץ

אוי מקימי מעפר דל,

מאשפות ירים אביון

אוי להושיבני

עם נדיבים, עם נדיבי עמו.”

עצמתי עיניים אבל בכוח הן נפתחו. רק שבוע אחרי זה התחלתי להירדם כמה דקות אחרי שנכנסתי למיטה, כי אבא אמר שכבר התרגלתי. באמת שגם רציתי להצליח יותר כי הרב מתייחס יפה למצטיינים, וקורא לכל אחד בתורו להיכנס לחדר שלו כדי לקבל שקית מלאה בגומי וסוכריות. שלום הוא התלמיד הכי טוב בכיתה. כשהוא מצביע, הרב תמיד נותן לו לדבר ראשון, אפילו ליהושע וללוי הוא לא מתייחס ככה, גם אם הם לא מפטפטים כל השיעור. אחרי כמה זמן התחלתי להצליח ואפילו ביקשתי להקריא את שיעורי הבית בכיתה. הרב חיך ונתן לי מאה. בסוף השיעור הוא קרא לי לחדר. הוא התחיל לשאול אותי אם יש לי מחשבות רעות, כי אם כן, אני מחלל את אלוקים. עניתי לו שלפעמים כן ומה אני יכול לעשות כדי שזה יפסיק, אז הוא ענה שלא אדאג כי בזכותו אני אעבור טיהור. וקיבלתי. לפני שהתחיל, הוא נעל את הדלת עם מפתח כי אמר שאם מישוהו ייכנס באמצע, הוא יהרוס את הכול. כשסיימנו, קיבלתי שקית מלאה בגומי וסוכריות. כשהגעתי הביתה אימא זכתה לראות רק את השקית, כי כל היום ועד הדרך הביתה לא הפסקתי לאכול. אחרי שנשכבתי לישון, רצתי לשירותים והקאתי הכול, ומאז כל פעם שהשיעור עם הרב נגמר, אני מקבל שקית הפתעות. הוא כל הזמן אומר לי שאני ילד חכם ויום יבוא ואהיה כמוהו ושאלוהים אוהב אותי, כי אני ילד טוב שעושה טוב לרב. כשקיבלתי את התעודה אבא היה גאה בי, אז הוא נתן לי נשיקה על הלחי וליטף לי את הראש. קיבלתי כובע חדש ועשרה שקלים כדי לקנות את הגלידה האהובה עליי. שוקולד. ביקשתי יפה שירים אותי לשמים, והוא הסכים כי באותו רגע לא כאב לו הגב. הוא הרים אותי כל כך גבוה עד שיכולתי לגעת בעננים. יום למחרת הוא שכב במיטה עם כאבים, אז אימא ביקשה שאביא לו אוכל ואשב לידו אחרי שאסיים שיעורים. רציתי להיות ילד טוב שעושה טוב לאבא, אז נתתי לו נשיקה על הפה ואז אבא נתן לי סטירה. לא בכיתי. המשכתי לשבת וחיכיתי שיגיד לי מה לעשות. הוא התרומם מהמיטה וניסה לשבת בתנוחה שלא תכאיב לו בגב ואמר ”ד' ישמור, דניאל למה נתת לי נשיקה בפה?” הוא הצטער על התגובה ואמר שנבהל. עניתי לו שרציתי לעשות לו טוב, כמו שאני עושה לרב. אבא עטף לי את הידיים בשלו, והמשיך לשאול מלא שאלות שלא ידעתי עליהן את כל התשובות. ”אבא, אני מצטער. פעם הבאה אני אנסה לזכור טוב יותר.” הוא מצמץ את העיניים שלו כמה פעמים והתחיל לבכות. סיפרתי לו שהרבה פעמים בשנה האחרונה הרב נתן לי חיבוק, נשיקה, ליטוף ועוד כמה דברים שלא ידעתי כל כך להסביר, אז עצרתי בליטוף. אבא הושיב אותי על הברכיים שלו וחיבק, אמר שהכול בסדר ושאני לא אדאג לכלום ועל זה שהייתי כל כך ילד טוב בשנה האחרונה והצטיינתי בלימודים, אני לא אצטרך ללכת עד להודעה חדשה, ושאלתי על מתנה שאני רוצה שיקנה לי. אחרי שסיימנו לדבר, אימא ואבא השכיבו אותי לישון. בלילה היה לי סיוט שאימא ואבא צועקים. אימא אמרה לאבא שאסור לדבר עם הרב כי אולי לא הבנתי את הדברים נכון, או שבכלל חלמתי וחשבתי שזה קרה במציאות. אבא לא הסכים והמשיך להגיד שהוא מאמין לי ולמה שאשקר, ואימא ענתה שאני אולי רוצה תשומת לב. אחרי זה היה שקט ובסוף טריקת דלת שהזיזה את כל הקירות בבית, אז הכנסתי את הראש מתחת לשמיכה וחיפשתי את הגומי והסוכריות.

***

שירי זינגר

רישום

גובהי היה מטר ושבעים וחמישה סנטימטרים ; גובה כתף ממוצע של סוס קליידסדייל.
תחילה התבגר הגוף ולתוכו התבגרותי אני.
בתקופה זו, דיברתי על התפשטות מהמרפסת ומשני החלונות. התפרצות, קראתי לזה.
זו הייתה התבגרות בה הגוף נשאר מאחור. מן ההכרח היה, למצוא חלל אחר, גדול מן הגוף, שיממש את הפוטנציאל.

כך מצאתי את החדר.

תודעה מתעוררת במיטתה. בשנייה הראשונה אינה יודעת היכן היא.

בשנייה השנייה העיניים רואות קיר.

בשלישית מגיעה תודעה של המוות.

נוצר העולם.

שניות לאחר שהתעוררתי, כבר ידעתי שלוסי אינה כזו.

זינקתי מן המיטה ורצתי בחדר, מצד לצד, ניסיתי להיאחז בכל מה שידי תפסה: זוג מכנסיים, לבשתי אותם, המשכתי לרוץ, תפסתי פתק, בראשו היה כתוב "לכבוד: לوسی קאר." עצרתי. זה השם שלה.

בית החזה שלי עולה ויורד.

עוד מצמוץ, עוד נשימה, שני החלונות רועדים קלות ומפסיקים. ארבעת הקירות לבנים, הכול עוצר; אני רוצה לגעת בתקרה. ידוע לי שכל מה שארצה לעשות בחדר מועד לכישלון במימוש הפוטנציאל.

אני עושה נסיון שכזה: "לוסי! הרימי יד אל התקרה."

באופן בלתי צפוי הקיר המערבי נעלם. במקומו, מתרוממים מן הקרקע בזה אחר זה: שלושה, עשרה, חמישים עצים. יער, מעליו שמים אפורים. ואז אני רואה אותה. נקודה. אחר כך קו אנך, נעה לעברי עם זאת כמעט ולא נעה, תלויה דקה ונוטה שמאלה. אחר כך היא נכנסת אל החדר, מלוכלכת מאדמה.

"לוסי, הרימי יד אל התקרה."

היא מרימה.

הקיר חוזר למקומו. היער נעלם.

אני חוזרת אל המיטה.

אנחנו בחדר.

"לוסי, הסתכלי על הפנים שלך במראה. צלמי עין, צלמי אף, לא הכול ביחד בפרצוף. הדפיסי את התמונות, גזרי, עשי את הפנים מחדש. עין כחולה ולידה שפתיים, למטה עין סגולה נפתחת ונסגרת, למעלה האף להריח."

"שם שלי לوسی קאר. לזכור את השם שלי. להסתכל במראה. להסתכל הרבה. להסתנוור הרבה מהשמש." יש כיסא מתחת למראה. "לוסי, התיישבי על הכיסא, אני אומר."

היא מתיישבת.

על הקיר (מול הפנים שלה), יש סימנים אפורים של מצח, אף, שפתיים והבל פה.

יש שולחן ועליו פתק: תכנית בריחה - להלחם את כל המפתחות זה לזה.

"לוסי, קלפי את הקיר, אני אומר. מתחת ללבן סגול, מתחת לסגול ורוד, מתחת לורוד כתום, מתחת בטון. קלפי את הבית כולו. חדר הרחצה בטון: הברז, המים, נזל בטון עשה אמבטיה. לרחוץ בבטון גם את לוסי.

לפתע צלצול טלפון. אמא.

"היי אמא."

"היי ילדה."

"מה שלומך?"

”את יודעת. אני חוזרת הביתה לסדר, מקפלת את המגבות המלבניות לריבועים, עורמת אחת על השנייה. הערימה שקטה ורכה, טוב לי.”

חמישה עצים

ביער סולל בונה

ניטעו על ידי

הוועד הארצי של

הגמלאים היציבים

בסולל בונה.

פְּחִירוֹת,

הוקרה,

קרן קיימת.

עץ ארז אטלנטי נופל ביער והשיחה נקטעת.

אני מבחינה בתנועה של קו. יוצא מן הרצפה אל הקיר ויוצר עליו קונטור של עצים. בתוך הקונטור מתמלא יער. הקו סולל ללוסי דרך בין הארזים, עושה לה קו מתאר של לוסי, ונעלם. והנה היא, מרצדת על הקיר המערבי. אני רוצה ללכת לבריכת החורף. היא כבר צועדת לשם.

ארזים אטלנטיים על שמים אפורים. תוכים צורחים על ארזים אטלנטיים. בתוך בגד הים – לוסי, בדרך לבריכת החורף, מחזיקה קערה. מזכוכית. או מפלסטיק, מהו החומר הזה? בסולל בונה אומרים ”מלט” ונוטעים עץ. זה לא מלט. קמט. בין העיניים. בגד ים בתוך בריכה. נטושה וגבוהה, רוח נושבת עלי מהחלון ואומרת לארזים האטלנטיים: ”להתכופף, להזדקף”, הרוח מניעה את העצים, לוסי שבחוץ ואני שבתוך החדר לא נעות, בלי סיבה שברורה לי.

ואז גם תנועה בתוך הקערה. האם זו הרוח? אולי, החשוב הוא, שהקערה מתמלאת בתנועות יניקה. פיות נוצרים בה: יונקים, מתפתלים, נפתחים ונסגרים. פה עם שיניים, פה עם חניכיים חשופים, פה עם שפתיים דקות, פה יבש, קרוע, לשון מתפתלת, לוסי חורצת את הקערה בציפורנים, ומקרבת אותה אל פיה. הפיות היונקים מתחלפים במקומותיהם, ניתזים על הפנים של לוסי, ניתזים על רצפת האזוב של הבריכה, מצליפים, זוחלים בלשונותיהם על הרצפה. בהיעדר נשימה רצונית חדשים נהיים להם, כמו להיתלות על עצי הארז כפירות.

עוד שיחה שעתידה להיקטע בין העצים:

”מה זה היה שניסית להגיד?”

”קשה להיות מאושרת.”

”מה יש להפסיד?”

”מהו האומץ שאינו מחוסר ברירה?”

”קודם כל, להפסיק להתבייש את הבשר פנימה.”

”ובכל זאת, אני רוצה לנטוש.”

"להפוך להיות קיר בעצמך?"

"ומשם להתפורר ולקרוס."

אחר כך. בחדר. לוסי מעשנת סיגריה וסופרת את הזמן:

"עשר. תשע. שמונה. שבע. שש. חמש. ארבע. שלוש. שתיים. אחת."

קופסת ווינסטון לייט שוקעת בים.

אני נרדמת.

הקיר הלבן האחורי מבעבע. במקומו מופיע הבר; אפלולי, ג'אזי, צחוק צרוד, סיגריה כזו או אחרת. מנורות פולטות

אורות צהובים וקטנים שבולעים את הקמטים של הלקוחות. את הקמטים שלי.

האורות משתקפים בבקבוקים שאני מנסה להבריק. הנה אני בוחרת אחד, ומוזגת את האור הצהוב לתוך כוס.

"רוצה לעשות הזיה או שיש לך מה להגיד?" מסומםמבושםמזוקןהיפסטר שואל אותי מעבר לדלפק. "יש לך סיפור על

אהבה?"

"לא יודעת. ולך?"

"אם לכתוב, משיב, אז זה מפני שיש משהו להגיד. וצריך להגיד אותו, או, מפני שיש רצון לעשות הזיה, להכניס

לטרופ, להסריט. ליצור בולען טריפי חלום פסיכדלי פלירט טרי,

פריט טריף, וואו פסיכדלי, שיואו פסיכוטי, פסיכוכאוטי, אנטרופי, טרופי, הזוי"..." הקול שלו נבלע בין הקולות האחרים.

יש לי מה להגיד.

אני אומרת: "בואו שתו. שתו שתו שתו שתו שתו שתו שתו, שתו עוד, עוד עוד עוד עוד עוד עוד עוד עוד עוד עוד עוד עוד, עוד

לשתות, לשתות לשתות לשתות לשתות לשתות לשתות לשתות לשתות לשתות לשתות לשתות

לשתות עוד. לשתות עוד קצת. לפלרטט.

לפלרטט לפלרטט לפלרטט לפלרטט לפלרטט לפלרטט לפלרטט לעצור. עצרנו. מה יש, למה עצרנו? אין כלום. ממש

כלום. שום טעם. שום טאצ'. שום feel. שום אחיזה. ואין לי ראש, לכתוב על מה שיש.

אני רוצה מן האין לקיים את האין. מן ההכרח, לקיים.

אין יהיה. יְעֻשָׂה. יְעֻשָׂה צעד. אני אהיה חיילת. אלך, אגע, אוהב..."

מהחלונות הצדדיים נופלים פסים של אור על הקירות. הבר מתחיל להתכווץ על הקיר האחורי. נעלם בחושך. הפסים על המיטה, עלי, ועל לוסי. היא מסתווה. ונעלמת.

כעת, אניח לגליון. אקום ואעזוב אותו על השולחן. קמה אל השולחן ומבחינה בכוסות שמונחות עליו. אם כבר קמתי, אשים אותן בתוך הכיור. אם כבר בכיור, אשטוף את הכלים. אם כבר את הכלים אז לשטוף הגוף כולו ולנגב. אם כבר עירום, אז מין. אם מין אז עם מי? אין מי. חוזרת לחדר. מן ההכרח להשתרע עכשיו על המיטה ולגעת, מדוע תמיד מין הוא מן ההכרח, הגוף כה מטופש. יחד עם זאת, השתלשלות בלתי נמנעת מובילה למיטה בעירום. מרכז הקיר קורס לתוך עצמו. נפתח בו אשנב. מתוך האשנב נפשטת יד זרה. יכולה להגיש צ'יפס, יכולה לכסות בשמיכה, יכולה ללטף את ידי שלי עד שאירדם. אבל הנה, שולפים יד מאשנב ארעי בקיר, והיא - ישר למפשעה.

כבר ערב.

"לוסי, זנקי מהמיטה", אני אומרת לה. "לוסי, לפקוח עיניים. לפקוח! שתיים שלוש ארבע, למתוח, שתיים שלוש ארבע, לקום! שתיים שלוש ארבע." לא קמה. אני לבד.

"משטרה שלום."

"אני רוצה לדווח על נעדרת."

"מאיפה את מדברת?"

"שמה לוסי קאר."

"נראתה לאחרונה?"

"בחדר."

"תארי."

"ארבעה קירות. הם מכונת זמן של הבית, אבל אינם יכולים לממש את הפוטנציאל, ולוסי היא ה..."

-ניתוק-

שוכבת לבדי על המיטה.

באסים עמומים בוקעים מהקיר האחורי. במרכזו נפער חלון. על אדן החלון יד מניחה צלחת צ'יפס. היד נשלחת ומצלצלת בפעמון ההזמנות של הבר, אומרת, יש מנה להוציא.

מופיעים פוסטרים ממוסגרים מ e-Bay של ניל יאנג, ג'אניס ג'ופלין, לוגו מהבהב של בירה פאולנר. במעלה היד מופיע טְקֵלָה ומציץ מן המטבח. אני לוקחת את הצ'יפס, הולכת עם האינטואיציה ומניחה את הצלחת מול איש עם רטייה שחורה על העין. "מלח, הוא אומר, "מלחיה", אני מניחה לפניו, חוזרת לטקלה ולוחצת את ידו מבעד לחלון הוצאת המנות.

Tekle :someone told me that KAR means grass...

Me :KAR? Maybe KAR DESHE, and it means, like, a big area of grass, hills of grass. And KAR also means pillow. Like KARIT.

Tekle :oh so when I go to Ginat Levinsky and sleeping on the grass its like KAR?

הוא שואל ומתרחק, כמו נשאב אחורה יחד עם השאלה שלו ויחד עם הבר, שמיטשטש עד שנעלם. כשהקיר חוזר להיות לבן וגנרי, אני חושבת שהקירות הם מכונת הזמן של הבית.

אחר כך. חושבת מה לוסי הייתה לובשת לו הייתה פה.

הדבר היחיד שברור לי הוא תחתוני כותנה שחורים. עכשיו צריך לבחוש בתוך הארון האינסופי. בכלל, לא בהכרח שיהיה ארון ושיהיו מה שאנחנו קוראים להם בגדים. תיתכן גם חולצה מקליפת עץ. פרפרים יכולים להיצמד אליה כחצאית. ספוגי רחצה, פסולת אלומיניום, שריון צב. יכולה ללבוש שריון צב.

בכל זאת.

שמלת תנונה שגזרתי ממנה רק את החלק העליון, גופיית לייקרה בצהוב זוהר, חצאית ארוכה בדוגמת חורשה: עלים ועצים, גרביים לא תואמים, אחד אדום ואחד אפור, נעליים גבוהות, שרשרת בצורת תחנת רוח, קעקועים של ציפורים. מעל לגופייה חולצת כפתורים גברית, אדומה, מקורדרוי, שרוולים מקופלים ברישול, מכנסיים קצרים בצבע טורקיז, חגורה חומה מבד, חליפת שלושה חלקים, שמלה עם ציורים של פירות, תחתונית צמודה, מעליה חצאית שחורה מבד, תחרה חצי שקוף שמגיעה עד מתחת לברכיים, מכנסי ג'ינס דהויים יד שנייה, נסגרים עם חמישה כפתורים מעל לפופיק, גופית וינטג' לבנה, החלק התחתון שלה עשוי מרקמת קרושה ודרכו ניתן לראות את הבטן. שתי שרשראות דקות וארוכות בציפוי זהב. את הארוכה מישהי שכחה בשירותים של הבר. חוליות דקות. לשנייה חוליות עבות, בצורת לבבות שוכבים. זאת מאימא שלי.

צלצול טלפון. אימא.

"מה שלומך?"

"בסדר, את יודעת. הקירות מתקלפים."

בחיבור בין הקירות, מהבהב עץ הפוך.

מישהו שואל: "מדוע בקטעי הדיאלוג עם האם אין דיאלוג?"

זה עץ תלוי מהרגליים, והצמרת שלו מופשלת למטה, מיטלטלת. לוסי מופיעה לידו, הרוחות נושבות ופורעות את הצמרת לכל הכיוונים. היא מורידה את העץ מעמוד התלייה. כמה כוח יש לה, אני חושבת. היא מעמיסה אותו עליה, על הקיר מרצד היער, היא מתרחקת לתוכו והם נעלמים בקיר.

מישהו שואל: "אם עץ נופל ביער, ואף אחד לא נמצא שם כדי לשמוע, האם עץ נפל ביער?"
אני שומעת את השאלה.

"יש עץ. ויש בין עץ לעץ. החומר והאנטי חומר. הטבע והמחשבה", אני אומרת למישהו.

לוסי צועדת ובידה פנס. היא מדליקה אותו על עץ ובין עץ לעץ מכבה. מדליקה שוב על העץ הבא. בין עץ לעץ מכבה.
מסמנת איפה יש, ואיפה המחשבה נקטעת.

"עמדי בחלון", אני אומרת ללוסי. היא מופיעה ומדליקה סיגריה. הגוף הדק מתפשט מהגלימה הלבנה ומתגלה כאפר.
כשהשתקפות הירח מרצדת בקיר, אני נזכרת ביום אחד, בו עמדתי מול הדלת הנעולה ונזכרתי בעורף שלך. איך שצילמתי
אותו פעם באיזו נסיעה בלי שתראי. העורף שלך בעל התלתלים הקצרים. פחדתי שתסתובבי ותתפסי אותי, אבל את לא
הסתובבת. אחר כך הקרנתי את הוידאו בחדר על הקיר. שכבתי במיטה והסתכלתי על העורף שוב ושוב ושוב.

ללבוש שמלה. לסדר פנים במראה. לשבור כיסא. לשבור שידה. לשבור שולחן אוכל. להבעיר אש בבית,
לצאת ולנעול.

יום אחד, הגולם של לוסי יקרא: "ברכות החורף היו נפוצות בעבר במישור החוף, אך מרביתן נהרסו בפעולות פיתוח
ואינן קיימות יותר." כשאני כותבת 'גולם' אני מתכוונת לגוף שלוסי תעשה לה, כשתסתכל במראה יותר מדי זמן. באופן
בלתי נמנע, הפנים יהפכו זרות ("למעלה האף להריח" וכולי). גם היא תיצור לעצמה גולם, שיממש את הפוטנציאל.

מעבר לדלת ישנו חדר רחצה. מרצפות בצבע תכלת. כשלוסי תתיישב על קצה האמבטיה, הגולם ינחת. ישב לידה וגם
ישתקף מולה במראה, פרצוף קולאז' מנייר מול פרצוף של ציפור. באותם רגעים היא תרצה לעוף.
היא תחשוב עלי: "לא תוכלי לראות אותי, ולא תוכלי להסתכל. הייתי ומיצייתי. הופעתי - נעלמתי. משב רוח קל על
הפנים".

הרצפה תישאב החוצה דרך החרך שבפינת הדלת. מתוך החדר יתעקל ערוץ נחל יבש. על גדותיו עצי אקליפטוס ירשרשו
ברוח. הגולם יידע למצוא את מקומו המדויק בשטח. הוא ייפרד במעוף מלוסי שבתוך הבריכה, שבחלל אחר. אנחנו נוכל
לשמוע את לוסי נאנחת ואת הפיות יונקים.

לוסיייי !

איזה דבר מדהים זה שם. יכול להיות גם איזבלה קולנדריו. גם סילביה פלאת'ינום. אבל "שם שלי לואי קאר", היא אומרת.

"1,2,3,4", "סופרת וצועדת בין הקירות. "ללכת, לגעת בהם, לאהוב, להיות חיילת".

ואז אימא שלי באה. היא לא נראית כמו אימא שלי. אני לא זוכרת איך היא נראתה, בכלל לא היה לה גוף, אבל מגיע משהו. שהוא אימא שלי. והמשהו אומרת שיש לה סיפור לספר לי, היא מחבקת אותי והכול בתוך המערה. אחר כך אנחנו מקריאות את הדיאלוג הקבוע שלנו ("מה שלומך? הכול בסדר") ומפתח המערה אני רואה עץ ממש ירוק. כשאנחנו מסיימות, נותרת בי תחושה עמומה שניצלתי.

"תפסיקי להחזיק."

"אבל יש לי מה להגיד."

"תפסיקי להתערסל ברוך המדומה."

נדמה לי שהמיטה עומדת באוויר. אני מסתכלת למטה, הרצפה שקופה. דרכה אני רואה מטבח, במטבח שולחן אוכל וסביבו יושבת לואי עם המשפחה שלה.

"אכלו ארוחת ערב," אני אומרת מלמעלה.

לואי לוקחת מקצה השולחן בצד שמאל סלט חצילים במיונו. האח של לואי, לוקח קטשופ מצד ימין של השולחן. אימא שלה מכריזה: "יש סלט חצילים!" אבא שלה לועס קרום לחם. לואי לוקחת פרוסת לחם. אח שלה לועס שניצל עם קטשופ.

אבא שלה משמיע קולות לעיסה.

אימא שלה נעמדת. פותחת את הפה. משמיעה איזה קול, סוגרת את הפה. מתיישבת. התקרה שלהם רחוקה ושקופה, דרכה אנחנו מסתכלים עליהם. לראשנו אוזניות, דרכן אנחנו יכולים לשמוע את הפיות, סתומים באוכל. טחינת שיניים וקולות בליעה.

יש הרבה דברים שלואי קאר רוצה להגיד.

היא הולכת ליער, תחזור עוד שעה. חופרת שני בורות. איך היא חופרת? עם הידיים. איזה יער זה? בעצם כמה שורות של עצי ארז אטלנטי המפרידות בין השדה לבין הבית שלה. לوسی מתכופפת וחופרת. תחילה מכניסה את הראש לתוך הבור שחפרה לאימא שלה וצועקת שם. תוך כדי מזיזה את הידיים. אחר כך מוציאה את הראש ונחה בעמידת שש. הראש שלה גם נח, ככה, שמוט, בין שני הורות. אחר כך היא מכניסה את הראש לתוך הבור שחפרה לאבא שלה. ריח של אדמה ואפטרשייב.

הבור מתאים בדיוק לגודלו של הראש, כפות הידיים לאדמה. בית החזה עולה ויורד, עולה ויורד, עולה ויורד, אני רוצה לצאת מהחדר ולוחצת על הידית. החדר נעול. לוקחת את צרור המפתחות, אבל הם מולחמים זה לזה.

שירי בשן

רבע שעה

00:00

בשעה שמונה וחצי בבוקר מגיע הבחור הצעיר השחום שפותח את הפלאפל. הוא לא מעשן. עד שהוא מסיים לסדר בחוץ את השולחנות והכיסאות ולהפעיל את המכונות בחדר שמאחורה, זה עוד שעה. בעשרה לתשע מגיע מישהו לפתוח את הקיוסק ליד ובתשע הוא כבר פתוח. אם יבוא הבחור הרזה המתולתל לפתוח, זה לא טוב. כי גם הוא לא מעשן. אבל אם יגיע הבחור השמן, זה שתמיד אומר שאין לו סיגריות ואז יוצא החוצה לעשן, זה לא נורא. כי אפשר לאסוף את הבדלים שהוא זורק ולהשיג שאכטה או שתיים. בשעה עשר, עשר וחצי, מתחילים לבוא אנשים לפלאפל. עד אז, המקום שהכי טוב לשבת בו הוא הספסל של האוטובוס. גם רואים משם את הפלאפל והקיוסק, וגם תמיד יש אנשים שמחכים לאוטובוס.

00:40

ברוכים הבאים למוקד שירות לקוחות פרטיים של לאומי קארד. ניתן לקבל מידע ולבצע פעולות גם באתר האינטרנט, בצ'אט און ליין, באפליקציית "ארנק פלוס" ובפייסבוק. והכול ברישום קצר ופשוט. להודעה על אובדן או גניבת כרטיס, אנא חייגו 036178800. אנא הקישו את מספר תעודת הזהות של בעל הכרטיס ולסיום הקישו סולמית. אנא הקישו את ארבעת הספרות האחרונות של כרטיס האשראי ולסיום הקישו סולמית.

שימו לב, בכל שלב ניתן לחזור לתפריט הראשי על ידי הקשה על הספרה 9

לקבלת הלוואה ושינוי סכום החיוב החודשי הקישו 1

למידע ולביצוע פעולות הקישו 2

להטבות, מועדונים וביטוח חו"ל הקישו 3

לקבלת שירות עבור כרטיס אשראי אחר הקישו 4

לבירורים נוספים הקישו 5 או המתינו.

השיחה מועברת לנציג שירות.

אנו עסוקים בפניות קודמות. אנא המתן ותיענה בהקדם. זה הכול בשבילך. הביטי לשקיעה, עדיין לא עבר זמנה. הכוכבים זורחים חינם כל השנה. לאן הברווזים עפים כשהאגם קפוא? כל יום קורים נסים, גם לנו עוד יקרו, והכול בשבילך. הו, דון קישוט אל תהיה כל כך תמים. מקומך בתור הוא 9 אין מקום לסתם חולמים. הו, דון קישוט תתעורר למעני, כך או כך תישאר, האביר שלי. אמצא לי עבודה, אלך לעבוד בבית מלון, עם כסף שאחסוך, אבנה לנו ארמון, זה הכול בשבילך. הו, דון קישוט אל תהיה כל כך תמים. בעולם ילד אין מקום לסתם חולמים. הו, דון קישוט, תתעורר למעני. מיקומך בתור

הוא 2

01:30

היא הסתכלה על השעון, השעה שמונה וארבעים ובתחנת האוטובוס יושבות שתיים. אימא רוסייה שמחזיקה את היד של ילדה קטנה ובלונדינית. הן באות בכל בוקר ועולות על 289.

"יש לך סיגריה?"

"לא", האימא ענתה בלי להסתכל. מצד שמאל הגיע בחור צעיר שהתיישב לידה. "יש לך סיגריה?" הוא לא ענה. "יש לך סיגריה?" שאלה שוב וטפחה לו על הברך. הבחור הוציא אוזניות מתוך האוזניים. "סיגריה, סיגריה, יש לך?" הוא הוציא קופסת ווינסטון מהכיס ושלף אחת החוצה. "אש"?

"אין לי"

"אין לך?"

"לא"

"אחת!"

היא הכניסה את הסיגריה לפה, מצצה אוויר מתוך הרגל והוציאה.

02:00

לא נוח לי. כואב לי הצוואר. אני רוצה לשנות את התנוחה, אבל אולי זה לא יהיה לו נוח. המים חמים מדי והוא מרטיב את השיער שלי. שופך שמפו וחופף. ריח טוב. הוא קצת מכאיב לי. אני לא אגיד כלום. תכף זה ייגמר. המים משפריצים על הפנים שלי. אני עוצמת עיניים וזזה בלי לשים לב. עכשיו הרבה יותר נוח.

הוא מרים את הראש שלי בעדינות וחופף מאחורה, מעסה את העורף בתנועות מעגליות. יש לו מלא כוח, או שהאצבעות שלו חזקות והוא לא מרגיש. הוא לא מפספס אף פינה. מעניין מה הוא חושב על השיער שלי. שוב מים. הפעם פחות חמים, או שהתרגלתי.

הוא שוטף הכול, מסרק עם האצבעות בתנועות ארוכות ומעביר בי זרם חד לכל אורך עמוד השדרה מלמעלה למטה. מחזיקה חזק את הכתפיים, רק לא לרעוד. הוא שולף את השיער שמתחבא מאחורי האוזניים ושוב חופף, הפעם את הקרקפת.

“איזה שיער חלק יש לך,“ חייכתי. אולי חיוך ארוך מדי. יכול להיות שהגזמתי. הוא רואה אותי טוב מדי, הוא גבוה ממני. שוב מים חמים שוטפים הכול. הוא סוגר ושקט.

הוא סוחט והפנים שלי נמתחות.

הוא מניח מגבת על כתפיי ועוטף את השיער הרטוב.

הוא מרים את ראשי וגופי ושולח אותי.

02:50

קו 289 נעצר מולם, רוקן את התחנה ומילא אותה בעשן. היא הסתכלה על השעון. רבע לתשע. עוד חמש דקות יבואו לפתוח את הקיוסק. כבר יכלה לדמיין את העשן יורד בגרון. חמש דקות מתות ישבה לבד בתחנה והסתכלה על השחום מסדר את השולחנות בחוץ, עד שהמתולתל הגיע ואז היא התרוממה מהספסל והתקרבה אליו.

“תגיד...“ קראה לו עוד לפני שהגיעה לקיוסק. “בוקר טוב דודה, מצטער אין לי סיגריה להביא לך.“ “לא לא!“ קראה והניפה את היד עם הסיגריה לפניה. “אש, אפשר אש?“ הבחור שלף מצית מקופסת מצתים והדליק לה. הוא חייך אליה והיא חייכה בחזרה, אבל לא אליו.

אחר כך התרחקה ממנו לאט והתקרבה בקצב השאיפות לתחנת האוטובוס.

03:20

החצאית הלבנה שלה מתנופפת. היא הולכת לאט. מצמידה פלאפון לאוזנה הימנית. בלי לראות את הפנים אני בטוחה שהיא יפה. היא מטופחת. יש לה אודם שצובע כל פעם קצת יותר את קצה הסיגריה שבידה השמאלית. בטח יש לה חבר. בטח היא מדברת עם חבר שלה. היא מורידה את הפלאפון, לוחצת ומצמידה שוב לאוזן.

קשה לא לעקוף אותה. היא מאוד איטית והחצאית שלה ארוכה מדי, עד שלא רואים את כפות הרגליים. שוב היא מורידה את הפלאפון, לוחצת ומצמידה לאוזן. אני כל כך קרובה שאני יכולה לשמוע אותה, אבל היא לא מדברת.

הולכת-מרחפת, מורידה ומחזירה את הפלאפון. אני עוקפת אותה לאט, בכוונה, שתראה אותי. לידה. בקצב שלה. היא מעשנת ואני שואפת את העשן. היא מנסה לטשטש אותי ולהגביר את הקצב תוך כדי. אני קולטת ומדביקה אותה, כמעט מעתיקה אותה, בסוף היא מאיטה ואני מתקדמת מולה. ניצחתי.

אני משחררת את הגוף ומדגמנת הליכה.

הליכה שלי, של אישה שלא מתחשבת.

לא לה ולא יך שהיא נראית, ולא לחבר שלה.

04:20

לא נראו אוטובוסים באופק ולתחנה בדיוק הגיעו שניים: גבר ואישה, אחד אחרי השנייה. היא עישנה את הסיגריה לאט, שונאת לעשן בעמידה. אבל השניים התיישבו לפניה על הספסל, אז היא נדחסה בכוח ביניהם. נשארה לה חצי סיגריה בין האצבעות. היא התחילה לנשוף אוויר מהר ועם כל שאכטה ארוכה הסתכלה על הפס האדום הבוער שמתקרב אל השפתיים שלה, ושוב נשפה. האישה לידה ניסתה לפזר את העשן עם היד והבחור התרומם מהספסל ונעמד. עוד שתי

שאכטות ולרצפה. ניסתה להחזיק את העשן כמה שיותר בפנים ובסוף נשפה הכול החוצה, השתעלה, העלתה ליחה, פתחה רגליה וירקה ביניהן, בדיוק באמצע.

04:50

נרות דולקים מפוזרים בחדר. פקק שעם נזרק לאוויר ונוזל קר משפריץ על גופה העירום. הוא שותה, מעביר לה והיא אחריו. הוא תופס חופן קרח גרוס מתוך דלי השמפניה ומעביר על גופה, מהברך, לירך, לפופיק ונעצר על הפטמות. מנסה לגרום להן להזדקר.

היא מצטמררת. לא מצליחה להתרכז. שומעת רק את המכוניות בחוץ ממתינות לאור הירוק. הוא לוקח שני תותים מתוך צלחת פירות. אחד מכניס לפיה, אחד לפות, ואחד השכנים מתחיל לקדוח בקירות. הוא נשכב מעליה, רק הפוך. אוכל את התות לאט ומלטף את צדי גופה ורגליה. האצבעות שלו מחליקות עליה כמו זרועות של תמנון. עיניו הופכות אדומות, נוצצות והלשון שלו משתרבת, נוגעת בשיניים העליונות ואז בתחתונות ושוב בעליונות ושוב בתחתונות. היא מגבירה את הקצב, למעלה ולמטה, מרעישה מרוב מהירות. לוקחת את הבקבוק, סוגרת אותו ודוחפת.

05:30

הבחור שנעמד הסתיר לה את הכביש. "יש לך סיגריה?" היא קיוותה שהשאלה תגרום לו גם לזוז קצת, אבל הוא נשאר במקום ואמר שאין לו. הסתובבה אל האישה ושאלה גם אותה. "לא, אני לא מעשנת, זה לא בריא לעשן." היא הרימה את יד שמאל והסתכלה על השעון, 9:05. "השעון שלך יפה, מאיפה הוא?" שאלה האישה. היא הסתכלה שוב על השעון. לא הבינה מה יפה בו. "קיבלת במתנה?" היא הנהנה בשביל שתניח לה. הפלאפל והקיוסק ממול היו עוד ריקים. עוד מצב המתנה.

06:00

מיתוג קולי היא חברה המתמחה ביצירת זהות מוזיקלית לעסקים. כיום, כשהמגע בין הלקוח לחברה מתבצע ישירות דרך ריבוי מדיות כמו מרכזיות טלפון, סלולאריים, מענים קוליים, אתרי אינטרנט, רדיו וטלוויזיה, יש צורך במרכיב נוסף ולא פחות חשוב בתחום המיתוג והוא הזהות המוזיקלית אותה ישמע הלקוח בזמן המגע בינו לחברה בכל שדה אפשרי. במיתוג קולי אנו מתמחים בשירותים נוספים כמו: הפקת ג'ינגלים, תרגום וקריינות במגוון רחב של שפות, תכנון וביצוע של טקסטים ותזרימי שיחה למערכות מענה קולי, ניתוב שיחות, מוסיקה בהמתנה, תשדירים לתחום הסלולארי, ליווי מוזיקלי של אתרי אינטרנט, קריינות למערכות זיהוי קולי, עריכה מוזיקלית למצגות וסרטי תדמית, קריינות לסרטים ומצגות לומדע ועוד...

מיתוג קולי- זהות מוזיקלית לעסקים.

06:40

מרחוק התקרב קו 189. "איך אני אוהבת מתנות! בדיוק עכשיו הביאו לי מתנה, הנה תראי." האישה נתנה לה מכה בכתף והראתה לה שרשרת חרוזים ירוקים שהחזיקה ביד. "נכון יפה? תראי כמה זה יפה עליי." היא דיברה בקול ישר לתוך האוזן שלה, הרימה ידיים וסגרה את השרשרת מאחורי הצוואר. רק אז היא שמה לב שהאישה הזאת ממש שמנה. האוטובוס נעצר בתחנה והבחור עלה עליו. "אח שלי הביא לי את זה, תרגישי, זה עבודת יד." השמנה המשיכה, תפסה לה את היד ושמה אותה על השרשרת. "רואה? הוא עושה את זה מפיו וזו צובע את זה, זה הרבה עבודה."

07:10

כוריאוגרפיה מרשימה של אצבעות, כמעט כמו לנגן על פסנתר. האגודל יושב על מקש הרווח ומשמש אותי בתפקיד הפדל, כיבלעדיו אין הדלצלילים. עם העיניים בתוך התווים הווירטואליים מנגנת במקשים פרימיטיביים בלי לתכנן כלום. כותבת על בקבוקים ועל סיגריות ועל אוטובוסים. אילתור מהיר, תמיד מהיר, לרגעים יוצא מהקצב ואחר כך חוזר, כאילו תמיד היה שם. אלוהים כמה שזה זריז. אני כבר לא מצליחה לראות את הרגליים שלי והפסנתר מתחיל לעוף. המנגינה מאיצה. אני צריכה עוד זמן ועוד מקשים ועוד אצבעות ועוד ידיים ועוד רגליים ועוד בקבוק.

07:40

היא החזיקה את החרוזים ביד וסובבה אותם, ראתה שהם לא רק ירוקים ויש עליהם גם קצת צהוב. אחר כך החזירה לעצמה את היד והסתכלה על האישה השמנה הזאת טוב טוב. היה לה שיער אפור קצר ועיניים בהירות, והשיניים שלה כמו בורחות מהשפתיים. "אני רוצה להכין שרשרת אחת כזאת לאחיינית שלי, היא בת עשרים וחמש והיא מאוד אוהבת תכשיטים." בפלאפל ממול עמדו שני אנשים עם פיתות בידיים, היא פספסה אותם. אם לא השמנה הזאת, היא הייתה יכולה להספיק ללכת לשם ולשאול אותם. "אבל לה אני אכין בצבע ורוד או אדום, את יודעת, צבעים של בנות." שוב היא נתנה לה מכה ואז צחקה עם כל הגוף. הרעידה את הספסל. מסביב אין אוטובוסים וגם לא אנשים, יום ריק במיוחד, והיא כל כך צריכה סיגריה, אבל עוד אין סיבה לקום. למרות שהתחשק לה.

08:20

Roman18:

האמת, לפני שנה שנתיים עישנתי ארבע סיגריות ובפעם האחרונה שעישנתי את זה, כמעט נחנקתי. מאז אני בכלל לא נוגע וכל סיגריה שעישנתי זה תקופה אחרת חח... וחצי מאנשי הפורום שלנו פה מעשנים והם אמרו לי למה בדיוק החברים שלהם הערסים או הרוסים לימדו אותם

Roncha:

אני אישית לא אוהבת סיגריות
אני לא יכולה שמעשנים לידי, הריח ממש מפריע לי, חבל שאני מוקפת באנשים שמעשנים.
אני מנסה לגרום לאנשים להפסיק... הצלחתי לשכנע את אימא שלי להפסיק ובמשך כמה שבועות היא הצליחה אבל נשברה, ואני תמיד עושה לאנשים שטיפות מוח על זה...

אבל להוציא את זה מחוץ לחוק, זה כמו להוציא את המים מחוץ לחוק... בחיים לא יצליח

Sexy1boy:

האמת שאני לא מעשן, אבל רוב החברים שלי כן.

לא יודע, אני מוצא בזה סתם פוזה שאני אוהב את הבירה שלי עם סיגריה.

וידידה שלי שחשובה לי התחילה לעשן, אמרתי לה שאם עד היום הולדת שלי היא לא מפסיקה, אין לה למה לדבר איתי יותר...

היא כמובן אמרה שהיא תפסיק... אבל היא לא ממש מנסה, אפילו ככה שזה נתון בספק: /

Hotel California:

אני מעשנת כי זה מרגיע אותי, ואני לא מנסה להפסיק פשוט כי אני אוהבת את זה...

Mr. NiceGuy:

סיגריות זה נורא. אבל כל התמכרות זה נורא. להוציא את זה מהחוק זה כמו להוציא אלכוהול מהחוק. אבל אם יוציאו את זה מהחוק, זה רק יתרום לפוזה של מי שעושה את זה בגיל צעיר... זה סיטואציה די בעייתית...

09:40

"מה השעה?" השמנה התקרבה עם הראש לשעון שלה. "תשע ורבע? איך זה הגיוני? האוטובוס שלי היה צריך כבר

לבוא. אוף, תמיד הוא מאחר האוטובוס הזה."

הפעם גם היא חיכתה לאוטובוס, שיבוא וייקח אותה ממנה, ואם הוא כבר מאחר, זה טוב כי בטח יגיע בכל רגע. מרחוק התקרבה חבורה של צעירים לבושים כולם באותם הבגדים.

חלק מהם מעשנים, היא יודעת כי גם הם באים בכל בוקר ועולים על 89.

"פעם אחת חיכיתי לו יותר מחצי שעה, תארי לך."

החבורה נעצרה מאחורי התחנה, קצת רחוק ממנה. בשביל לשאול אותם אם יש להם סיגריה, היא הייתה צריכה לקום אליהם, אבל העדיפה להישאר על הספסל. וכשיבוא האוטובוס הוא יביא את כולם אליה וייקח את השמנה והיא תישאר לעשן לבד על הספסל, סוף סוף.

"את לא יודעת איך דאגו לי בבית, המשפחה ואח שלי בכלל, כבר חשבו שקרה לי משהו, איזה תאונה, איך הם חיבקו אותי כשחזרתי..."

מרחוק הגיע קו 89. החבורה התקרבה לתחנה והיא קראה לכל אחד מהם: "יש לך סיגריה? יש לך סיגריה? יש לך

סיגריה?" אחד אחרי השני ענו לה לא וחיכו בתור לעלות לאוטובוס.

היא חזרה לספסל והשמנה הסתכלה עליה, רצתה לומר משהו אבל היא קטעה אותה לפני שהספיקה ושאלה: "איזה קו את צריכה?"

"189"

"כבר עבר, פספסת."

10:40

ניקי, הכלבה שלי, כבר בת שנתיים, והיא לא יודעת כמעט כלום. היא לא יודעת "בואי" או "ארצה" או "שבי". אנחנו גרות בקומה שלישית בלי מעלית (שני גרמי מדרגות בין הקומות. שמונה מדרגות בכל גרם). את ניקי אני מורידה לטיול שלוש פעמים ביום (בשמונה בבוקר, בארבע אחר הצהריים ובאחת-עשרה בלילה). לפעמים, כשאני מרימה את הרצועה שלה, נדמה לי שהיא מבינה שעוד מעט יורדים. לרוב היא יורדת מהר במדרגות (ומשתינה בחלק החצר שהכי קרוב לכניסה). בבוקר ובלילה הסיבוב הוא קצר. (עד לסוף הרחוב מימין וחזרה מעברו השני של הכביש). אחר הצהריים הטיול ארוך יותר. אנחנו הולכות לפארק, נכנסות למגרש הכדורגל ושם אני משחררת אותה, שתרוץ קצת. בהתחלה היא רצה מהר במעגלים רחבים (שהולכים וקטנים עד שבסוף היא עושה סיבוב אחד במקום). אחר כך היא הולכת לאט יותר ומרחצת. לפעמים היא מגרדת את הגדר ומנסה לצאת מהמגרש. אני מרחמת עליה (אבל לא יכולה להוציא אותה כי היא לא יודעת "בואי"). בסוף הטיול אנחנו חוזרות לבניין שלנו וניקי עולה את המדרגות בריצה, אבל רק גרם אחד. אחר כך היא מסתובבת ומסתכלת עליי, ועד שלא אומר "עלי" היא לא תמשיך לגרם הבא (זה המשחק שלנו).

11:40

היא רצתה סיגריה יותר מאי פעם. האוטובוס המשיך לעמוד מולם ומבלי לחשוב היא קמה מהספסל, נעמדה בסוף התור ועלתה עליו. הדלת נסגרה מאחוריה ובשנייה האחרונה הספיקה לתפוס את העמוד ואת עצמה מליפול. "את מתכוונת לשלם?" היא הכניסה יד לחזייה, הוציאה שטר של עשרים והחזיקה חזק. הצליחה להושיט אותו לנהג רק כשנעצר ברמזור. הנהג החזיר עודף, היא אספה לכיסה והסתובבה חזרה לכיוון הדלת. "שבי גברת, שלא תיפלי." הוא פנה שמאלה והיא נבהלה. ברגע האחרון ניצלה את התנופה של הסיבוב והפילה עצמה על הספסל מאחורי הדלת הקדמית. התיישרה בקושי וניסתה להסדיר את הנשימה. הרבה זמן לא התאמצה ככה. הנוף מהחלון נמרח לה בעיניים וכשהוא סוף סוף נעצר, ראתה מישהו בתחנה זורק סיגריה כמעט שלמה ועולה לאוטובוס. היא רצתה לרדת אבל השרירים בידיים וברגליים רוטטים. הדרך חזרה להימרח והיא הרגישה שהיא הולכת ומזדקנת עם מהירות הנסיעה. בשארית כוחה הרימה עצמה ונעמדה מול הדלת. כשהאוטובוס נעצר בתחנה היא ירדה לאט ובזהירות, עד שהרגישה את הקרקע. הדלת מאחוריה נסגרה והיא עלתה מהר על המדרכה והתנשפה. הסתכלה על השעון. 9:22, אבל זה לא אומר לה כלום כי אין לה מושג איפה היא.

12:40

בקבוק בלי פקק עומד יציב ואי אפשר להגיד יותר מעשר פעמים, זה מתבלבל. המוחק - דליט הברה או שתיים, מילה או מילותיים, בקבוק בלי פקק רצוי לא יותר מפעמיים ביום (בטקסט). אבל ביום רגיל הבקבוק עם פקק והטקסט בטח לא על הדסק טופ, זה בלתי אפשרי במציאות לחשוב שביריאליזם הפסנתר כנף ובטקסט הפסנתר כאן עף, זה בלתי אפשרי ככה- לכתוב. מנוע חיפוש:

מה (מהירות גלישה)

(מה בתמונה)

(מהיר ועצבני)

(מה השעה)

מה עושים (היום)

(בשבת)

(היום עם הילדים)

(היום בתל אביב)

(כשמעמם)

מה עושים כשלא (נרדמים)

(מוצאים עבודה)

(אוהבים יותר)

(יוצא קקי)

(עומד)

מה עושים כשלא מצליחים (להירדם)

(בחים)

(להיכנס להריון)

(לרדת במשקל)

(ללמוד)

13:20

היא המשיכה ללכת עד שהגיעה לקיוסק.

"סיגריות, אמרה למוכר והושיטה את המטבעות שהיו רטובים מזיעה.

"איזה סיגריות?" המוכר ספר את הכסף. היא לא ענתה לו. "זה לא מספיק, אני יכול להביא לך את זה." הוא זרק קופסה

קטנה עם שלוש סיגריות מרלבורו.

היא שלפה אחת, הדליקה ואספה את העודף מהדלפק.

בקצב השאיפות התרחקה מהמקום, חצתה את הכביש, התיישבה בתחנת האוטובוס הנגדית ועישנה. זה הרגיע אותה.

ברגע שסיימה נכנסה ללחץ, הסתכלה על השעון ואז הסתכלה סביבה. יש מאפייה גדולה מימינה, ממול הקיוסק, מספרה,

מתפרה, ירקן וגלידריה. משמאלה עוד שתי תחנות אוטובוס. הרבה יותר אנשים. הרבה יותר מהירים. יותר מדי דברים

לזכור. היא הרגישה שהיא נלחצת מדי והבינה שכדאי לעשן את הסיגריה השנייה לפני שתחליט מה עושים. הדליקה

ועישנה, לאט. כשסיימה ניסתה שוב לחשוב מה עושים, מוחה קדח וזה רק עייף אותה יותר, היא הסתכלה על השעון,

09:47. רבע שעה היא ישבה שם, עד שלבסוף החליטה לחזור חזרה למקום שלה. היא המתינה בישיבה והמחשבות

המשיכו להציף אותה. היא חשבה כמה חבל שאי אפשר לעשן באוטובוסים. חשבה כמה זמן היא עוד צריכה לחכות ואם

כדאי לה להדליק סיגריה בינתיים.

14:15

מיוחד למחזיקי מכשירי הסמארטפונים: התקדמות הטכנולוגיה מאפשרת לתושבים ליהנות מאפליקציה העונה לשם "net bus", הנותנת את האפשרות לחסוך זמן בהמתנה לאוטובוסים ולדעת את התקדמות האוטובוס על גבי מפה בפלאפון.

כל אחד שמשמש בתחבורה ציבורית מכיר את הדקות הארוכות בהן עמד והמתין לאוטובוס. כך נולד הרעיון במוחו של אחד היזמים של net bus בעודו יושב בתחנה וממתין לקו תשע, הוא הבין כי חייבת להיות דרך לחסוך זמן מיותר בתחנה ולדעת בדיוק מתי האוטובוס בא. מהיום זה אפשרי. חברת net bus הוקמה בדיוק עבור מטרה זו. הממשק נוח, קל לתפעול, והוא חדשני ומהפכני בשוק האפליקציות לתחבורה הציבורית בארץ ובעולם. איך זה עובד? כל אוטובוס בישראל מצויד ברכיב GPS המאתר ומשדר את מיקומו בכל רגע נתון. נתונים אלו נשלחים באמצעות אלגוריתמים בכל עשרים שניות באופן סלולארי, כך ש net bus יודעת תמיד את מיקומו של האוטובוס לכל אורך מסלולו. האוטובוס מדווח את מיקומו בזמן אמת לשרתים של משרד התחבורה. השרתים מחשבים את זמן הגעתו של האוטובוס לתחנה תוך התחשבות בפקקי תנועה, רמזורים, עצירות ממושכות בתחנות, מפגעי דרך וכל דבר נוסף שיכול לעכב את זמן הנסיעה.

15:00

***

מלאה

לבסוף הצליחה חווה ללחוץ במקום הנכון ולכבות את השעון המעורר. החדר היה חשוך והיא לא יכלה לראות מה השעה, אז נשארה לשכב במיטה וניסתה להיזכר איזה יום היום. היא לא פחדה שתירדם שוב כי היא אישה אחראית, והיום יום שישי, נזכרה. היא תמיד אהבה את ימי שישי כי זה היום היחיד בשבוע שהיא רואה את ילדיה ונכדיה, והם כולם יושבים לארוחת ערב משפחתית אצלה בבית. שישי הזה מיוחד יותר משום שחוגגים לבנה את העסקה החדשה שבה הרוויח הרבה כסף, וגם זהו יום ההולדת השישי של נכדתה הקטנה ביותר. אבל כל זה בערב. בבוקר, ורק בימי שישי בבוקר, היא קמה בשעה שש וחצי, הכי מוקדם מכל ימות השבוע. כי ביום שישי החליטה לקחת את כדור הסידן שלה, שאותו לוקחים רק פעם בשבוע עם כוס מים מלאה ואחריו אסור לאכול, לשבת, או לשכב, במשך שעה שלמה. לכן היא ישר מתחילה עם הבישולים. אבל בינתיים היא עוד מנצלת את רגעי המנוחה האחרונים. עם יד אחת היא פתחה את החלון שמאחוריה והסתנוורה. כשעיניה התרגלו, היא הבחינה בגרגירי אבק מנצנצים מרחפים מול עיניה. מעניין כמה מהם היא מכניסה לגופה עם כל נשימה. היא הורידה מעליה את השמיכה וראתה את האבק נמלט מהתנופה וממשיך להתערבל בתוך עצמו. הכניסה את רגליה לתוך נעלי הבית והתקדמה לחדר האמבטיה. בכל זמן ההתארגנות חשבה מה ואיך כדאי לה להתחיל לבשל. רק שלשום היא קיבלה משלוח מזון עם כל כך הרבה מצרכים, ואין לה מושג איך הגיעו דווקא אליה. מעולם היא לא נרשמה במקומות של נזקקים. בהתחלה ניסתה לומר לבחור הצעיר שזאת טעות, אבל הוא צחק ואמר "לא נורא, שיהיה לך לבריאות." עכשיו היא צריכה למצוא דרך לנצל את כל מה שקיבלה: שמן, קמח, פירורי לחם, שקדי מרק, פסטה, פטריות בשימורים, בורגול, מלח לימון, סוכר, אבקת מרק, אורז, חטיף בטעם פלאפל וליפתן אפרסקים.

השיער הרטוב אחרי מקלחת גרם לה לרעד קל. התחשק לה להכין לעצמה כוס תה, אבל אסור לה, אז מילאה לעצמה כוס מים ושלפה את קופסת הכדורים ממדף התבלינים במטבח. זה היה הכדור השלישי מסך של ארבעה. השעה הייתה שבע, היא שתתה אותו עם כוס מים מלאה והתחילה לעבוד. את הבשר שהופשר במקרר מליל אמש הוציאה והניחה על השיש. בנה ביקש במיוחד שתכין בשר משום שזה "מרשים יותר מעוף". אז החליטה שחצי מהכמות תהיה לתבשיל והחצי השני לקציצות.

אחר כך קילפה שישה תפוחי אדמה גדולים וחתכה לקוביות. חלק יתווספו לבשר וחלק בתנור, נקי, רק עם שמן, מלח וקצת פפריקה, כמו שהנכדים שלה אוהבים. אורז, כי עכשיו יש לה מלא אורז, אז שטפה שתי כוסות בשביל שכל העמילן ייצא והוסיפה לסיר ביחד עם שקדים קלופים ומלח, כמו שבתה הסבירה לה שעושים באולמות אירועים, אבל כבר הרבה זמן לא הייתה באירוע אז לא באמת ידעה. חלק מהבשר טחנה במכונה ביחד עם שני בצלים וקישוא אחד, שיהיה רך, כי לגיטה יש בעיות בשיניים. אחר כך הוסיפה לתערובת ביצה, פירורי לחם, מלח, פלפל, כמון, פטרוזיליה קצוצה וקצת חוויאג'. ערבבה טוב טוב, הרתיחה שמן במחבת והכניסה כדור קציצה אחד. כשיהיה מוכן היא תטעם ותחליט אם התיכול שלה מוצלח. בינתיים, נותרו לה עוד עשר דקות לעמוד. היא הפכה את הקציצה והסתכלה על צבעה הנשחם במשך חמש דקות והוציאה. אסור עוד לטעום, מה גם שלא בא לה שהביס הראשון של הבוקר יהיה בשר. אז הוציאה גבינה מהמקרר והכינה לה כריך עם מלפפון חתוך בצד.

את הצלחת עם הכריך היא לקחה איתה לסלון והתיישרה לאכול מול הטלוויזיה. היא הושיטה ידה למתקן השלטים משמאלה והשלט סירב לצאת, הוא נתקע שם בין שתי קופסאות כדורים. אחד ללחץ דם ישר אחרי ארוחת הבוקר ושני לכולסטרול, כל לילה לפני השינה. היא משכה את השלט חזק והדליקה בדיוק באמצע תכנית אפייה. הטבח בישל ריבת אגסים וערבב אותה עם כף עץ גדולה. אחר כך הוציא מהתנור קעריות עגולות אישיות שבצק זהוב עוטף אותן מבפנים. היא סיימה את הכריך והושיטה ידה למתקן השלטים, שלפה את קופסת הכדורים ובלעה אחד. החליטה שכשתסיים לבשל, היא תאפה את אותו הדבר, רק עם ליפתן האפרסקים ובתכנית אחת גדולה. עוגת יום הולדת. בדיוק כשקמה מהספה צלצל הפעמון. היא ניגשה לדלת ופתחה אותה.

"בוקר טוב, את חווה אשכנזי?"

"נכון."

"זה בשבילך, שיהיה לך יום טוב."

הבחור הפנה לה את גבו וירד במהירות במדרגות, רק אז היא קלטה את ארגו המצרכים מונח על הרצפה מולה. "סליחה זאת טעות," צעקה אבל הבחור כבר נעלם. היא התכופפה למטה, גררה את הארגז לתוך הבית וסגרה את הדלת. היא לא הבינה איך זה יכול להיות. חשבה אם יש טעם להמשיך לדחוף את הארגז עד למטבח ובסוף החליטה להשאיר אותו קרוב לדלת, שהילדים יקחו בערב.

היא התקרבה בחזרה לסלון בשביל לפנות את צלחת האוכל שלה. בטלוויזיה הראו את העוגות האישיות עם הריבה בפנים ועיטורי בצק מלמעלה. היא הרימה את הצלחת, כיבתה את הטלוויזיה והחזירה את השלט למתקן שיעמוד ליד הכדורים. היא הסתובבה ללכת אבל משהו הרגיש לה לא נכון. כשהסתכלה שוב על השלט, ראתה שהסדר של הקופסאות הפוך. הכולסטרול עמד לפני הלחץ דם. יכול להיות שהתבלבלה ולקחה את הכדור הלא נכון? אם כן, זה לא טוב כי הכדור של הכולסטרול עושה כאבי רגליים, לא סתם לוקחים אותו לפני השינה. ואיך היא תוכל להמשיך לבשל עם כאבי רגליים? היא הסתכלה על המטבח שהיה עמוס ורק חיכה לה שתמשיך. אין זמן להרהר, היא חשבה. לקחה איתה את כדור לחץ הדם, הניחה את הצלחת בכיור ובלעה אחד עם כוס מים מלאה.

הקציצה היחידה ההיא חיכתה לה על צלחת, אבל לא היה לה תיאבון. אז הכניסה קודם את תפוחי האדמה לסיר, טיגנה קצת, הוסיפה אבקת מרק עוף, מלח, פלפל וחצי כוס מים. הריחות שיצאו מהסיר לא עשו לה טוב והיא התחילה לחשוב. מה אם היא כן לקחה את הכדור הנכון בפעם הראשונה? יכול להיות שהיא לקחה את אותו הכדור פעמיים? אם כן, זה מסוכן מאוד, כי לחץ הדם שלה יכול לרדת יותר מדי. כמה חסר אחריות מצידה. היא בהתה בתפוחי האדמה עד שהצליחה להעיר את עצמה ודחפה לפה חתיכה מהקציצה. טעים, אבל בא לה להקיא. מה היא תעשה בלילה? תיקח עוד כדור של כולסטרול? אולי כדאי פשוט לחכות ולראות אם הרגליים מתחילות לכאוב. בינתיים היא הכינה כדורים מתערובת הבשר והידיים רעדו תוך כדי. הטעם של הקציצה נשאר בפה, אבל לא בא לה לשתות כי רק הרגע שתתה שתי כוסות מים מלאות. ואם לא לקחה את אותו הכדור? יכול להיות ששניהם לא מסתדרים ביחד, לא סתם אומרים אחרי ארוחת הבוקר, יכלו להגיד אחרי ארוחת הערב. היא הסתכלה על הקציצות מיטגנות ולרגע התמונה היטשטשה לה. זה מסוכן מאוד, אם חלילה תיפול פתאום, והאוכל עוד על האש, והטעם של הבשר בפה...

לאכול זה טוב, זה ממריץ את הדם. היא הכניסה עוד ביס קציצה לפה, בכוח. אחר כך הוסיפה לצלחת קצת אורז שכבר היה מוכן עד אז. בשתי הידיים החזיקה מזלגות. בימנית היא אכלה ובשמאלית הפכה את הקציצות. כבר הרגישה שהבטן שלה עוד רגע מתפוצצת וחשבה להפסיק לאכול ובמקום זה להרתיח מים ולהכין קפה, כי גם זה ממריץ את הדם. אבל החום והריחות עשו לה סחרחורת והיא רצה לשירותים והקיא.

כשיצאה משם הייתה בטוחה שהיא קצת חולמת. היא התקרבה למטבח וראתה שהקציצות נשרפו ותפוחי האדמה הצטמקו. הרגליים שלה מתחילות לכאוב, או שלא. היא מרגישה קצת מחוץ לגוף שלה, מה זה אומר? הסתכלה על השעון, השעה רק רבע לתשע. כיבתה את האש והתיישבה אל שולחן פינת האוכל. רק אז קלטה שהרצפה מרוחה בשאריות התבשיל שלה, כנראה בזמן שאכלה.

ממש כמו שהנכדים שלה משאירים אחרי כל ארוחה. היא רצתה לקום לנקות ולא הצליחה להתרומם. העיניים שלה נעצמו והיא ניסתה לחשוב כמה זמן לוקח לכדורים להתמוסס בתוך הקיבה, ואם יכול להיות שהיא פשוט הקיאה אותם. הראש שלה נפל והגוף הרגיש שהוא נוזל, כמו מים. היא נשארה לשבת. נחה כמה זמן. עד שהטלפון צלצל והעיר אותה. זה הם. עוד חצי שעה הם אצלה.

***

מערכונים משנות השלושים

בשתיים בלילה נחום שוב הלך להשתיין, ואני שוב התעוררתי. בסך הכול שש שעות שינה היו לי, וגם את זה הוא הצליח להרוס. זה היה הלילה השלישי ברציפות שהוא מעיר אותי, נכנס למיטה ונרדם תוך דקה, ואני נשארת לבהות בתקרה. הוא יצא מהשירותים בלי להוריד את המים, כאילו מתוך התחשבות בי. הסתובבתי במיטה בשקט וניסיתי לחזור לחלום שנקטע לי. כמעט והצלחתי עד שהוא נכנס לחדר והשתחל למיטה בכזאת כבדות שגרמה לה לחרוק.

“אתה לא חושב שאתה צריך לבדוק את זה?”

“אה! התעוררת?” הוא שיחק אותה מופתע.

"עם פיפי כמו שלך, איך אני לא אתעורר? זה כמו שעון מעורר פלופלופלו... פלופלופלו."

"טוב, טוב, בסדר, שמענו אותך," הוא הפנה אליי את הגב וגיחך. הפעם לא ויתרתי לו.

"אתה צריך ללכת לרופא, זה לא בסדר שאתה לא מצליח להשתין ברצף."

"מה זה? לא מצליח להשתין ברצף?" הוא צחק ובקושי הסתובב אליי.

"זה חדש סימה? לא מצליח להשתין ברצף..." הוא הדגיש כל מילה ושוב פרץ בצחוק.

"נכון," עניתי בתקיפות. "אני שומעת אותך כבר כמה לילות ככה."

"סימה, תני לי להגיד לך משהו," הוא הנמיך את הטונים ודיבר לאט, כאילו שהייתי ילדה בת ארבע. "כשאני משתין, אני

לא עומד ישר, אני ככה מתנדנד לי, אז גם הפיפי שלי מתנדנד. ולפעמים הוא לא פוגע רק במים, הוא פוגע פעם באסלה

ופעם במים."

עשרים ושלוש שנים שאני חיה איתו וכל שנה התירוצים הופכים למטופשים יותר. בחיים הוא לא יודה שיש לו בעיה.

כמו שעשה לי אז עם השיניים שלו לפני שהם הלכו לעזאזל. הייתי מביאה לו לאכול עוף והוא היה לועס כל ביס אולי

שעה, ובסוף מוציא מהפה עיסה לעוסה ומקטר על זה שעובדים עליי באטליז ומוכרים לי עופות זקנים. אפילו שעועית

ירוקה הוא היה מקלף ואז נואם על זה שהירקות של היום הם לא הירקות של פעם. אבל אם הייתי אומרת משהו על

השיניים שלו, או רק מזכירה את המילה רופא, ישר היה מתנפל עליי ואומר שאני מדברת שטויות.

"אז איך את מסבירה את זה שאצל אימא שלי אני כן אוכל?"

לא רציתי להגיד לו שאני לא חושבת שאימא שלו בכלל יודעת להכין אוכל. ממה שאני זוכרת, האשכנזייה הזאת יודעת

רק להפוך הכול למרק. דמיינתי אותם יושבים ביחד והיא מאכילה אותו, ממש כמו פיליפינית שמאכילה זקן סיעודי

בדייסה.

בשש בבוקר הריח של הפיפי הציף את השירותים והסריח כמו הגיהינום. הורדתי את המים, פתחתי חלון וחיכיתי

שיתאווורר. נחום קם קצת אחריי, נכנס למטבח והרתיח לו מים לקפה.

"תעשה לי טובה נחום, כשאתה עושה פיפי בלילה, תוריד את המים אחר כך."

"אני לא רוצה להעיר אותך." הוא שפך ארבע כפיות סוכר לכוס.

"אבל אתה גם ככה מעיר אותי." עניתי בעצבים.

"בסדר, בסדר, אין בעיה, מעכשיו אני מוריד את המים." השתיק אותי.

לא יכולתי להישאר שם איתו. הנחתי לו את רשימת הקניות על השיש והלכתי לחדר העבודה כדי להרגיע את עצמי.

הרופא אמר שאסור לי להתעצבן יותר מדי, כי זה לא בריא ללחץ הדם שלי, וגם אני החלטתי שיותר אני לא מתעצבנת

בגללו. עד הבריאות שלי.

הדלקתי את המחשב, הפעלתי משחק סוליטייר ושקעתי בו עד שנחום סיים לשתות ויצא מהבית.

בדיוק אז נתקף המחשב באיזה באג. פתאום קפצו מולי תמונות של נשים עירומות בכל מיני תנוחות דוחות שכאלה עם

רגליים פסוקות. בזמן האחרון יש הרבה התקפות של הבאג הזה וגם נחום נתקל בזה. אפילו טכנאי מחשבים אחד שהזמנו

לא הצליח להוציא את זה, זה רק נעלם לתקופה קצרה וחזר כעבור כמה ימים.

נחום יכול להתעצבן נורא מדברים כאלה, במיוחד כשזה קופץ לו באמצע משחק סוליטייר. הוא כל כך מרוכז כשהוא

משחק, למרות שאף פעם לא ראיתי אותו מסיים משחק, תמיד הוא נתקע ומתחיל אחד חדש. אני יודעת כשהוא נתקע, כי

הוא פולט אנחה מיואשת כזאת, ופפוףףףף.

כשנחום חזר עם הקניות, בדיוק סיימתי את המשחק השישי. הוא נכנס מכופף כולו מרוב שקיות כבודות ואני קמתי לעזור לו. סידרנו ביחד את המצרכים, כל אחד במקומו. נחום סידר מהר בשביל לתפוס לי את המחשב ולנסות לנצח סוף סוף. ביום שזה יקרה, בטח כל הבניין ישמע.

בינתיים, אני בישלתי לנו ארוחת צהריים, וכשסיימתי הנחתי שתי מנות על השולחן. נחום שמע את הרעש שעשיתי, כבר ידע לצאת ולהתיישב מול המנה הגדולה יותר. רעב כמו תמיד, וטוב שכך. אחרת היינו מבליים כל היום בחדרים נפרדים כמו שני רוחות רפאים. לא שהוא חסר לי כל כך, גם ככה אנחנו בקושי מדברים. את ארוחת הצהריים אכלנו בדממה מוחלטת. פעם דממה כזאת הייתה יכולה להטריף את דעתי, עכשיו כבר הבנתי שאין לנו על מה לדבר. מילא היה לנו אותו טעם במוזיקה, אבל הוא שומע רק נעימות קלאסיות שמרדמות אותי בשנייה, או שהיינו אוהבים את אותם הסרטים, אבל נחום אוהב רק מערכונים משנות השלושים.

כשסיים לאכול, חזר נחום למקומו מול המחשב, כרגיל משאיר לי את כל הכלים ועל הדרך גונב לו עוד קצת זמן משחק. "וופווף", שמעתי אותו נאנח פעמיים. סיימתי לרחוץ את הכלים והלכתי אליו. נעמדתי מאחוריו והסתכלתי עליו משחק. סתם כי שיעמם לי וריחמתי עליו קצת, רציתי לעזור לו לנצח פעם אחת. "שבע שחור", אמרתי. והוא סרק את המסך מימין לשמאל עד שמצא את הקלף ולחץ עליו. בדיוק באותו רגע קפצה מולו תמונה של ישבן גדול מציץ מתוך חצאית ולמעלה כתוב "מעודדת צעירה מקבלת זין גדול". נחום ניסה לסגור את התמונה, אבל אחריה קפצה אחת אחרת, לטינית עם ישבן משומן מזדיינת עם כושי.

"תדליק את המחשב מחדש", אמרתי.

"כן, כן." הוא ענה ואז הסתובב אליי. "את שוב מתכוונת לעמוד פה מאחוריי ולהגיד לי מה לעשות?"

"לא, אני סתם רוצה להסתכל עליך משחק, אסור לי?"

הוא הסתובב בחזרה וחילק לעצמו את הקלפים. הוא שיחק לאט ולי לא הייתה הרבה סבלנות.

"נסיך אדום", פלטתי והוא התרגז ויצא מהחדר בכעס. תפסתי לו את המקום ולחצתי על הנסיך האדום. ניצחתי במשחק הזה ובעוד אחד אחריי. בשלישי שוב נתקף המחשב בבאג. ניסיתי לסגור את התמונות כמו שנחום עשה, וזה לא הצליח. נשענתי אחורנית ולאט לאט התחלתי להרגיש מסוחררת, הקלפים והאיברים התערבבו לי בעיניים וכל גופי כוסה בזיעה קרה, הרגשתי רע. רציתי לקרוא לו אבל לא היה לי כוח. בחוץ התחיל להחשיך ואני ישבתי שם אולי שעה בלי לזוז. כל הזמן הזה חשבתי שיכולתי לקבל התקף לב והוא אפילו לא היה שם לב.

כשיצאתי מהחדר עוד הרגשתי את פעימות הלב ברקות. נחום היה ישן בישיבה בסלון ואני הערתי אותו, רציתי לספר לו.

"הכול בסדר?" הוא שאל והתקרב אליי.

"כן, יש לי סחרחורת, אבל זה עובר", עניתי בקושי. נחום לקח את ידי לאט והניח על הכתף שלו, חשבתי שהוא רוצה שאחבק אותו, אבל הוא שוב הפנה לי את הגב.

"תגרדי לי פה קצת", ביקש. התחלתי לגרד, הזזתי את הציפורניים מטה, מעלה, ימינה ושמאלה.

"חזק יותר", הוא דרש ובסוף פשט את החולצה וחשף את גבו הבהיר. המשכתי לגרד ונחום נאנח.

הציפורניים שלי השאירו פסים אדומים לאורך ולרוחב גבו, מתחת לשכמה כבר התחיל לרדת לו דם. הוא באמת לא מרגיש כלום. הפסקתי ומשכתי אותו אחורנית.

"מספיק", אמרתי. נחום נשף אוויר בחוזקה והנהן בסיפוק.

"כבר יורד לך דם, אתה לא מרגיש?"

"לא, לא הרגשתי. אח, אם היו לי ציפורניים כמו שלך סימה..."

הוא התיישר והעביר את ידו על איבר-מינו, כמו שהיה עושה בכל בוקר כשהוא היה צריך להשתין. כמעט מבלי לחשוב העברתי את היד שלי על שלו ותפסתי אותו. הוא היה רך, כמו בלון מים קטן. ליטפתי ומעכתי לפי קצב דמיוני ונחום הסתכל עליי בתדהמה.

"סימה, מה את עושה?" הוא שאל, אבל אני לא עצרתי. המשכתי ללטף ולשפשף בעדינות.

"בוא ננסה שוב," עניתי. רציתי שיישאר איתי עד שהסחרחורת תעבור, ועד אז שלפחות לא יקום להשתין.

"את זוכרת מה קרה בפעם הקודמת שרצית לנסות?"

"זה היה מזמן."

"את קראת לי זקן," הוא הזיז את ידי ממנו. "זה נכון, אני באמת זקן. אנחנו זקנים."

"מה אתה אומר בעצם?"

"אני אומר שאנחנו עייפים, אין לנו כוח סימה, אנחנו כבר זקנים בשביל זה."

לא עניתי לו. החזרתי את ידי לאיבר מינו ולאט לאט חדרתי לתחתונים. נחום עצם את עיניו וכיווץ אותם כאילו ניסה להתרכז. לא רציתי לחשוב על מה שהוא מדמיין לו בראש. ליטפתי וליטפתי, הרטבתי וליטפתי עוד. שפשפתי. שפשפתי חזק והיד כבר כאבה לי והתחילה לרעוד והסחרחורת גברה, אבל המשכתי, עד שהוא עצר אותי.

"די סימה די, אני אמרתי לך."

"אני לא זקנה, אתה זקן." כמעט צעקתי.

נחום שתק. הוא התרומם מהספה, התלבש ויצא מהחדר. בדיוק כמו בפעם הקודמת.

נשארתי שם שכובה ונתתי מנוחה ליד הכואבת שלי. הבית היה שקט וניסיתי לשמוע רעש מבחוץ. עצמתי עיניים והתרכזתי. שמעתי תקתוקים. אחד, ועוד שניים, ועוד אחד. לחיצות של נחום על העכבר. ספרתי אותם עד שנרדמתי. עוד שניים, ועוד אחד, שלוש פצצות מקבלות בתחת.

בשעה שתיים בלילה התעוררתי על הספה בסלון. הלכתי לחדר השינה ונכנסתי למיטה. נחום לא היה שם. הוא ישב מול המחשב כל הזמן הזה. בסוף הוא קם לשירותים ושוב שמעתי אותו משתין בחלקים. הוא הוריד את המים כשסיים ונכנס לחדר. "וופוֹוֹוֹוֹוֹ" שמעתי אותו נאנח והסתובבתי. נחום הסתכל עליי, "את ערה?" הוא שאל. לא עניתי. בהתחלה חשבתי לנעוץ בו מבט כזה של "מה נראה לך," אבל הרגשתי שזה מיותר. הסתובבתי בחזרה עם הגב אליו וניסיתי לעצור בכי שהחליט להתפרץ ממני. הדמעות שלי הרטיבו את הכרית והבכי התגבר לאט והרעיד את המיטה. נחום נכנס מאחוריי והתכסה. הרעש של הניאגרה הפסיק בהדרגה וכמעט שכבר נרגעתי ונרדמתי, עד שהוא התחיל לדבר. "זאת לא אשמתך," הוא אמר. "משהו... לא בסדר אצלי. נראה לי שאני צריך ללכת לרופא."

***

ללא שם

במקום סגור כלשהוא, יכול להיות דירה, חדר במלון או משרד, יושב מישהו. או מישהי. דמות מסוימת. היא, הדמות זאת אומרת, נעמדת ומתקרבת לחלון, פותחת אותו ונשארת לעמוד שם. מבחוץ נשמעות צעקות. אולי הן נשמעו עוד קודם

ולכן היא פתחה את החלון. הצעקות בטונים גבוהים, אולי של ילדים. היא מסתכלת למטה, ואז שמאלה, ואז שוב למטה. עשן מסתלסל סביבה.

כן, הדמות בהחלט מישהי, לא מישהו. היא הספיקה להדליק סיגריה מתישהו ועכשיו העשן מסתלסל סביבה. רעש כבד של תחבורה, אפשר גם מטוסים. מסתכלת שמאלה לאט ואז מסתובבת פנימה במהירות, כנראה מסתרת ממישהו. את העשן שיוצא מהפה היא מכוונת החוצה והוא מטושטש את הנוף המטושטש בלאו הכי. צליל נקישות, אולי צעדים, גורם לה לסגור את החלון, לכסות אותו בוילון בהיר ולהתקרב בהליכה מהירה לפינת ישיבה שעליה מונח מחשב, היא מתיישבת מולו ומקלידה:

3. המחזה "נשים בצמרת" עוסק באופן מובהק בסוגיה הקשורה לחוויית החיים הנשית ולסוגיה מרכזית בחשיבה הפמיניסטית – הקשר בין עבודה, קריירה והגשמה אישית לבין אימהות, משפחה, והליכה בתלם הקונוונציות החברתיות המקובלות.

במחזה "נשים בצמרת" מיישמת צ'רצ'יל טכניקות בימתיות של התיאטרון האפי, ובעיקר את עיקרון ההיסטוריוזציה אשר משבש את תפישת הזמן הדרמטי. שיבוש זה הופך את סיפורה של הגיבורה למעין משל החורג מגבולות הזמן והמקום. בתמונת הפתיחה של המחזה מארחת הגיבורה בביתה חמש נשים, ממקומות שונים ומתקופות שונות. חלק מן הנשים היו קיימות במציאות וחלקן בדויות, אך המשותף לכולן הוא, שהן הגיעו בדרך זו או אחרת ל"צמרת", כלומר כולן נחרטו בתודעה ההיסטורית והתרבותית.

השימוש בטכניקת ההיסטוריוזציה מחייב נקודת מבט השוואתית, ועל כן ניתן לזהות השתקפויות של הגיבורה בכל אחת מן הנשים שאותן הזמינה לביתה, וכן את דרך התמודדותן בנסיבות חיים מורכבות.

היא מרימה את ראשה ורעש מדפסת נשמע מאחוריה. היא מתקרבת אליה, שולפת את הדפים שנפלטים החוצה וקוראת במשך כמה רגעים. אחר כך קורעת את הדפים, זורקת על הרצפה ויוצאת מהחדר. היא נכנסת למסדרון כלשהו, הולכת מהר ואני לא מצליח לעקוב. מלא אנשים סביבה והיא נעלמת מבין כולם. אני מנסה לחזור למקום שהיינו בו. אולי היא תחזור לשם. היא בטח תחזור מתישהו. אני שב לחלל הקודם ורואה שבמקום שהיא ישבה, יושבים עכשיו שלושה, גבר ואישה על ספה ואישה נוספת על כיסא מולם. באמצע שולחן מלבני, הגבר מחבר קרעים של הטקסט שהדמות קרעה לפני רגע.

גבר: היא שחקנית

אישה 1: סטודנטית לתיאטרון.

אישה 2: שחקנית טובה. הכול אצלה כאילו מתוכנן מראש.

אישה 1: תודה, גם את לא רעה אם הצלחת לקחת אותו ממני.

אישה 2: כן. עכשיו אנחנו נשואים.

אישה 2 תופסת את ידו של הגבר ומחייכת אליו. הגבר מרים בידו השנייה את המחשב ומניח על ברכיו, הוא נכנס לתקייה של תמונות ומדפדף. אישה 1 צוחקת.

אישה 1: אז מה עכשיו? תינוק?

אישה 2: תינוק בהחלט יכול לקרות. למה? את מקנאה?

גבר: היא לא מקנאה.

אישה 2: איך אתה יודע?

גבר: תסתכלי עליה, היא גאה מדי.

אישה 1: תינוק זה הדבר האחרון שחסר לי, או לו.

הגבר צוחק. על מסך המחשב תמונה שלו עם אישה 2, הוא עומד עם ידיים בכיסים והיא גבוהה ממנו, מחבקת אותו מאחורה. הוא עורך ומשחק עם צבעי התמונה. מראה לאישה 2 שמהנהנת בסיפוק.

אישה 2: אני רק אזכיר לך שלא באמת לקחתי אותו ממך, את עזבת אותו הרבה לפני. אפשר להגיד שעשית לי עבודה קלה. אולי את בכלל לא רצית אותו?

גבר: זה יהיה מאוד תמוה, היא יודעת שאף פעם לא נתתי לה סיבה. תמיד הקשבתי, עזרתי, אהבתי, זהו. עשיתי את כל מה שיכולתי.

אישה 2: אז אולי זה משהו אחר שקרה לה, משהו שלא קשור אליך. חוץ מלהיות סטודנטית לתיאטרון, מה עוד את עושה?

גבר: משחקת.

אישה 1: צוחקת ומדליקה סיגריה.

אישה 1: אני לומדת קשה, והוא רק מפריע לי כל הזמן.

הם שותקים לרגע ואז פורצים בצחוק, נרגעים לאט.

אישה 2: אולי זה קשור למשפחה, מה עם המשפחה שלך?

גבר: מה עם המשפחה שלך באמת? אני לא יודע עליהם כלום.

אישה 1: אנחנו בסדר. הם חושבים שהכול בסדר איתנו.

אישה 2: לא סיפרת להם? למה?

אישה 1: ככה אני. אני אחת כזאת ש...שמטפלת בכל לבד. עצמאית. וגם אם אחלה בסרטן פתאום, לא אספר לאף אחד. לא רוצה להטריח, לא אותם ולא אותי.

גבר: ומה עוד?

אישה 1: אין עוד. פה אני תקועה.

שתיקה.

מה אתה חושב? הם מסתכלים עליי.

אני... אני חושב שצריך לעשות משהו עם המשפחה שלה. וסרטן, זה דווקא רעיון לא רע.

תמשיך, הם ביקשו.

הייתי אומר שהיא כן תחלה בסרטן, ובגלל שהיא כזאת גאה היא נפרדת מהחבר שלה, בדיוק בגלל זה. אבל אתם עוד נשארים בקשר. אתה תנסה לחזור אליה והיא לא תהיה מוכנה בשום אופן. וכשאתה מבין שהיא לא תחזור אתה מתחיל לצאת עם השנייה.

בינתיים, המצב שלה מחמיר והיא לא מטפלת בעצמה ולא מספרת לאף אחד, כמו שאמרה, כדי לא להטריד את עצמה ואותם. מה שבאמת מטריד אותה זה הלימודים. הם מלחיצים אותה יותר מהכל. היא תלמידה מצטיינת ופתאום היא מפגרת בכל השיעורים. לא מצליחה לעשות שום דבר ש"שווה" משהו, בעינייה. וזה מכעיס אותה שהיא לא חזקה מספיק בשביל לא לתת לדברים כאלה להשפיע על הלימודים.

גבר: דברים כמו סרטן?

כן. אבל ברור שזה אוכל אותה מבפנים ובסופו של דבר היא מספרת לך. היא אומרת לך שיש לה סרטן ושהיא עוד לא מוכנה ללכת להיבדק או לקבל טיפול כי יש לה הגשות וזה רק יתיש אותה. היא מבקשת שלא תספר לאף אחד. ואתה דואג לה. מתחנן לקחת אותה לבית חולים בשביל שתטפל בעצמה. אתה לא מפסיק עד שהיא בסוף מסכימה. וזאת בעצם הפסקה הראשונה. זה לא דירה או משרד או חדר במלון. זה חדר בבית חולים. והיא מדליקה שם סיגריה כי לא אכפת לה מכלום, אבל היא גם פוחדת. ומתישהו בהמשך אתה תספר לאישה 2 וזה ישגע אותה עוד יותר.

אישה 2: למה היא מסכימה פתאום?

מסכימה, בשביל שהוא ירד ממנה.

גבר: ממה היא פוחדת?

מהלימודים.

אישה 2: זה לא מספיק...

זה לא נכון. אני אוכיח שזה לא נכון.

באותו הרגע היא חזרה, הדמות. ידעתי שהיא תחזור. היא התיישבה על הספה מולם מדיפה מריח סיגריות ולא מפסיקה לגרד את הראש.

הטיפולים הכימותרפיים כבר עשו אותה קירחת והיא לא סובלת את המגע של הכובע על הראש. היא מתגרדת ביד אחת ובשנייה מחזיקה פלאפון. הוא השאיר לה הודעה קולית: "הייתי מת לראות אותך ולהביא לך את זה פנים מול פנים, אבל

כבר שבועיים את לא עונה לי. השארתי לך בתיבת הדואר ו.. אני ממש מחכה שתחזרי אליי כבר. אני רוצה לראות אותך לפני הכול, לפני שתפתחי את המעטפה, בסדר? תחזרי אליי. אני מחכה.”

היא מנתקת ומוציאה את המעטפה מהתיק שלה, מחזיקה אותה חזק, כמעט מקמטת אותה. מתחשק לה לקרוע אותה לגזרים ולזרוק מהחלון. איך הוא מעז. הוא היחיד שידע והיא השביעה אותו לא לספר לאף אחד. כמה מטומטמת היא שסמכה עליו.

היא לא תזרוק את המעטפה, אבל היא מפחדת לפתוח אותה. אימא שלה ואחיה צריכים להגיע בכל רגע. אפילו הם עוד לא יודעים, אבל החברה הזאת שלו כן יודעת. דווקא לה הוא סיפר. היא לא יכולה לסבול לדמיין את שניהם יושבים ומדברים על כמה שהיא מסכנה.

היא קורעת את קצה המעטפה, מוציאה מתוכה גלויה ופותחת אותה. בפנים תמונה שלו ושלה, ותאריך למטה. היא לא יודעת מה היא מרגישה, אם יותר פגועה או יותר כועסת. ויותר משכועסת עליו או עליה היא כועסת על זה שאין לה זמן לכעוס כי עוד רגע כולם הולכים לגלות, כל המשפחה שלה, כל בית הספר. היא קורעת את המעטפה וזורקת מהחלון.

אישה 2: שוב היא קורעת הכול.

היא עצרה אותנו. הסתכלתי על שלושתם. ראיתי שהגבר יושב מכופף עם המחשב על הרגליים. הוא הקליד את הכול, זה הלחיץ אותי.

כן. היא אוהבת לקרוע.

אמרתי.

גבר: אני לא יודע.

למה לא?

גבר: כי היא יודעת שאם היא הייתה נשארת איתי הייתי עוזר לה.

זה העניין, שהיא לא רוצה שתדאג לה. אבל אולי זה נכון שצריך משהו אחר שיקשור אתכם. כי כשזה נוגע אליה, היא יודעת יותר טוב מכולם. היא צריכה משהו אחר. אולי היא צריכה תינוק?

גבר: אני אבא?

כן, כן, והיא לא יכולה לברוח ממך עכשיו כי היא לא יכולה להתמודד איתו לבד, עם התינוק.

אישה 2: ומה איתי?

אם היא מקבלת תינוק, אז את מקבלת סרטן.

הגבר לוקח את המחשב ומתחיל להקליד. בדיוק באותו רגע נכנסת הדמות. השיער שלה פרוע והיא הולכת בקושי, לובשת שמלה חומה רחבה ומחזיקה בטן הריונית. היא נעצרת לידי ובוהה בי. הפנים שלה מבריקות מזיעה. אני מסתכל על הגבר והוא ממשיך להקליד.

תפסיק! למה אתה מקליד את זה?

גבר: מה זאת אומרת? זה מה שנשאר לי לעשות, אין לך משהו טוב יותר בשבילי.

היא עוד מסתכלת עליי, והוא מסתכל עלינו, מגחך וחוזר להקליד בקול:

פ-עם עשי-תי... יכלה להיות לי קר-יירה. עכשיו, עם אי-שה ו-ילד, זה כבר לא י-כול לק-רות.

המדפסת משמיעה רעשים. הוא אוסף את הטקסט המודפס, מביא לי אותו ויוצא מהחדר. משאיר אותי עם הדמות. היא יושבת שקועה בספה והמחשב על בטנה ההריונית. מקלידה. אני מרים את הטקסט וקורא, הוא לא טוב, והיא מקלידה בלי לשים לב אליי בכלל. אני קורע את הדפים ויוצא משם. משאיר אותה לבד, שתקליד. שתקליד משהו טוב.

***

מור שפיגל

חמישה אלבומים לאי בודד

גם הבוקר עושה מישל את דרכו ברגל לעבודה. אימא שלו אומרת שמזל שמצא עבודה שהיא לא מספיק רחוקה בשביל לנסוע אליה, שהוא צריך את ההליכה הזאת. כשחזור אל ה-150 קילו שחשב שעזב לתמיד רק לא מזמן, אחרי ניסיון מי יודע כמה ומתוך מחשבה על העתיד ועל הבריאות וכל זה, היא אמרה לו שנמאס לה, ושאם הוא רוצה למות, אז שיהיה בריא ושזאת הבעיה שלו. יש לה עוד שני ילדים.

אז עכשיו הוא הולך את החצי קילומטר הזה, מחזיק את שקית ארוחת הצהריים שאימא שלו הכינה לו. בוקר נובמבר קר מהרגיל והוא מזיע. לפעמים מישוהו שעובד איתו ורואה אותו הולך עושה לו טובה ועוצר לו לטרמפ מבלי שביקש, והוא לא נעים לו שלא לעלות, בכל זאת, יחסי עבודה ונימוס בסיסי. לפחות בעבודה מקבלים אותו כמו שהוא. יש את אלה שצוחקים איתו, אבל אין לו בעיה לצחוק על עצמו, כמו לכל השמנים, שימותו.

אורנה מהנהלת חשבונות אמרה לו פעם, אחרי שהצטרף אליה לשולחן האוכל במטבח בקומה הראשונה, שזאת לא הפעם הראשונה שהיא שמה לב שהוא דווקא בכלל לא אוכל הרבה. הוא חייך ושתק, מה יכול היה להגיד לה? שהיא דווקא לא מדברת מספיק? מאז הוא משתדל לאכול בקומה השנייה. הוא אוהב את העבודה שלו, הוא לא צריך לחשוב

יותר מדי במחסן ותמיד יש מי שיגיד מה צריך לעשות, פחות אחריות, פחות כאב ראש. כל מה שמעניין אותו זה שיגיע חמש וחצי והוא יוכל לחזור הביתה, לתקליטים שלו.

25: 8 הוא מחתים כרטיס. הוא מעדיף להגיע כמה דקות לפני כולם, להכין קפה בשקט ולשבת כמה דקות בתוך המחסן הכמעט חשוך והכל כך שקט. נכנס למטבחון, אין קפה שחור.

בלילה היו לו חלומות מטורפים. באופן די רגיל המוח שלו מאוד פעיל בשעות הלילה והוא מספיק לא מעט דברים שהוא לא מגיע אליהם בהתגלמות הפיזית שלו, אבל בכוקר הוא הרגיש שזה היה לילה יוצא דופן.

הוא די רגיל לחלום על סבא משה, אבא של אימא שלו, עוד מהתקופה שהוא גר אצלם בסלון לפני שהוא נפטר. הפעם הוא חלם שסבא משה מנסה לרצוח אותו, הוא פותח את דלת החדר שלו עם סכין ביד ומבט מזוגג, וזה עוד היה החלק

היחסית נורמלי של החלום. אחרי שמישל מצליח לברוח ממנו, הוא מוצא עצמו רץ על שפת הים עד שהוא נתקל בסלסילה ובה תינוק אותו נטשו זה הרגע הוריו חסרי הפנים. מישל מנסה לצעוק להם, אבל הם לא מסתובבים ונעלמים

במעלה דיונת החול המקיפה את החוף. הגאות מתחילה ומישל מרים את סלסילת התינוק ומצליח להביאה למקום מבטחים: סלע מעוגל המתכסה בכל עבריו במים גועשים.

הלוואי ויכול היה לדעת מה החלומות הללו מנסים לומר לו, או מה הם אומרים עליו. גם כשניסה לטפל בעצמו, בעצת אמו, לא דיבר על החלומות שלו, זה נראה לו אישי מדי מכדי לחלוק עם מישהו שמקבל כסף בשביל לשמוע אותו. אחרי

חצי שנה של טיפול לא מעמיק במיוחד, הוא אמר לאימא שלו שהוא מרגיש הרבה יותר טוב והפסיק ללכת.

התמונה האחרונה שהופיעה לו בחלום, שניות לפני ששמע את השעון המעורר, הייתה שלו על הברכיים של שאול מופז שמלטף לו בעדינות את הראש. כשקם עייף ועם טעם של מתכת בפה, חשב לעצמו שרק פעם אחת היה רוצה להתעורר

מחלום בו הוא סתם נופל.

עוד יום עבודה נגמר, עוד ערב של האזנה כפייתית לתקליטים מתחיל. יורם, מנהל המחסן, הקפיץ אותו הביתה, ירד גשם ובכלל נראה לו שיוורם מחבב אותו, אולי הוא היה שמן בתור ילד.

לפני שעלה הביתה עצר במכולת הממוקמת באופן נוח ומסוכן למדי, ממש מתחת לבניין השיכון בו התגורר יחד עם אמו. שלומי, הבעלים, היה אחד האנשים היחידים מחוץ לעבודה איתם ניהל איזשהו סוג של קשר. הם למדו יחד בכיתה, יסודי

וגם תיכון עד אמצע כיתה י', כששלומי עזב את הלימודים בשביל לעבוד בחנות של אבא שלו, אחרי שזה לא החזיר חובות לאנשים הלא נכונים ומצא עצמו יושב בכלא במקום מישוהו אחר, כחלק מעסקה סבוכה להצלת חייו.

הוא העלה בחכתו ששיייה של קרמבו מוקה ושתי שקיות גדולות של תפוצ'פס, והשתדל לא לפתח את השיחה מעבר לסמול-טוק הרגיל. כבר קרה ששיחות כאלה הובילו אותו לשבת שעה ויותר בחנות, מחליף את שלומי שרק הלך לסגור

איזה משהו, כנראה על שולחן הקלפים כמו שהוא מכיר אותו.

כשנכנס לבית הספיק לראות את אמו במטבח לפני שנכנס לחדר, לממלכה הצבעונית והרועשת שלו. לפני שפצץ את עטיפות הקרמבו אחת אחרי השנייה, שם על הפטיפון את האלבום הראשון של בלק סאבאט' ונשכב על המיטה עם

הבגדים והנעליים. באמצע "WICKED WORLD" אימא שלו נכנסה לחדר מבלי לדפוק והעירה אותו.

"קשה לך להגיד שלום כשאתה נכנס הביתה?"

לא היה לו מה לענות לה, הוא גם לא הרגיש צורך.

"ואם אתה ישן, למה אני צריכה לשמוע את המוזיקה המסריחה הזאת בקולי קולות?"

"אני לא ישן", היו שלוש המילים היחידות שאמר לה באותו היום.

"לפחות תוריד את הבגדים מהעבודה שלך לפני שאתה נכנס למיטה, ואת הנעליים, המשיכה מבלי לשמוע אותו. נמאס

לי כבר מהרעש הזה, עדיף שתוציא את כל הכסף שלך על דברים אמיתיים, תמצא כבר דירה."

"אין לי כבר כוח אלייך," סיננה לפני שטרקה את הדלת.

היא ממש אוהבת לטרוק דלתות, חשב מישל לעצמו. טריקת דלתות תמיד הייתה סוף פסוק אצלם בבית. כשמישהו רוצה לסיים ויכוח, הוא טורק דלת. כשיוצאים מהבית למקום חשוב, טורקים את דלת הכניסה. כשמסיימים להתקלח ונגמרים המים החמים באמצע, טורקים את דלת האמבטיה.

את הקפה הראשון של יום העבודה למחרת הוא שתה בלי סוכר. את המשך הערב הקודם, אחרי התקרית השבועית עם אימא שלו, העביר במחשבות כפירה. מישהו אמר לו פעם שהיום אפשר למכור הכול באי-ביי. ברור לו שתקליטים לא תהיה לו בעיה למכור, בטח שלא את כל המהדורות המיוחדות שלו, 180 גרם, חלקן עדיין ארוזות בניילון המקורי, מעולם לא נפתחו. יש לו לא מעט כסף על המדפים האלו ובאמת בשביל מה הוא צריך כל כך הרבה תקליטים, כשהגיע לשלושת אלפים הפסיק לספור.

בדרך למחסן הוא שחזר שוב ושוב את המפגש שהיה לו בשישי האחרון עם איזה אספן מתחיל, תל אביבי צעיר ומלא התלהבות ששאל אותו מלא שאלות על האוסף שלו.

"באמת יש לך את כל ההוצאות הראשונות של פינק פלויד?"

"ברור, זה בסיסי".

"אני חייב פעם לראות אוסף כזה בעיניים".

"יש לי גם את כל תקליטי הסולו של כל חברי הלהקה".

"אבל לא כולם הוציאו תקליטים, רק ווטס וגילמור".

"כולם הוציאו".

"גם המתופף והקלידן?"

"כן".

אחר כך הבחור שאל אותו שאלה: אילו חמישה תקליטים הוא ייקח איתו לאי בודד, כאילו שיש שם פטיפון. מישל ענה לו, הייתה לו תשובה מוכנה, הוא בדיוק עדכן את הרשימה.

תוך כדי שחזור, מישל הזיז את השפתיים כשהגיע לקטעים שלו בשיחה.

שארית הבוקר עברה בניסיון להתחמק מהמחשבות של אתמול באחוזי הצלחה לא רעים. בסביבות שתיים עשרה אמרו לו שיש לו טלפון. כשהלך לדלפק חשב לעצמו מי יכול לחפש אותו בטלפון? אולי הסוכן ביטוח הקרצייה, שלא עוזב אותו מאז שסידרו לו ביטוח מנהלים.

יורם סידר שיקפיצו אותו לאסף הרופא. הוא נכנס למיון לפני שתיים-עשרה וחצי. אימא שלו כבר לא הייתה שם. הפקידה בקבלה אמרה לו שהעבירו אותה כבר לחדר ניתוח וכיוונה אותו.

כל מה שהוא הצליח לחשוב עליו באותם רגעים הסתכם בכך שהיה נותן הרבה בשביל להפסיק להזיע כמו שהוא מזיע. למחרת בערב שיחררו את אימא שלו מבית החולים. הרופא הסביר לו שבניתוח להסרת כיס מרה אפילו לא פותחים את הבטן.

יום שישי לפני הצהריים, אתמול נכנסה המשכורת. על הבוקר מישל לקח מונית שירות לצומת חולון ומשם אוטובוס למרכז תל-אביב. שתי מנות סביח מאוחר יותר הוא כבר נכנס ל"חור בשחור", התחנה הראשונה שלו בכל ציד תקליטים. הבחור הגבוה עם הראסטות היה מאחורי הקופה.

"מה קורה, בן-אדם?"

מישל מלמל בחזרה תשובה לא ברורה.

"הגיע משלוח של חדשים מגרמניה, מלא רוק סבנטיז".

"תודה," חייך אליו מישל ופנה לנבירה המענגת.

הוא מצא שלושה תקליטים משומשים במצב טוב של קרידנס והתפנק בעוד אחד חדש, "TIME CLOSING" של טום ווייטס במהדורה חדשה, כפולה. יש לו את המהדורה הרגילה, את זאת יוכל להשאיר סגורה.

לפני שסיים עוד הספיק לומר שלום לקלמוביץ', האספן האולטימטיבי, שיותר מפעם הציע לו שיבוא אליו הביתה ויעביר מבט על האוסף שלו. זה ישתלם לשנינו, היה קלמוביץ' אומר לו בכל פעם שראה אותו. גם הפעם הוא חייך אליו והתקרב עם יד מושטת קדימה. מישל ניגב את ידו בגב חולצתו ולחץ את ידו.

"מצאת משהו?" התחיל קלמוביץ' ראשון, מוודא שלא פספס משהו בהגעה המאוחרת לחנות.

"לא משהו רציני," מישל הקפיד על אהוות האספנים.

"אכלת כבר צהריים?"

"כן," מישל הרגיש לא נעים. "אכלתי סביח."

"חבל, היינו יושבים קצת."

"כן, חבל."

"טוב, ידידי, יש לנו עבודה לעשות..." קלמוביץ' שוב חייך והסתובב אל מדפי החנות. הוא מחייך כל הזמן, בלי סיבה, חשב מישל לעצמו.

"משה..."

קלמוביץ' הסתובב, מופתע. "כן?"

"אתה זוכר את מה שהצעת לי פעם?"

"זוכר, ההצעה עדיין בעינה עומדת."

"אני פשוט חושב לעבור דירה."

"אתה רוצה שנקפוץ אליך עכשיו? אני עם רכב כאן," קלמוביץ' התחיל להזיע, מישל לא הפסיק.

"אני לא יכול היום."

"אפשר גם מחר, זאת לא בעיה, אתה גר ברחובות, לא?"

"לא."

"אתה רוצה שנחליף? כי אני מעדיף לקנות, צריך לשבת כמו שצריך, לתת הצעת מחיר."

"אני גם צריך לעשות סדר," מישל חיפש את המילים בקפידה. "אימא שלי, עברה ניתוח..."

"זה בסדר, תחשוב על זה, אין צורך למהר," קלמוביץ' הושיט את ידו לכיס מכנסיו ושלף את ארנקו. "קח לך בינתיים את

הכרטיס שלי, תתקשר כשתחליט."

מישל לקח את הכרטיס ושתק. לא היה לו מה להגיד.

הם נפגשו עוד פעם ליד הקופה. קלמוביץ' חייך אליו את החיוך הכי רחב שהוא ראה אי פעם, השפם הג'ינג'י שלו כמעט

נעלם מרוב שהפנים שלו נמתחו. קלמוביץ' שהיה לפניו, אמר למוכר שהוא משלם גם על התקליטים של מישל. מישל לא

הסכים. הם לחצו שוב ידיים ונפרדו.

"אני מחכה לטלפון ממך," אמר לו קלמוביץ' והסתובב אל הדלת. בדיוק כשבא לפתוח אותה כדי לצאת, היא נפתחה

והבחור שמישל דיבר איתו בשבוע שעבר נכנס פנימה, מתעלם מחוקי הנימוס המאפשרים למי שיוצא לעבור ראשון

בדלת. הבחור ראה את מישל מולו.

"פינק פלויד!" הוא אמר בקול רם מדי והתקרב. מישל רק חייך.

"תראה לי מה קנית," הוא טפח למישל על השכם, פעמיים, והרעיד בחוזקה את פלג גופו העליון. טיפת זיעה שעמדה עד לאותו רגע בקצה שערת בית השחי, ניצלה את ההזדמנות ונפרדה, מנצלת את המרווח הקטן שנוצר עם הרמת היד של מישל שהושיט את שקית התקליטים לבחור, ונוחתת על פיסת עור לחה בצדו של החזה. הטיפה הייתה קרה, מישל הרגיש את רגע ההתנפצות ולאחריו את הזליגה האיטית במורד הגוף.

הבחור הוציא את התקליטים מהשקית, הביט בעניין, קימט את סנטרו והזיז ראשו מעלה מטה בתנועות קטנות ומדודות של הערכה מופגנת. "בשבילי, אותו הדבר," הוא אמר לבסוף, מכוון את דבריו למוכר בקופה, שניהם צחקו. מישל החזיר את התקליטים לשקית. היה נדמה לו שהוא נפרד מהם לשלום כשיצא החוצה. בדרך ל"אוזן" הוא תכנן מה לאכול לפני שייסע הביתה. כשחיכה בתור לקופה, הפלאפון שלו רטט בכיס, זאת הייתה אימא שלו.

"אני צריכה שתקנה לי פטרוזיליה בדרך הביתה, וגם נגמר לי הבצל."

"בסדר."

"אתה כבר בדרך?"

"כן."

"יופי, תבוא מהר."

מישל לא ידע אם לנתק כבר. אימא שלו נשארה על הקו, ממתינה לסיום רשמי של השיחה.

אימא, שומעת..."

"כן," היא צעקה אל תוך המכשיר.

"לא משנה."

***

תווים

יש לי סיפור חיים משעמם.

כל אחד בטוח שיש לו סיפור חיים מאוד מיוחד ושקרו לו דברים שלא קרו לאף אחד אחר. לי אין מה לספר, שום דבר ששווה להתעכב עליו.

פעם, בכיתה ג', רצתי בבית הספר בהפסקה, מאחורי אולם ההתעמלות. ילד קצת יותר מבוגר ממני שהחליט לרוץ עם אבן ביד נתקע בי, האבן פגשה את הפרצוף שלי. שרה הופמן, המחנכת שלי, שעישנה כמו קטר והייתה יוצאת להפסקות סיגריה באמצע השיעור, לקחה אותי לחדר מיון בפיאט 127 הלבנה שלה. אחרי שלושה תפרים ליד האף חזרנו לבית הספר, אפילו צלקת לא נשארה לי מזה.

אני כבר בן 34, כמעט, ועוד לא מצאתי לי את השותפה שלי לחיים, מה שנקרא. היו כמה שהתקרבו למלא את הפונקציה, אבל אני התרחקתי, הרגשתי שאני משעמם אותן. אז לפני שמי מהן קיבלה את ההזדמנות לומר לי את זה בפנים, עזבתי. עסקה טובה בשבילי, טובה גם בשבילן.

ג'ניפר רצתה שנתחתן, היא הייתה אומרת לי את זה כל הזמן, ספק בצחוק, ספק ברצינות. גרתי איתה אז בלונדון אחרי שסיימתי ללמוד, או יותר נכון אחרי שסיימתי לפוצץ את הכסף של ההורים שלי על הלימודים שהם מימנו לי, לימודים ובירה, הרבה בירה, זה חלק מהתרבות שלהם. עבדתי אז בשיפוצים, בעיקר צבעתי בתים של בריטים זקנים. הם היו יושבים מול הטלוויזיה בבתים הצרים שלהם, אוכלים ארוחות מוכנות שחיממו במיקרו ואני הייתי צובע. בערב הייתי

חוזר אל ג'ניפר הביתה, הדברים שלי היו אצלה מאז שהעיפו אותי מהחדר שלי במעונות ולה לא היה אכפת, היא אהבה את הנוכחות שלי. המבטא שלי הצחיק אותה ממש והיא תמיד הייתה מבקשת שאענה לטלפון אצלה בדירה והייתה מתגלגלת מצחוק.

ערב אחד, אחרי כמה חודשים של מגורים בחסות ג'ניפר, חזרתי מהעבודה והיא לא הייתה בבית. היא השאירה לי פתק בכתב יד תלוי על המראה ליד הכניסה. הורדתי אותו מבלי להסתכל על עצמי. היא כתבה שאבא שלה התאשפז בבית חולים והיא נסעה לברמינגהם לבקר אותו ולעזור לאימא שלה. במחשבה שנייה, יש סיכוי סביר שהפתק דיבר על נסיעה לבריסטול ואימא שלה היא זו שעברה ניתוח, אני לא ממש זוכר. היא הבטיחה שתחזור למחרת או מקסימום תוך יומיים וציירה לב בסוף. לא היה לי הרבה מה לעשות, אז אחרי שהתקלחתי ועשיתי לי קפה, ניקיתי את כתמי הצבע מהנעליים, ארזתי את התיק שלי ויצאתי. לא ראיתי אותה יותר.

מאז שחזרתי לפני שנתיים, אני מרגיש שמצאתי את מקומי. אחרי כמעט שבע שנים של מגורים מחוץ לארץ הרגשתי שהגיע הזמן לחזור. גם ההורים שלי ממש התגעגעו ורצו שאחזור לגור קרוב אליהם. אבא שילם לי על כרטיס הטיסה חזרה ובא לקחת אותי משדה התעופה. סוף סוף גם ראיתי את האחיינים שלי בפעם הראשונה. אף אחד מהם לא דומה לי. אני משתדל לעבוד כמה שיותר עכשיו, לא תמיד אפשר למצוא עבודה סדירה בתחום שלי. בדרך כלל לפני חגים יש יותר לחץ, אנשים מרגישים שבית צבוע זה בית נקי, ואני מכיר כמה חבר'ה שלוקחים אותי לעזור להם בתקופות הלחוצות, אז מסתדרים. אני מתכנן לחסוך קצת כסף אחרי הלחץ של פסח הבא ולעזור כבר את הבית של ההורים. הם נהנים מהנוכחות שלי, אבל אני מרגיש שאני זקוק לעצמאות ולפינה משלי. אבא שלי יודע כמה אני רוצה לעזור, בגלל זה הוא מעיר אותי בכל בוקר בשבע, גם אם אני לא עובד, יש לו משפט קבוע שהוא תמיד אומר לי בדיוק כשהוא רואה אותי יוצא מהחדר: "ההזדמנות לא תחפש אותך, אם לא תבוא אתה אליה, היא תתפשר על מישהו אחר." או משהו כזה.

אנשים כל הזמן אומרים לי שאני דומה למישהו שהם מכירים: חבר לכיתה מבית ספר עממי, סמל מהטירונות או בן של השכנה מהבניין בו הם גדלו. לפעמים גם אומרים לי שאני דומה להוא שמגיש חדשות בערוץ עשר מאוחר בלילה, או להוא ששיחק בסרט הזה. התרגלתי כבר לשטות הזאת ואני רק מחייך ואומר איזה יופי ושאני לא מכיר. כנראה יש לי פנים ממש ממוצעים.

השבוע ביקרתי ידידה שלי בתל-אביב. היא התקשרה אליי שאבוא לבקר, אמרה לי שנסתם לה הכיור במטבח והיא לא יודעת מה לעשות, אז נסעתי אליה. הסיפון שלה היה מלא בלכלוך מהכיור. אמרתי לה שתקפיד שלא ירד זבל לחור הניקוז ובעיקר לא קפה שחור. זה בעיה בבתים הישנים, הצינורות אכילים וכששופכים את השאריות של הקפה השחור לכיור, יחד עם הזבל זה הופך ממש לפקק, כמו יציקה של בטון שחוסמת את המעבר של המים.

אחר כך נשארתי לקפה ומשהו לעשן, שמענו קצת מוזיקה וסיפרתי לה על ההופעה של הסטון רוז שראיתי בלונדון בתחילת שנות התשעים. היא לא הכירה אותם, אבל ממש התלהבה ואמרה שהיא קצת עייפה. אז פניתי את הכוסות לכיור והראיתי לה איך זורקים את הבוץ של הקפה לזבל, עם הכפית, לפני ששמים בכיור. כשבאתי ללכת היא חיבקה אותי ואמרה לי תודה ואז שמענו מלא רעש מבחוץ, משטרות וסירנות, יצאנו למרפסת וראיתי שלוש נידות ואמבולנס ממש מתחת לבית שלה.

הסתכלנו קצת מלמעלה ואז היא אמרה לי שאשאל מישהו למטה כשאני יורד מה קרה שם. ירדתי למטה וניסיתי לשאול, בסוף איזה מישהו שגם עמד שם אמר לי שזה היה ניסיון חיסול של עבריינים, אז צעקתי לה את זה מלמטה, שתדע, ובסוף הוספתי בצחוק שלא תדאג, שזה לא אני, אם אני הייתי מנסה גם הייתי מצליח.

איזה קצין משטרה שהיה שם שמע אותי צועק וקרא לי לבוא אליו, הוא היה ממש עצבני, אז אמרתי לו שיירגע ולא יוציא את זה עליי. לא ממש הצחיק אותו שאמרתי לידידה שלי שזה לא אני, אז הוא אמר לי לקחת את הרגליים שלי ולעוף משם לפני שהוא עוצר אותי. הסתובבתי לעשות לה שלום, אבל היא לא הייתה במרפסת אז הלכתי. לא התחשק לי ללכת הביתה כי היה עוד מוקדם, אז המשכתי ללכת ברחוב שלה ובסוף נכנסתי לאיזה מקום שאני לא מכיר, מעין בר כזה עם כיסאות בחוץ. המקום לא היה מלא אז יכולתי לשבת על הבר, הזמנתי בירה ושתיתי, לכד, גם את הבירה השנייה והשלישית, הרגשתי שדיברתי מספיק באותו ערב והיה לי טוב לשבת ככה, לכד. לא התייחסתי אפילו לאיזו אחת שהגניבה מבטים מדי פעם מהצד השני של הבר עד שהיא התחילה להתקרב אליי. לפני שהיא הגיעה עשיתי את עצמי מנגב את הסנטר בכתף, הרחתי את עצמי לראות שאני לא מסריח כי עוד לא הספקתי להתקלח. ניסיתי להסתכל על ההשתקפות שלי בכוס המשקה, אבל בקושי ראיתי את עצמי, אבל כן ראיתי את היד שלה מושטת לעבר הכתף שלי.

"היי, עובד בכל שפה."

"אהלן, הייתה התשובה הכי אוניברסלית שיכולתי למצוא."

"אתה לא זוכר אותי, נכון?" לא היה לי מושג מי היא ומה היא רוצה ממני.

"את לא במקרה הבת של רחמים מהמכולת?"

"לא ממש, אבל יש סיכוי שיצאנו פעם."

"לאן?"

היא צחקה, לא יודע אם בגלל התשובה שהיא תפסה כמתוחכמת או בגלל המבוכה. "זה היה מזמן."

"ואיך נגמר?"

"אם אני זוכרת נכון, אז לא משהו."

"נשמע הגיוני בסך הכול, מה דעתך על צ'אנס נוסף?" מה כבר יכולתי להפסיד.

"לא נראה לי, אתה יודע מה? יכול להיות שטעיתי, אבל בכל מקרה, אתה ממש מוכר לי."

"יפה מצידך, עכשיו, אם תסלחי לי, אני חייב להשתין." כשחזרתי לבר, היא לא נראתה בסביבה. שילמתי את חובי לברמן

והוצאתי את עצמי החוצה. לקח לי לא מעט זמן לזכור איפה חניתי את הרכב, לעזאזל, לקח לי לא מעט זמן לזכור

שהגעתי עם רכב. איך אני מגיע הביתה עכשיו? לקחת מונית זאת האופציה ההגיונית, מה שכל בן אדם אחר במצבי היה

עושה.

נכנסתי לחדר זבל של איזה בניין, מפריע את שנת הלילה של לא מעט חתולות רחוב, התנצלתי. שטפתי את הפנים ושתיתי

קצת מים, הרגשתי הרבה יותר טוב. נכנסתי לרכב והתנעתי, הרגשתי שאני יכול לנהוג, הרגשתי טוב, הכי טוב שהרגשתי

בזמן האחרון, מאז שחזרתי לפחות.

הנעתי את הרכב. הדלקתי רדיו. פתחתי חלונות. סיגריה. עוד סיגריה. לא הייתה הרבה תנועה על הכביש. על הכביש

במרחק מאתיים מטר ממני ראיתי אורות משטרה.

עם פרצוף כמו שלי, הלך עליי.

התקרבתי לאט, מקפיד שלא לעבור את המהירות המותרת, אולי נשאר לי עוד קצת קרדיט אצל מישהו ולא יעצרו אותי,

אולי אני נראה קצת מבוגר בשביל מישהו ששתה והעז לעלות על רכב ולנהוג, ניסיון חיים זה דבר חשוב, חבל שאין לי

כיסא תינוק במושב האחורי.

שוטר קירח סימן לי עם פנס לעצור. עצרתי.

שתי ניידות משטרה עמדו לצד הכביש, אחת אחרי השנייה. השוטר התקרב לחלון הרכב. ראיתי שעוד שלושה שוטרים עומדים ליד הניידת הרחוקה יותר, רציתי לנשום עמוק.

"ערב טוב אדוני, רישיונות בבקשה." הלך עליי.

הושטתי את היד אל סוכך השמש והוצאתי את רישיון הרכב, הגשתי אותו לשוטר. עדיף לדבר כמה שפחות, עדיף לא לדבר בכלל.

"גם רישיון נהיגה." נשענתי קדימה כמה שיכולתי ושלפתי את הארנק מהכיס האחורי, הוצאתי את רישיון הנהיגה והבטתי בתמונה, אי אפשר שלא להסתכל על עצמך כשאתה מוציא תעודת זהות או רישיון מהארנק. צעיר בכמה שנים הסתכלתי לעצמי בעיניים. השוטר הושיט יד אל תוך הרכב ולקח אותי מידיי.

"תמתין כאן שנייה," הוא לקח את הפנים הפיכחות שלי והתקדם לכיוון שלושת השוטרים האחרים. אני לא יכול להרשות לעצמי לקבל שלילה חשבתית לעצמי, נזכרתי גם ששמעתי לא מזמן שמחרימים את הרכב אם אתה נתפס נוהג שיכור, אבא של יהרוג אותי. אולי עדיף לי לנסוע וזהו, בחיים הם לא יתפסו אותי, בעצם, הם כבר יודעים מי אני, הרגשתי כמו חתול שנלכד באלומת אור של רכב שמתקרב אליו והוא מסתכל על האור שמתקרב ומתקרב ולא יכול לעשות דבר, בפנים קפואות המתנתי לגזר הדין.

השוטר שלקח ממני את הרישיונות הסתובב בחזרה לכיווני, כאילו מראה לשאר תפס אחד שמן. אחרי כמה שניות הוא ועוד שוטר התחילו להתקרב, בערך באמצע הדרך שלהם אליי זיהיתי את השני, אותו קצין שצעק עליי לפני שעתיים ליד הבית של הידידה שלי. אני גמור.

"של מי הרכב?" שאל אותי הקירח.

"של אבא שלי."

"תגיד לי, לא למדת בפעם בסינגלובסקי?"

"לא."

"בטוח?"

"כן."

הקצין התקרב אל החלון, הוא החזיק ביד מן קליפ-בורד ועליו דף עם מספר תמונות. הקירח האיר עליי עם הפנס, ישר לפנים.

"תוריד את האור," הקצין אמר לו מיד. "אני לא רואה כלום ככה." הוא התכופף לכיווני. "אתה יכול להדליק בבקשה את האור הפנימי שלך?" מה זה? שאלה מכשילה?

"מה?"

"את האור הפנימי שלך, למעלה." הוא הצביע על המנורה הקבועה בגג הרכב. הדלקתי.

"תודה." הוא לא זיהה אותי, עדיין.

הקצין הסתכל על הלוח שלו ועליי לסירוגין, בוחן כל תו ותו בפניי. ניסיתי לשמור על ארשת פנים רצינית, אבל לא יותר מדי רצינית, משהו שישדר ביטחון, אבל לא מופרז, ולא דאגה או פחד, רק שלא יתקרב יותר מדי, שלא יריח אותי, אולי יש לי ריח של אלכוהול.

אחרי כמה שניות של מבטים חודרים הוא הוריד את הלוח שלו. "לאן אתה נוסע?"

"הביתה." התחלתי להרגיש שיש סיכוי.

”סע בזהירות, לילה טוב.” הוא סימן לשוטר השני שיחזיר לי את הרישיונות. שניהם נותרו לעמוד ואני התחלתי לנוע באיטיות, מהנהן לאות תודה לקצין שהמשיך להסתכל על פניי. אחרי כמה מטרים הצצתי במראה האחורית וראיתי שהוא עדיין מסתכל לכיווני.

***

יונתן

כשיונתן היה בן שבוע, ויתרו עליו בפעם השנייה. ארבעה ימים אחרי שנמסר לאימוץ החזיר אותו הזוג המאמץ, מבחינתם זו הייתה טעות אחת גדולה וכנראה שהם עוד לא ממש מוכנים לכל האחריות שבאה איתו, הם גם לא כל כך נקשרו אליו. אימא שלו לא יכלה לוותר עליו בפעם השלישית.

עכשיו הוא כבר בן שש, יונתן, פיקח יותר מרוב הילדים בני גילו, פיקח יותר גם מרוב הילדים בגיל עשר. סבתא אילנה משתגעת מהעובדה שכל מה שהוא רואה בטלוויזיה זה סיטקומים אמריקאים למבוגרים. הוא לא צוחק במהלך הצפייה, ברוב המקרים הוא גם צופה בטלוויזיה ללא קול, הצחוק המוקלט מעצבן אותו. בכל פעם שהיא מנסה לשכנע אותו לצפות בערוץ הילדים או משהו, הוא עונה לה שהוא ראה כבר מספיק טלוויזיה היום ושהוא מעדיף לסגור. גם היום, כמו בכל יום אחרי בית הספר, יונתן הלך ישר אל סבתא אילנה. אימא שלו ניסתה להכניס אותו לצהרון, שלא יבלה יותר מדי זמן עם אימא שלה והמוזרויות שלה, חוץ מזה, יש לה הנחה של אם חד-הורית. יונתן לא היה מוכן לשמוע על זה, הוא איים שלא ילך בכלל לבית הספר. זה הספיק. כשהגיע, נכנס ישר אל החדר הישן של סבא בנימין, שנשאר בדיוק כפי שהוא עזב אותו לפני עשר שנים, אולי קצת יותר, התיישב על המיטה וחלץ את נעליו.

”יו-יו, הכנתי לך שניצללים, תשטוף ידיים ובוא לשולחן.”

יונתן שפשף את ידיו בסבון הלבן, המוצק, כמותו לא ראה בשום מקום אחר, ניגב לא ניגב את ידיו ומיהר לשולחן. בתיאום מושלם, יצאה אילנה מן המטבח ובידה צלחת מלאה בשניצללים המופרדים אחד מחברו בנייר סופג לבן שהפך שקוף.

”אתה יכול לקחת לך שניצללים, אני הולכת להביא את הפירה.”

יונתן ניצל את חצי דקת ההיעדרות של סבתו על מנת לקרוא את רשימת המרכיבים של בקבוק הקטשופ החדש, מוודא שלא החליפו את המתכון. כבר קרה לו שהוסיפו לתת לקורנפלקס שאכל כל בוקר ומאז זה לא היה אותו הקורנפלקס. מה זה לתת בכלל?

סבתא אילנה התיישבה אל השולחן תוך שהיא מרוקנת כף עץ מלאה במחית הצהובה לתוך צלחתו של יונתן.

”זהו, סבתא.”

”זהו ועוד כף,” אמרה ועמדה במילתה. ”אם אתה לא מסיים את כל הפירה שיש לך בצלחת, אני לא נותנת לך עוד שניצללים.” הזהירה תוך ידיעה שלא תוכל לעמוד באיום הזה.

יונתן חיכה שסבתו תמזוג לעצמה דוגמיות מן האוכל כדי שיוכל להתחיל בטקס טרום אכילת השניצללים הקבוע שלהם. משסיימה, השעין את לחיו על ידו הנטועה בשולחן ושאל: ”סבתא, איך זה שכמעט לכל השניצללים יש צורה של יבשת דרום אמריקה?”

”שאלה מצוינת...לפני שסבא שלך, בנימין, עלה על האנייה שהביאה אותו לארץ, הוא הבטיח להורים שלו...”

”שכחת להגיד ממונטווידאו.”

"לפני שסבא שלך, בנימין, עלה על האנייה שהביאה אותו ממונטווידאו לארץ, הוא הבטיח להורים שלו שיתחתן בארץ רק עם מישהי שתוכל להזכיר לו את אימא שלו ואת כל מה שטוב בבית," תיקנה אילנה. "ומכיוון שבכל הארץ כולה לא הייתה אז עלמה שיודעת להכין שניצלים דרום אמריקנים כמוני, לא הייתה לו ברירה." היא אהבה את הטקס הזה לא פחות ממנו. "ועכשיו, תברך."

יונתן שם את יד ימינו על החזה. "הלוואי והשניצלים יהיו לי טעימים, ואמרו אמן."

"אמן." חייכה אליו אילנה וצפתה בו נועץ את מזלגו בשניצל שלם, מקרב אל פיו, נוגס ממנו נתח ולועס בפה פתוח, שרק יהיה בריא.

כשקמה משנת הצהריים, מצאה אותו צופה באלבומי תמונות מתפרקים בחדר של סבא ושלו. באמצע הקפה הטלפון צלצל, אימא שלו הייתה על הקו, הודיעה שתאחר להגיע הערב מהעבודה החשובה שלה. אילנה עוד ניסתה להגיד משהו על זה שהיא קבעה עם ריטה ללכת לסרט, אבל היא לא שכנעה אפילו את עצמה וגם ידעה שיונתן ישמח לאכול אצלה ארוחת ערב.

אחרי ארוחת הערב שלחה את יונתן להתקלח, שיהיה מוכן לשינה, עדיף שלא ימא שלו לא יהיה קשה כשהיא חוזרת כל כך מאוחר. כששמעה את המים זורמים, הלכה לחדר שלו, לחדר של בנימין, ופתחה את הארון. על המדף בו יונתן שם את הדברים שלו היא גילתה עוד כמה פריטים חדשים. היא יודעת לזהות את מה שלא היא קיפלה ושמה בארון. כבר כמה ימים שיונתן מביא איתו בתיק של בית הספר בגדים ופיצ'פקס ושם בארון, היא חייבת לדבר איתו על זה, בעדינות. כשיונתן יצא מהמקלחת, הוא אמר לה שהוא ממש עייף ושהוא יחכה לאימא במיטה. מה היא כבר יכלה לומר לו? היא הסכימה. בשמונה ורבע התקשרה לאלה ואמרה לה שחבל, ושתיסע ישר הביתה. יונתן הקשיב לכל מילה, היא הייתה בטוחה.

השעון המעורר צלצל ב-06:45, בדרך כלל היא מכבה אותו וקמה להעיר את יונתן ואז חוזרת למיטה לעוד חצי שעה של שקט. הוא מתארגן לבד בבוקר וכשהיא קמה, הוא כבר לבוש, יושב במטבח אחרי שלקח לו משהו לאכול. הבוקר היא התעוררה עוד לפני שצלצל, חזרה לחדר עם מברשת השיניים בפיה כדי לכבות אותו. אחר כך ישבה בסלון עם כוס הקפה ופתחה מעט את התריסים, שייכנס קצת אור.

אין לה רגשות אשמה. היא אוהבת את יונתן, אפילו מאוד, אבל גם את עצמה. כמעט בכל יום, לפני שהיא נרדמת, היא מדמינת לעצמה את חייה בלעדיו. היא לא דיברה על זה עם אף אחד, הרגישה שזה מסוג המידע שאף אחד אחר, חוץ ממנה, לא יוכל להכיל. על טיפול היא בכלל לא חושבת, היא לא יכולה להרשות לעצמה, זה גם לא יעזור ובטח שלא ישנה את מה שהיא מרגישה. לא ממש מעניין אותה להבין למה היא מרגישה ככה.

היא ידעה שיונתן התחיל לקחת בגדים לאימא שלה, במנות קצובות, כובש בכל פעם חלקה קטנה בארון של סבא שלו. היא לא אמרה לו כלום, גם לא לאימא שלה. הרבה פעמים הייתה נשאר במשרד עד מאוחר, למרות שלא ממש הייתה צריכה, ואם אף אחד לא היה נשאר, היא העדיפה לבלות את הלכד שלה באוטו, מסתובבת מסביב לבית של אימא שלה, מסביב ליונתן.

היא לא יכולה לוותר עליו שוב. אבל לא יכלה שלא להשתעשע במחשבה שאימא שלה תגדל אותו עד לגיל שמונה-עשרה. היא מספיק צעירה, תוכל לעמוד בזה, זה אפילו ייטיב איתה, גם איתו, הוא יהיה קרוב יותר לבית הספר והיא עדיין תוכל לבוא לבקר אותו בכל יום. שום דבר לא ישתנה בצורה דרסטית, גם ככה אימא שלה היא זאת שמגדלת אותו בפועל, כולם רק ירוויחו. היא לא יכולה.

בדרך לעבודה ניסתה לשמוע רדיו, את אחת מתוכניות הבוקר שאף פעם לא הייתה לה סבלנות אליהן, אף פעם לא הבינה למה מנסים לשעשע אנשים בדרך למקום שהם שונאים. לא נשארו לו עוד הרבה בגדים להעביר. יותר קל לה לחשוב שהוא זה שמוותר עליה.

***

אורי, סבא של תמר

הכנות לקראת מותך/ אלי אליהו

לא אמרת שאתה עוזב,

שאתה מפסיק לאחוז

באופניים.

ורק כעבור כמה רגעים אמרת:

"אתה רואה, אתה יכול

לבד. אתה לא צריך

אותי."

כשהסתכלתי לאחור,

נפלתי.

תמונה מפורים 1986. אני מחופש לפאנקיסט: חולצה קרועה, צבע אדום בשיער, שרשראות שחורות משובצות ניטים על מפרקי כף היד ואיפור מוגזם, כולל שחור בעיניים, עושה פוזה לצלם. כשאני חושב על זה עכשיו, אין לי מושג מי צילם, רוב האנשים שהכרתי היו באותה שעה בהלוויה של אבא שלי.

אף אחד לא שאל אותי אם אני רוצה ללכת להלוויה או להישאר בבית. אחרי בית הספר, כשסיפרתי ליובל דהן, חברי הטוב, שאבא שלי מת ושיש עכשיו הלוויה, הוא התקשה להאמין לי. היום זה נשמע לי קצת מוזר שהחליטו בשבילי, אבל אני לא אובייקטיבי.

בערך עשרים ושלוש שנים מאוחר יותר, המילה הראשונה שתמר, בני בכורי, מוציא מפיו היא "אבא". זה לא הפתיע אף אחד, חוץ ממני. עשרים ומשהו שנים של שימוש מועט במילה הפכו את צליליה הכל כך בסיסיים למוזרים. א-בא, גלגלתי את צמד ההברות הלך ושוב על שפתיי. צהלות השמחה של ענבל, אשתי, היו אלו שהחזירו אותי למציאות. א-בא, מה לעזאזל עושים איתו?

שנים של הדחקה ובניית חומות לימדו אותי לחיות בשלום עם החסך שלי, או לפחות לא לתת לו להפריע לי. כך שמבחינתי, ועם כל הקושי לומר זאת, לגדול בלי אבא טבעי לי לא פחות מלגדול עם אחד. קצת מוזר איך חלק כל כך בסיסי בחיים של אחד הוא הנעלם הגדול בחייו של אחר. אני כאן בשביל הבן שלי. אבא שלי לא היה שם בשבילי. נכון, הוא לא בחר לחלות בסרטן ולמות בגיל 32, אבל זה לא משנה את העובדה שלימדתי את עצמי להתגלח ושרק לפני שנתיים החזקתי לראשונה מקדחה בידיים. אז איך לעזאזל אני אמור לדעת מה לעשות? אם העולם היה סרט הוליוודי לכל המשפחה, אבא שלי היה מלווה אותי בכל צעד בחוויית האבהות שלי, טופח לי קלות על הגב עם כל החלטה ומסביר לי בשקט ובחיוך איפה טעיתי. ואם הוא לא היה נמצא איתי פיזית, תמיד הייתי יכול להתקשר אליו ולשמוע פניני אבהות נבחרים. מזמן הבנתי שהחיים שלי הם לא סרט ושהקשר היחידי של אחי ושלי עם אבא שלנו מתמצה במנהג המשפחתי לנופף לו לשלום, בכל פעם כשנוסעים דרומה מחולון לראשון לציון ועוברים ליד בית העלמין. מדי פעם, כאשר אני מרעים בקולי על תמר בעקבות השתוללות מגובת סוכר, קימה לא מקרית מהמיטה אחרי הקראת סיפור או בדיקת עמידות גלגלי העיניים של אחיו הקטן, אני מיד חושב לעצמי: זה מה שאבא אמור לעשות, לא? ברגעים אלה, חוסר הביטחון שלי בנוגע לאבהות טובה מרים את ראשו. מי בעצם לימד אותי שזה מה שאני אמור לעשות? סבא אריה? אבא של אבא, שאת רוב חייו כאב לשני ילדים בילה הרחק מן הבית בעבודתו כמדריך תיירים, משאיר את כל תהילת ההורות וחינוך הזאטוטים לסבתא רבקה. אולי דמותו הנקייה של האב הטלוויזיוני משנות ה-80? החל מביל קוסבי והסוודרים המוגזמים, דרך אביו הגבוה והמזוקן של מייקל ג'יי. פוקס מ"קשרי משפחה" ועד טוני המגניב מ"מי הבוס". יכול להיות שהייתה זאת בכלל אימא שלי, שבמשך שנים הקפידה לציין, ועדיין מקפידה, שלי ולאחי לא חסר דבר. היא ניסתה למלא את החלל ועשתה זאת בצורה לא רעה בכלל. תמיד היה אוכל חם על השולחן, הסתדרנו היטב עם משכורת אחת ולא הרגשנו שיש משהו שאנחנו צריכים ולא יכולים לקבל. ועדיין, משהו היה חסר. אני חושב על ילדותי ונזכר: קרה שחיפשתי לי דמות אב חליפית. יקי, בן-זוגה של אמי לאורך המחצית הראשונה של שנות ה-90, דגמן מועמדות ראוייה ואפילו הצליח להנחיל לי דברים שהולכים איתי עד היום ובראשם האהבה הגדולה למוזיקה. הוא היה גם זה שגילה לי לראשונה שיש משמעות לכיוון הגילוח. בפעם השלישית שעזב את הבית, הבנתי שדמות אב חיובית הוא לא. אולי הייתה זאת האכזבה מכך, אולי בני זוג אחרים שלא הצליחו להשאיר שום חותם, העובדה היא שמעולם לא מצאתי דמות שכזאת, לא אמיתית לפחות. את זאת של אריק איינשטיין שמחתי לאמץ ללא ידיעתו כמורה דרך חילופי לחיים, עם תכונות משיקות לאבי האמיתי ועוד כאלו שהצטרפו בדרך לדמות האב האידיאלי: צבר, חילוני, תל-אביבי ושמאלני בעל חוש הומור וחולשה גדולה לספורט, ובעיקר להפועל תל-אביב. במשך שנים התנגן בחדרי בכל לילה לפני השינה אלבומו של איינשטיין "סע לאט" הכולל את המשפט האלמותי: "הפועל שוב הפסידה, ואיזה מסכנים האוהדים שאוכלים להם ת'לב", משפט שמזקק

לתוכו את כל הכאב המתוק שכרוך באהבה ספורטיבית לקבוצה ה"לא נכונה" והוא בדיוק מסוג המשפטים שיעבירו מדור לדור את אותה האהבה.

יכול בהחלט להיות שהארכיטיפ לדמות האב שלפיו אני מנסה לתפקד היום כאב לילדיי, החל להתעצב כבר בגיל שמונה, עם ההתייחסות שלי מאבי ואולי אפילו לפני כן, בשנות ההתמודדות עם המחלה, כששני ההורים לא נכחו בבית. זה אולי נשמע קצת כמו קלישאה, אבל בהיעדר אב, כאח בכור, סיפחתי לעצמי לא מעט תפקידים שכאלה: דאגתי לאחי ולאמי באופן שילדים לא אמורים לדאוג, למדתי להכין חביתות, לשטוף כלים ולבצע שלל מטלות ביתיות המאפשרות לי לתחזק משק בית בצורה מושלמת. בכל הקשור למטלות "גבריות" בהכללה, לא היה לי ממי לשאוב השראה. למעשה, אבי היה מפורסם במשפחה בשתי ידיו השמאליות, אבל איכשהו החלקתי לתפקיד באופן טבעי.

זכור לי מקרה אחד, מוזר במיוחד, בחולון של סוף שנות השמונים. אני בן שלוש-עשרה, כולי הורמונים ועוזו, רואה את טל, אחי הקטן ממני בשש שנים כמעט, חוזר מבית הספר ממרר בבכי לאחר שהוכה בידי ילד גדול ממנו בדרך הביתה. אימא עדיין לא חזרה מהעבודה, מה שלא הותיר לי ברירה אלא לאחוז בידו ולרדת איתו לבניין הסמוך, שם התגורר אותו פרח גדול ממנו אך קטן ממני, הידוע בכינויו חזי הפרסי. כעבור כמה איומים ושתי סטירות לחי, מתעוררת מהומה לא קטנה: אמו של הילד ואחותו הגדולה מצטרפות לחגיגה בזעקות שבר שמוציאות את ראשי השכונות המשועממות מהחלון.

עם כל הסלידה שלי מאלימות אז והיום, ככה היינו סוגרים עניינים בשנות השמונים הפרועות בחולון. כל העניין הסתיים, בצורה מוזרה למדי, כשטל ואני, כמבוגר האחראי, ישובים בסלון ביתה של המשפחה היריבה, ומול הרכב מלא שלהם (כולל האבא והאח החייל) שותים תה וסוגרים את העניין בסוג של סולחה הזויה, וכל זאת ללא ידיעתה של אמי.

היום, די ברור לי שלא כך אנהג כשאחד מבניי יקלע לעימות. סביר יותר להניח שבמקרה הצורך אפנה להורה של הבריון התוקף בפייסבוק, וגם את זאת אעשה דרך תיבת הדואר האישית. אבל אין לזה קשר להייתי אבא, אלא להייתי מבוגר ושקול יותר ממה שהייתי בגיל שלוש-עשרה ומחובר יותר טכנולוגית.

לעתים מטרידה אותי השאלה האם גם אבות אחרים בני גילי מעסיקים עצמם בשאלת האבהות ומקורה? אין ספק שלאבות שלהם יש חלק בעיצוב אבהותם, אבל, מן הצד השני, אין ספק שדרך גידול הילדים היום שונה מזאת שהייתה מקובלת לפני עשרים ושלושים שנה. חלק גדול מן הנורמות של אותן שנים, כמו ההבטחה האימהית לסגירת חשבון עם ילד סורר, "חכה חכה שאבא יחזור הביתה", לא רק שלא עומדות במבחן הזמן, אלא עלולות לסבך אב בן דורנו. האזכור השלילי לאבהות שהעליתי בפסקה הקודמת קיבל משנה תוקף כאשר ניסיתי לחפש מידע על אבהות בערבות האינטרנט. חשבתי לתומי ששם אמצא מענה לחיפושיי – החיפוש אחר אב-הטיפוס לדמות האב, זה שיעזור לי לצקת תוכן באבהות שלי. במקום זאת גיליתי כמה דברים אחרים: עצות להתמודדות עם תביעות אבהות, ייעוץ לקראת גירושין ולקבלת חזקה על ילדים, וגם רעיונות על כך שהכול בעצם אדיפאלי, ושהבנים שלי כאן כדי להחליף אותי תוך כדי תשוקה לאמם וקנאה רצחנית אליי. כל אבא צריך לדעת מה הן הסכנות העומדות בדרכו.

כששיניתי את מילת החיפוש והתרכזתי בהורות, מצאתי שהתפקיד אותו אני אמור למלא הוא משני, במקרה הטוב. לא רק שהקישור הוויזואלי המידי והטבעי הוא של אם המחזיקה תינוק, אלא שהאב נתפס כהורה משלים, שבמקרה הטוב יש לו שאיפה לשוויון זכויות בהורות. לא יכולתי שלא להיזכר במחשבה שעלתה לי פעם על סיפור "עקידת יצחק": תמיד תהיתי מה כבר יכול היה אברהם לומר לבנו בדרכם מטה? אני מעריך שטרם השתיקה הארוכה, זה היה משהו כמו: "ואף מילה לאימא."

הבנתי כי עדיף לי למקד את החיפוש במרחבים הפחות וירטואליים והפחות מיתיים. מה אמור אבא לעשות בהנחה שהוא לא עוזב את הבית/מכיר בילדיו/מתגונן מפניהם/מעלה אותם על המזבח לבקשת האל? בגזרת האנשים הקרובים אליי, לא יכולתי להיזכר בשיחה על אבהות שערך מי מחבריי עם אביו, טרם הולדת ילדו הראשון. גם אחי הקטן בחר בדרך חיים שונה משלי, ונכון להיום לא שם את הבאת הילדים לעולם בראש מעייניו. למרות זאת, במובן מסוים תמיד יהיה לו יתרון עליו בכל הקשור לאבא. הוא נראה בדיוק כמוהו.

אז החלטתי לפתוח כמה מגירות, מגירות של זיכרון. ציירתי לעצמי את אבא אורי בשיא אבהותו: גבוה ממני, קצת עגלגל ושפם מפואר מעטר את פניו המחייכות. מה הוא השאיר לי כדי להעביר הלאה חוץ משיער פנים? ישנם כמה דברים שלמדתי מאבי במשך היכרותנו הקצרה ואני מיישם אותם, הלכה למעשה, באופן אוטומטי במהלך כל חיי, מבלי לחשוב על ההשפעות שיש להם. חלק מכך קשור בעובדה שזאת מעין דרך לשמור על קשר, כל השאר הם הרגלים.

אבא שלי לא אכל דגים. זוהי הגדרה מאוד עדינה לשנאה העזה שהייתה לו לכל מאכל שיצא מן המים, ולא פחות מכך שנאה לריח. למרבה ההפתעה, גם אני איני מסוגל להכניס לפי דגים ומאכלי ים. היגיון לא עוזר במקרה הזה, אני פשוט לא מוכן לחרוג ממנהגו.

מה קורה שהחלטה מעין זו מתחילה להשפיע על הדור הבא? עקרונית, החלטתי שלא אתן לעצמי להתערב לתמר, בני, בהחלטה. בכל זאת, טעם זה עניין של טעם. הבעיה היא שקשה מאוד לשכנע ילד לטעום מאכל, בריא וטעים ככל שיהיה, אם אחד מההורים מתקשה להסתיר את עוויתות הגועל שעל פרצופו ולא מוכן אפילו לטעום, גם אם עושים לו "אווריון". גם הביקורים שלי בבלומפילד אחת לשבועיים הם דרך טובה מבחינתי לשמור על קשר עם אבי ולכבד אותו יותר מכל אזכרה או טקס דתי. בעניין הרה גורל זה, דרך הפעולה שלי כאב לבני שונה בתכלית: אין ולא תהיה לתמר וגם לארי, אחיו הקטן, זכות בחירה. ישנם נושאים שאינם פתוחים לדיון. דיקטטורת הצבע שולטת. אין משחקים בצבע צהוב ובטח שלא בגדים. בדרך כלל נרשם שיתוף פעולה בנושא עם שאר הדמויות המעורבות במשפחה. כשזה לא קורה, די בהינתן התשובה "פנימייה צבאית זה לא דבר נורא כל כך" לשאלה מה יקרה אם אחד הבנים שלי יחליט לבחור בעצמו איזו קבוצה לאהוד.

באופן טבעי, זיכרונות הילדות הולכים ודוהים. עם השנים קשה יותר ויותר לזכור אירועים או דרך התנהגות של אדם, קרוב ככל שיהיה, במיוחד אם זמן הביחד שלכם מתמצה בשמונה שנים ברוטו, כולל זמן בתי חולים. אני לא באמת זוכר איך אבא שלי היה בתור אבא. אם היה מחנך לתפארת או אדם חכם באופן מיוחד.

אני כן זוכר שהיה חשוב לו לבלות איתי זמן איכות, בעיקר ביום שישי בצהריים, מול הטלוויזיה, כששודרו סרטים מצוירים של ה"לוני טונס". אני זוכר הליכות משותפות למשחקים בבלומפילד בשבתות, כשלפני המשחק, בזמן שכולם אוכלים צהריים אצל סבתא, אנחנו מתענגים בבית על צ'יפס וחביתה. אני זוכר את אבא שלי שר "או אה מה קרה, מכבי אכל אותה" במעלה הטריבונה, בסיום משחק דרבי כדורסל סוער שאותו העבירה הפועל ליד אליהו וניצחה את הארי במגרשו הביתי. אני זוכר בבירור שהוא אמר "אכל" ולא "אכלה" כמו כולם.

אני חושב לעצמי, איך הייתה הזוגיות שלו עם אימא שלי? האם הוא אהב את העבודה שלו ב"מדביק"? כל מה שאני יודע מתבסס על רסיסי זיכרון, השלמות לא אובייקטיביות מאימא או מכורח ההיגיון שלי, או יותר נכון, מכורח הדמות שאותה הייתי רוצה לצייר לעצמי. הדברים שכן נשארים הם אותם רגעים שמחים מאוד, אך גם אלה הפחות שמחים המתקשרים

באופן מידי לתקופת המחלה שלו: איבוד השיער, איבוד התיאבון, מיץ הרימונים שהפרופסור הורה לאימא להכין. בכל אלה, אין מספיק כדי לשפוך אור על כל מה שאני מחפש, אבל עדיין נשארות תמונות שעוזרות לי לבנות חלקי סיפור. אף פעם לא אהבתי במיוחד לצלם. וכמו כל הורה גאה, עם הולדת ילדי מצאתי עצמי מצלם יותר ויותר. קורס בצילום שלקחתי בשנת הלימודים הראשונה שלי במכללה, הצית זיק של אהבה לצילום ונתן לי תירוץ להשתמש יותר במצלמה. כך התחלתי לתעד את משפחתי בדרך שאני מצליח גם ליהנות ממנה. עם הזמן, שמתי לב שיש נעדר משמעותי מרוב התמונות שנשמרו בתוך בליל הצילומים הדיגיטליים האינסופיים. איכשהו, בתיעוד המשפחתי הקטן שלנו, המצלמה אף פעם לא עוברת ליד אחרת. אני לא יכול לומר שצעד זה נעשה בכוונה תחילה. בכל משפחה יש מישהו שעומד מאחורי המצלמה ומופיע פחות בתמונות. אני כן יכול לומר שבמידה מסוימת, אי ההופעה שלי ברוב התמונות נראית לי טבעית, כך שהבחירה לצלם בלי להיות חלק מהתמונה מספקת לי את מידת ההיעדרות שאני רגיל לראות, לפחות בתמונות.

כאבא צעיר אני מקווה שהלמידה שלי מהטעויות שלי ולא של אחר, תשאיר חותם חיובי על ילדי ושהם יוכלו לנצל את אותן טעויות ולפעול אחרת. על הגילוח הראשון שלהם אסתכל מקרוב ואעיר את מה שלמדתי בשלושים שנים של גירוי העור. כשאלמד אותם לנסוע על אופניים, אצטרך למצוא את צירוף המילים הפשוט ביותר המסביר סיבוב של פדלים רגל אחרי רגל, וכשאסתובב בכית עם המקדחה והם יצפו בי, אוכל לשתף אותם באנקדוטות על עשרות חורים שקדחתי בעבר שלא היו ראויים לתליית דבר.

בניסיון לתמצת את האבהות העתידיה שלי למשפט אחד, הייתי מגדיר אותה כך: ניסיון להעביר לילדי קצת מניסיון החיים שלי, יחד עם מה שאני חושב שטוב בי ויתרום להם לעתיד. אבל האם אני יודע מהו הטוב הזה שיתרום להם לעתיד? האם אפשר לחזות את העתיד ואת האתגרים שיציב בפניהם? ובכלל, האם מישהו מבטיח שיקשיבו לי? אולי בכלל מוטב שימרדו בדור הקודם ויפלוסו את דרכם בעצמם, בדיוק כפי שעשיתי אני בעצמי בלית ברירה? נכון לעכשיו, הדבר היחיד שאני מתעקש עליו הוא שילמדו לעשות שלום לסבא בדרך מחולון לראשון לציון. בקשר לכל השאר, נחיה ונראה.

***